

Người Điên Cuồng, Yêu Cuồng Nhiệt Hệ Liệt Chi Từ Bình

Contents

Người Điên Cuồng, Yêu Cuồng Nhiệt Hệ Liệt Chi Từ Bình	1
1. Chương 1: Ánh Sáng Từ Nhà Cao Tầng	1
2. Chương 2: Một Chút Say Diệu Kỳ	9
3. Chương 3: Hôm Qua Hôm Nay	17
4. Chương 4: Bó Hoa Ràng Buộc	25
5. Chương 5: Như Thật Như Giả	34
6. Chương 6: Kề Vai Sát Cánh Bên Kẻ Xa Lạ	41
7. Chương 7: Hoa Hồng Ngọt Ngào	49
8. Chương 8: Thế Thân Nguy Hiểm	58
9. Chương 9: Tình Yêu Gửi Trao	65
10. Chương 10: Cuộc Đời Đây Không Uống	75

Người Điên Cuồng, Yêu Cuồng Nhiệt Hệ Liệt Chi Từ Bình

Giới thiệu

Editor: AwayubiBeta: Hà HiThẻ loại: hiện đại, hắc bang, cường cường, 1×1, HEBang Phi Long là một bang hắc đạo của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dien-cuong-yeu-cuong-nhiet-he-liet-chi-tu-binh>

1. Chương 1: Ánh Sáng Từ Nhà Cao Tầng

Thủ đô Nhật Bản đúng là nơi thích hợp để ngắm pháo hoa.

Nhất là khi đứng trên tòa nhà cao tầng cạnh nhà ga, sau lớp cửa kính trong suốt chạm đến sàn, ngắm nhìn cảnh thành phố về đêm, rồi nếu như trên không trung bỗng xuất hiện những đợt pháo hoa không ngừng bắn lên thì cho dù là ai đi chăng nữa cũng nhất định sẽ bị hấp dẫn và say mê bởi nơi phồn hoa đô thị này. Lúc đó mọi nỗi phiền muộn trong lòng như chợt tan biến, mặc sức tưởng tượng cuộc đời này chỉ chìm trong những sắc màu rực rỡ nơi đây là đủ.

Tầng trên cùng ở một khách sạn sang trọng, rèm cửa sổ sát đất chưa được kéo lên, qua lớp kính trong suốt tưởng vô hình hiện lên trong nháy mắt những bông pháo hoa xinh đẹp. Ánh sáng lóe lên, tản ra rồi biến mất vào hư vô, cứ tiếp tục như thế nhưng hoàn toàn bị người trong phòng làm ngơ.

Tiếng thở dốc đầy ám muội quanh quẩn trong căn phòng ngủ trắng茫茫. Những người đàn ông đang chìm đắm trong trò chơi nhục dục kia thì sao còn tâm trí nào để ý đến màn pháo hoa rực rỡ ngoài kia.

-Ưm... Ưm a...

Tứ chi Trình Dục* quỳ sấp trên tấm thảm lông công xanh lam xa hoa cắn chặt răng giống như một con thú, nhưng vẫn không nhận được phát ra những âm thanh đầy ám muội như để cổ vũ người đàn ông đằng sau.

Người đang khom lưng ngồi sau là Hà Diễn, là một tên biến thái. Nếu không sao hấn lại lẳng nhục mình đến thế.

* tên Dục của anh thụ ở đây mang nghĩa: chói sáng, rực rỡ à thỉnh quý vị không liên tưởng xa xôi J

Nửa tiếng trước, Hà Diễn trói chặt thừng nhỏ khiến anh không thể cử động, sau đó lại dùng ngón tay trêu đùa nụ hoa phía sau. Anh không thể bắn nhưng thực sự rất muốn phóng thích, cho dù là vì Hà Diễn cũng được.

-Nhị gia, hay là cầu xin tôi để tôi thả ra.

Hà Diễn một thân đồ tây màu đen cao cấp kề sát bên cạnh, khuôn mặt anh tuấn, tư thế tao nhã ngồi sát bên ghế cao cạnh cửa sổ kính chạm sàn, ghé vào Trình Dục ở dưới chân cười khê.

-Nhìn anh vất vả như vậy.

-Muốn tao cầu xin mày, nằm mơ đi, còn sớm lắm...

Vật ở giữa hai chân bị trói lại sưng lên nóng không chịu nổi, đỉnh còn đâm lên dây lưng quanh hông, đu đưa phía dưới bụng. Cảm thấy mình không thể tiếp tục nhẫn nại được nữa nhưng Trình Dục vẫn không đổi giọng.

-Ừm ...

Hai tay bị trói nên chỉ có thể dùng khủy tay đỡ thân thể, không thể phản kháng, cả người ướt đầm mồ hôi. Mái tóc ngắn đen tuyền bóng mượt như tơ dày gợi cảm cũng chịu chung cảnh ngộ. Thân thể anh sắp bị Hà Diễn đùa đến phát điên rồi.

Kết cục của “tù nhân” chính là bị lẳng nhục. Lớn lên từ hắc đạo nên Trình Dục vẫn hiểu điều này. Không cần oán trách tại sao gã đàn ông biến thái phía sau này muốn làm nhục mình, có trách thì phải trách tại sao mình lại dễ dàng lọt vào bẫy của hấn như thế.

Ba ngày trước, ở Tokyo, Hà Diễn truyền ra tin giả, thông báo mình đã thành công cướp được một số lượng lớn súng ống đạn dược của bang Phi Long.

Thân là người đứng thứ hai bang Phi Long, Trình Dục nhận được tin xong liền lập tức dẫn người đi. Mặc kệ là tên Hà Diễn kia có ý định mờ ám gì với người đứng đầu bang Lưu Phi Long thì với lòng trung thành với Lưu Phi Long, Trình Dục nhất định phải đi, lòng như lửa đốt mà muốn lấy lại lô vũ khí kia.

Đệ nhất bang hắc đạo của Hồng Kông – Phi Long bang để gì lại để Hà Diễn kia động thủ trên đầu mình? Nếu thực sự bị hấn cướp thì sau này uy tín bang Phi Long còn đâu nữa? Trình Dục phần nộ suy tính đi đến nơi, kết quả là bị người của Hà Diễn mai phục, không chỉ bị thiệt hại về người mà chính mình còn bị Hà Diễn bắt giữ làm trò tiêu khiển.

Hà Diễn đã nói rất rõ ràng, sự việc lần này là kì nghỉ đặc biệt, hấn đặt bẫy cốt để trêu đùa với Trình Dục. Hấn không muốn suốt ngày nhìn Trình Dục giống con chó trung thành bám lấy Lưu Phi Long, suốt ngày vì kẻ kia làm cái này cái nọ. Hà Diễn thật muốn xem nếu bắt Trình Dục làm đồ chơi thì chủ nhân Lưu Phi Long sẽ phản ứng ra sao.

Bảo hảm mộ cũng được, ghen tỵ cũng đúng, mà hận cũng không sai, bây giờ Hà Diễn đang muốn nhìn xem tình cảm giữa một người một chó rốt cục là tốt đến mức độ nào!

Sau khi ở Tokyo mai phục Trình Dục thành công, Hà Diễn liền mang Trình Dục giữ chặt bên người, định đưa anh trở lại Hồng Kông. Bước đầu định sẽ để anh ta làm ngư lang (aka trai bao, MB) ở quán bar đêm của Hà Diễn, hơn nữa còn thông báo rõ ràng, cho dù anh có phản kháng, chống cự, khinh thường cái nghề ngư lang này thì hấn sẽ dùng thuốc để khống chế, khiến anh mê man tâm trí không tỉnh rồi sa đọa ở nơi hắc ám kia, thành đồ chơi của cả đàn ông lẫn phụ nữ.

Đêm nay, Hà Diễn đưa Trình Dục đến một khách sạn cạnh nhà ga, quyết định dạy cho người đàn ông tuấn tú lại thanh khiết này bài học tình dục đầu tiên.

-Hay nhị gia muốn tôi hôn rồi mới cầu xin tha thứ? Lại nói, kĩ xảo hôn của tôi vô cùng cao siêu à nha. Có thể khiến nhị gia quên mọi phiền não.

Hà Diễn đầy nhả húng trên chọc tù binh cuối cùng cũng bị mình bắt trong tay này.

Trần trụi trên mặt đất chịu sự trêu chọc của Hà Diễn, bộ dạng đáng yêu như một chú chó khả ái. Chỉ có một điều Hà Diễn cũng rất rõ – đây không phải là chó của Hà Diễn mà là chó của Lưu Phi Long.

-Phía trước đã trối thì đằng sau cũng nên quan tâm một chút mới phải

Hắn dùng ba ngón tay nhanh chóng ra vào cửa mình chặt chội ầm ưt nhưng thấy Trình Dục vẫn không mở miệng liền cất giọng đe dọa.

-Dùng hoa hồng trắng an ủi cái miệng hồng nhạt nhỏ nhắn này, anh có phản đối không?

Hà Diễn rút một bông hoa hồng trắng vô cùng xinh đẹp ở bình hoa trên bàn trà bên cạnh, ngửi ngửi rồi cười nói với Trình Dục:

-Hoa hồng có gai nha, nếu đâm vào chắc sẽ chảy máu đấy?

-Mày ... Đúng là đồ cầm thú.

Thân thể trắng nõn của Trình Dục bắt đầu run run, ngẩng đầu mắng Hà Diễn “Mày dám!”, theo phán đoán của Trình Dục về Hà Diễn, anh cho rằng chưa chắc hắn sẽ thực sự làm thế với mình.

Người sống trong hắc đạo đều hiểu, Hồng Kông có một con sói, là người nhưng cũng không phải người. Chuyện người ta không dám làm hắn đều có thể làm, cho nên, từ hai bàn tay trắng tạo nên cơ nghiệp, từ một một tên côn đồ đầu đường xó chợ trở thành một trong những kẻ đứng đầu khiến người khác phải kiêng dè. Nay, dã tâm của hắn đã bành trướng đến việc muốn thôn tính bang phái lớn nhất Hồng Kông – Phi Long bang.

Trình Dục vẫn nghĩ Hà Diễn chỉ giỏi tưởng tượng, tuyệt đối sẽ không dám làm như vậy. Nhưng trước mắt, hắn thực sự đã hạ chiến thư với bang Phi Long. Không phải là chiến thư sắc mùi khiêu khích với mấy dòng chữ vô nghĩa mà là đem Trình Dục trở thành tù binh mà lãng nhục.

Nếu bây giờ có thể thoát khỏi tay hắn, Trình Dục nhất định sẽ ngay lập tức trở về bang rồi bày mưu tính kế, với tốc độ nhanh nhất san bằng thế lực của hắn, khiến hắn chỉ còn tay trắng. Nhưng đây chỉ là “nếu” mà thôi. Giây phút này, Trình Dục chỉ là tù binh của Hà Diễn, là tù binh mà Hà Diễn có thể làm bất cứ điều gì.

-Vậy mở miệng cầu xin tôi. Xin tôi đối xử tốt với anh.

-Tao... Không...

-Nhấn nạt thật. Quả không hổ danh người đàn ông bên cạnh Lưu Phi Long.

Không dùng bông hoa đâm vào cửa mình đã được khuếch trương không ngừng co rút kia mà thay vào đó, nơi cấm địa của Trình Dục lại tiếp nhận một thứ không gai nhưng lại sống động hơn nhiều. Sự chà đạp của nó còn hơn một cành hoa hồng mảnh khảnh nhiều.

-Ô! Hà Diễn, mày... a... a...

Trình Dục kinh ngạc, căng thẳng cả người, ánh mắt bùng cháy, không ngờ Hà Diễn thực sự làm điều này với anh! Hà Diễn thực sự dùng cái đó đâm vào anh.

Trình Dục ở bang Phi Long tuy không phải thủ lĩnh, đứng dưới người đứng đầu là Lưu Phi Long, nhưng tốt xấu gì thì cũng là Nhị đương gia, tốt xấu gì thì cũng có thể cùng ba người đứng sau Hà Diễn phân cao thấp. Anh so với Hà Diễn còn cao quý hơn, cho nên, thật sự khó có thể chấp nhận hành vi này của Hà Diễn với mình.

Cuối cùng Hà Diễn lại kiên quyết dùng chính khối thịt của mình làm hung khí chà đạp Trình Dục, kéo khóa quần ra, từ sau lưng Trình Dục ngang ngược đem dục vọng to lớn của mình xâm nhập cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn giữa hai mông kia.

-Mày... mau... rút ra ngoài!

Trình Dục tức giận ra lệnh. Nơi riêng tư bị khối thịt đi vào khiến anh thấy vô cùng xấu hổ, thẹn quá hóa giận, cả người đều tức sôi máu lên.

-Đã vào rồi, làm sao mà ra được?

Hà Diễn cố ý chơi xấu. Trong tay cầm khẩu súng nhỏ màu bạc trượt qua giữa hai mông Trình Dục. Hà Diễn đe dọa phạm nhân của mình:

-Đừng lộn xộn. Nếu súng cướp cò làm anh bị thương sẽ không tốt.

-Mày thật biến thái!

Bị một cây côn thịt nóng bỏng như vậy khuấy đảo bên trong nội bích mỏng manh khiến Trình Dục không thể không kêu lên. Anh cảm thấy thân thể được ma sát đến bốc lên dục hỏa. Một chút cũng không muốn tưởng tượng trải nghiệm nóng bỏng này sẽ còn thêm thứ gì khác nữa.

-Cút ra cho tao!

Trình Dục không ngừng giãy giụa, lay động vòng eo, không tình nguyện tiếp nhận Hà Diễn.

-Đừng có lộn xộn!

Lửa trong lòng Hà Diễn vì thế mà cũng bùng lên. Tên Trình Dục chết tiệt này, không thể ngoan ngoãn làm một lần sao?

Nếu không phải vì hai đêm trước vừa xuất hiện trước mặt hắn liền tung quyền đánh thì Hà Diễn cũng sẽ không cần phải làm nhiều việc thế này. Hết buộc lại trói, lấy súng lại lấy đến hoa, giường mềm kia cũng không thể lên lại muốn ngồi trên cái thảm này. Hai bọn họ không phải cầm thú, là người. Đúng ra phải ở trên giường ôn tồn cùng nhau chứ không phải trên thảm tiến tới tiến lui như thế này.

Nghĩ đến đây, Hà Diễn liền sử dụng thủ đoạn cuối cùng. Hắn bỏ súng xuống, hai tay nhanh chóng ôm chặt lấy eo nhỏ đã đầy mồ hôi của Trình Dục, cố sống cố chết giữ lấy rồi bắt đầu va chạm kịch liệt.

Thời điểm Hà Diễn dùng lực, đã man ma sát rồi ra vào lỗ nhỏ chật hẹp của Trình Dục, giọng Trình Dục trở nên khàn khàn, thậm chí đột nhiên còn kêu lên:

-A... Ừm, a a... Nơi đó, không, đừng chạm vào...

Huyệt đạo ẩm ướt nóng bừng không chỉ bị dương vật của Hà Diễn lấp đầy cọ xát mà nơi tận sâu bên trong cũng không tránh khỏi những va chạm mãnh liệt.

-Ồ, lại, lại là nơi đó, không được...

Xuất phát từ bản năng, vô thức khao khát Hà Diễn chạm vào một điểm kia trong cơ thể, Trình Dục bật ra tiếng rên rỉ đầy kêu gọi.

-Baby, thoải mái không?

Hà Diễn ngẫm hiểu đã mang lại thoải mái cho Trình Dục, đồng thời cũng khiến bản thân mình thỏa mãn nên tận lực ra vào không ngừng trong nội bích mềm mại kia.

Lần đầu nếm qua mùi vị người này, tuy suy nghĩ có khác nhau một chút, quá trình rướm rả một chút nhưng rốt cuộc hắn cũng thành công biến người này thành người của hắn. Nụ hoa vừa chặt vừa ẩm ướt thế này đã đủ cho hắn hiểu Lưu Phi Long chưa từng hưởng qua, mà cũng chưa có kẻ nào hưởng qua. Chỉ điểm này thôi cũng đủ khiến tim Hà Diễn kích động muốn nổ tung.

Trong thời khắc kích động sung sướng đến cực điểm đó.

-Baby, lần đầu tiên của anh là tôi.

Hà Diễn đu đưa thất lực, nhanh chóng bắn ra trong nơi riêng tư của Trình Dục, cùng lúc đó, dường như cũng không cách thời gian là mấy, tay kéo nút buộc trên dương vật Trình Dục ra khiến anh cũng thỏa mãn bắn tinh.

-A...

Hai người cùng nhau đạt đến cao trào không ngừng thở hổn hển.

Pháo hoa bên ngoài tầng ba mươi của tòa cao ốc không ngừng nổ rộ từng đóa từng đóa.

Tinh hoa nóng bỏng của Hà Diễn khiến cả người Trình Dục run lên, mắt ươn ướt, cắn răng mắng, “Súc sinh!” dám làm cản làm việc như vậy với mình. Nhưng tiếng mắng vô lực kia lại có vẻ như không có lập trường, nghe như một lời tán tỉnh vậy.

Bởi lúc Trình Dục bắn ra thấy thật thoải mái, chịu đựng lâu như vậy, bắn ra cũng là nhu cầu sinh lý mà thôi, không ngờ bị Hà Diễn xâm chiếm nơi đàng sau mà liên tục không ngừng bắn ra dịch trắng, vì khoái cảm, vì thấy chìm đắm nên mới không không chế được.

-Baby ra thật nhiều. Anh thật dâm loạn nha.

Hà Diễn vừa nói vừa chà xát dương vật Trình Dục sau khi bắn vẫn còn căng lên, cho chút chất lỏng lên miệng, nhắm nháp mĩ vị xong cười cười:

-Hương vị này, không biết Phi Long nhà anh đã từng nếm qua chưa nhỉ?

-Mày thật vô liêm sỉ!

Trình Dục xấu hổ nhào người về phía gã đàn ông kia. Hai tay bị buộc chặt khiến anh không thể làm gì cả, mặc Hà Diễn ôm về giường, tinh tế thưởng thức hình dáng dâm loạn của anh rồi dùng thân thể trước giữ lấy.

Sau đó lại tiếp tục đâm vào, Hà Diễn chạm vào khuôn mặt tuần tú của người kia, vuốt ve những sợi tóc đen toát loạn, giọng nói nhẹ nhàng ầm ập như đổ dành:

-Lần này làm ngoan. Nếu tốt sẽ không bắt anh làm ngựa lang trong quán của tôi nữa.

-Mày... A...

Miệng Trình Dục bị lấp kín. Lúc đó, mùi thuốc lá hòa trộn với mùi nước hoa cao cấp, hơi thở của giống đực như lửa nóng bủa vây lấy anh. Hà Diễn là một kẻ bá đạo, trên người hẳn chính là loại hương vị này.

Lần này, làm ngoan. Hà Diễn đã nói như vậy. Bởi vậy lúc này không còn là hành hạ rồi chiếm giữ mà thay vào đó là nụ hôn dịu dàng. Hà Diễn hôn Trình Dục – tù nhân của mình.

Kĩ thuật hôn của Hà Diễn thực không nói quá, sau khi cắn cắn đôi môi run run của Trình Dục liền đưa lưỡi của mình vào miệng đối phương chiếm đoạt rồi càn quấy, bắt chước cách tấn công lúc này ở phía dưới, liều mạng chà đạp bên trong khoang miệng kia đến phát run. Dòng nước bọt lấp lánh từ khóe môi hai người kết hợp chảy xuống.

Trình Dục bị nụ hôn bá đạo chinh phục, tê liệt ngã xuống trên chiếc giường trắng tinh, hai tay vô lực nắm lấy cái gối mềm mại. Thực ra anh cũng không ghét, dù là việc làm tình vừa rồi hay hôn, cảm giác đều rất tốt.

Nhưng đối tượng lại là Hà Diễn nên trong lòng Trình Dục không khỏi nảy sinh tâm lý chán ghét. Lúc này dĩ nhiên không thể để một kẻ thấp kém lại tiếng xấu lây lừng như hân hôn mình, Trình Dục không thể không phản kháng.

Cảm thấy đầu lưỡi khẽ đau cùng vị máu tươi, “Cẩn giỏi”. Hà Diễn khen. Trình Dục cắn hân, hân không nổi giận cũng không vùng tay đánh anh. Hân đã biết Trình Dục sợ cái gì. Vậy, kế tiếp sẽ tiếp tục lấy cách làm Trình Dục sợ hãi ra khiến anh ta khốn khổ là được rồi.

-A ưm... A... Mày...

Trình Dục đột nhiên cao giọng bởi Hà Diễn lại đem phần cứng rắn kia tiến vào cơ thể anh gây rối, mạnh mẽ muốn xé rách anh ra, khiến anh hoàn toàn chịu thua.

Hai chân trắng nõn run run bị tách rộng ra, đưa lên bả vai Hà Diễn. Động tác của Hà Diễn càng mãnh liệt hơn, trong nội bích anh không ngừng truy tìm những làn sóng khoái cảm.

-Không cần... Hà Diễn... Mày, ô... Không được...

Nội bích mới vừa trải qua thể nghiệm tình ái nên không thể chịu nổi sự chà đạp như thế, nơi nhỏ bé kia của Trình Dục chưa từng chứa vật gì to lớn như vậy, sợ sẽ bị sự kịch liệt của Hà Diễm phá nát mất, anh giãy giụa trên giường muốn thoát ra, vô cùng hoảng sợ, tưởng tượng nếu mình cứ tiếp tục thế này sẽ thật sự trở thành tù nhân của Hà Diễm.

-Baby, đây là anh tự tìm đến.

Hà Diễm định sẽ dịu dàng nhưng Trình Dục lại cản hẳn. Vì thế hắn không thể không khiến Trình Dục hiểu ra rằng, anh hiện tại là tù nhân của hắn, là đồ chơi trên tay Hà Diễm này, không còn là nhị gia anh tuấn, tài trí hơn người lại có bằng cấp của bang Phi Long nữa.

Cuồng bạo kết hợp:

-Nhớ rõ lần đầu tiên này là tôi làm với anh.

Hà Diễm hôn lên vành tai đỏ của của Trình Dục, khàn khàn tuyên bố.

-Lần đầu tiên của anh là tôi.

Gã đàn ông có dáng vẻ vô cùng tự tin của kẻ chiến thắng.

Trình Dục nhớ rõ lần đầu tiên này, cái gì cũng nhớ rõ, nhớ rõ mặt, tay cùng nhiệt độ cơ thể Hà Diễm, còn có vật không biết suy kiệt mà tiếp tục tràn đầy tinh thần nảy lên trong cơ thể anh.

Đầu óc Trình Dục bị Hà Diễm làm cho quay cuồng, còn sinh ra ảo giác. Nghĩ đến việc mình về sau vẫn cùng hắn tiếp tục dây dưa thế này, thành tù nhân của hắn, cùng hắn chìm đắm trong dục vọng mãnh liệt.

Qua một ngày, ánh mặt trời vàng óng chiếu qua lớp cửa sổ sắt đất. Trong phòng khách sạn vắng vát hơi thở tình dục kiều diễm, nồng đậm không tan.

Buổi sáng khi tỉnh lại, Trình Dục miên man suy nghĩ, phát hiện sợi dây trói trên tay đã được cởi. Gã đàn ông đêm qua còn điên cuồng xâm chiếm lấy anh giờ đang an ổn ngủ.

Trình Dục lần đầu tiên có thể coi là không cố kỵ gì mà quan sát hắn, phát hiện hắn là một thanh niên vô cùng bắt mắt, đã nhìn thấy một lần sẽ không kìm được mà muốn ngắm lần thứ hai. Không biết có phải vì khuôn mặt với đường nét ngũ quan đoan chính hay là bởi dáng người thon dài, khôi ngô. Tầm mắt Trình Dục thực không thể rời khỏi người hắn, khó trách mọi người gọi hắn là “Sói” hay đúng hơn là một “Con sói anh tuấn”.

Chấp nhận sự thật rằng lần đầu tiên mình làm tình với đàn ông, lại là một gã đàn ông với ngoại hình anh tuấn kia, ánh mắt Trình Dục dừng lại, thấy khẩu súng lục màu bạc hắn đặt trên bàn trà, hít sâu một hơi, định nhẹ bước xuống giường lấy, vừa quay người đã bị Hà Diễm lên tiếng bảo dừng lại.

-Đừng kéo chân của tôi.

Hà Diễm không mở mắt, giọng oán trách.

-Dáng ngủ xấu thì đừng đến hầu tôi.

Gương mặt xinh đẹp của Trình Dục hiện lên mấy nếp nhăn khó chịu. Lại nói, cái loại “hầu hạ” đêm qua là do ai bức ép mà thành! Nghĩ nghĩ, Trình Dục dừng động tác. Hà Diễm không nói nữa. Một phút im lặng trôi qua, Trình Dục lại cố gắng lần nữa, định xuống giường lấy khẩu súng.

Không ngờ bị giọng Hà Diễm dọa sợ.

-Nói thế anh vẫn không nghe phải không?

-Tôi...

Trình Dục nhenh lời quay lại nhìn Hà Diễm. Hắn vẫn là tư thế biếng nhác chìm trong giấc ngủ nên Trình Dục nghĩ đáng lẽ lời của hắn phải không có thâm ý gì chứ.

Trình Dục lại cố gắng lần thứ ba. Lần này, anh kéo hết chân trên người mình ra, đảm bảo chắc chắn là tiến hành mà không động gì đến Hà Diễm. Thời điểm một chân đã sắp chạm đất, Trình Dục thở nhẹ một hơi, nghĩ mình đã thành công, lấy được súng sẽ có thể khống chế được Hà Diễm, chuyển bại thành thắng.

Nhưng mọi việc lại không đơn giản như vậy. Hà Diễn đột nhiên từ sau lưng ôm chặt lấy anh, giọng vui đùa:

-Baby, lúc còn hầu hạ tôi không được xuống giường trước nha.

-Tôi ... Tôi chỉ định đi toilet.

Trình Dục cứng nhắc nói dối.

-Đánh thức anh à?

-Cầm súng đi toilet sao?

-Không. không phải ...

-Anh vẫn muốn bị trói đúng không?

-Không.

-Vậy ngoan ngoãn nằm trên giường, cùng tôi ngủ đến trưa.

-Đến trưa?

Bây giờ đã là chín giờ, chỉ nghĩ đến việc phải ngủ cùng với Hà Diễn thêm ba tiếng nữa cũng đủ khiến Trình Dục muốn phát điên.

-Đương nhiên, anh nên học một chút để làm sao trên giường khiến tôi hài lòng, hay là muốn sau khi trở về để tôi nói với mọi người nhị gia bang Phi Long bị tôi điều giáo thành ngư lang quán bar nha.

Hà Diễn bắt đầu tưởng tượng ra cảnh người đàn ông xinh đẹp này bị bắt thành ngư lang trong quán của mình.

-Anh thích loại nào? Không mặc quần áo, bị giam trong lồng sắt? Mặc đồ nữ rồi giả thành phụ nữ thì sao? Hay là chơi SM buộc phần thân trần cảm kia lại rồi chịu người khác ngược đãi?

-...

Trình Dục nghe những câu hạ lưu như thế khiến da đầu không khỏi run lên. Hà Diễn mở rất nhiều loại night club, phần lớn nguồn thu đều dựa vào kinh doanh tình sắc nên với việc này không có gì là xa lạ cả. Nên anh mới khinh thường con người này đến vậy, cho rằng hắn chỉ biết làm ăn bằng cơ quan sinh dục. Hạ đẳng như vậy nên chắc không hiểu tình cảm là cái chi.

-Phi Long hẳn thích loại nào? Nghe nói hắn thích luật sư nên anh cũng có thể ra về luật sư, cùng hắn lên giường chơi trò tội phạm.

Hà Diễn ghé sát vào tai Trình Dục, cố ý nói mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt cho người đàn ông chẳng hiểu gì kia nghe.

-Bớt nói mấy câu châm chọc đi.

Trong lòng Trình Dục luôn tồn tại cảm tình với người đứng đầu bang Phi Long, thẳng đàn ông như Hà Diễn nào có thể hiểu, cũng vĩnh viễn không thể hiểu.

Bang Phi Long là bang hắc đạo nổi tiếng không chỉ ở Hồng Kông mà thậm chí cả Trung Quốc, thế lực khổng lồ nhờ vào buôn lậu súng ống, đồng thời cũng kinh doanh nhiều ngành nghề khác, tuy vậy cũng không hẳn là một tập đoàn bang phái hoàn toàn chống đối lại pháp luật.

Nhị đương gia của Phi Long – Trình Dục lớn lên từ nhỏ trong bang, bề ngoài xinh đẹp, đầu óc thông minh, không chỉ thân thủ, phẩm hạnh đều tốt mà vì đã có mấy năm trên ghế đại học nên chữ nghĩa đầy bụng, năng lực xuất sắc vượt trội, thành công trợ giúp bang chủ Lưu Phi Long, đưa Phi Long bang phát triển trở thành một trong những bang phái cường thịnh nhất.

-Trình Dục, sau khi tốt nghiệp trò muốn làm gì? Mở ngân hàng lớn hay đầu tư vào ngành công nghiệp?

Trong thời gian học đại học, vị giáo sư kinh tế hết mực coi trọng tài năng cùng hiểu biết của Trình Dục đã có lần hỏi như thế.

Trình Dục cũng không nghĩ nhiều mà trả lời:

-Em sớm đã quyết sẽ về giúp việc kinh doanh trong nhà.

Anh học đại học cũng là sự sắp xếp của bang Phi Long. Cho nên anh nghĩ, học xong luật thương mại đương nhiên là sẽ quay về bên cạnh Phi Long giúp bang Phi Long ngày một lớn mạnh, ở bên người Phi Long bảo vệ tốt cho người này.

Trình Dục coi việc trợ giúp Phi Long như ý nghĩa sống còn của đời mình. Anh mười tuổi đã gia nhập bang hội nhưng vì phát dục muộn, dáng người thấp bé nên thường bị những người lớn hơn ỷ mạnh hiếp yếu bắt nạt. Một lần, anh đánh nhau với họ bị thua, họ liền bắt anh phải giẫm chân trần lên chậu than đá đang nóng đỏ. Anh không dám, anh sợ đau nên bị bọn họ cười nhạo là “Vô dụng”. Tiếng cười mỉa mai khiến anh xấu hổ vô cùng.

Cho đến khi có người đi đến nói: Từ nay về sau không được bắt nạt Trình Dục. Nếu hôm nay nhất định phải có người giẫm lên than hồng thì ngày mai mọi người không được tẩy chay hẳn.

Người kia thần nhiên nói những câu này rồi thay Trình Dục giẫm lên chậu than kia, những hòn than nóng bỏng cháy vượng.

Sự kiện này trôi qua một thời gian, có dịp được cùng cả nhà bang chủ ra rạp xem kịch, nhìn thấy một thanh niên đang mặc đồ tây, diện mạo anh tuấn đến lóa mắt Trình Dục mới biết người giúp mình hôm đó là con nuôi của bang chủ Phi Long.

Tuy Phi Long cùng tuổi với anh nhưng không phải cũng gia nhập bang để kiếm ba bữa cơm no như những trẻ cô nhi bình thường khác. Phi Long là thái tử mà bang chủ chọn trúng trong đám trẻ mồ côi, tương lai sẽ tiếp nhận chức “thái tử” của bang.

Trình Dục không biết vì sao lúc đó Phi Long lại giúp mình nhưng trẻ con ở với nhau, dù không phải gai mắt với trò đùa dai thì cũng vẫn sẽ hăng hái làm việc nghĩa, có lẽ xảy ra hay kết thúc cũng không để ý nhiều, khi hẳn lớn lên cũng không để việc đó trong lòng nữa.

Nhưng Trình Dục sẽ không bao giờ có thể quên được mùa đông năm ấy, hình dáng Phi Long vững vàng dẫm nát hòn than, dường như không hề sợ hãi, không hề thấy đau.

Từ đó trở đi, Trình Dục bắt đầu vô cùng kính phục Phi Long. Kính phục một lần cũng đã là mười ba năm.

Trình Dục hai mươi ba tuổi đã đem hơn nửa cuộc đời mình dành để hâm mộ con người Lưu Phi Long, tự nguyện vì hắn mà lên rừng đao xuống biển lửa, cuối cùng đổi lấy địa vị “nhị gia”. Anh cũng không nói địa vị này không đủ khiến mình thỏa mãn nhưng anh biết, nếu mình không làm nhị gia thì ngay lập tức sẽ có một huynh đệ khác thế vào. Quy củ của bang từ xưa đã thế.

Thế giới hắc đạo trước giờ đều là phải tự sinh tồn. Lúc nào cũng có thể thay đổi. Sự hoạt động của một hắc bang giống như sự vận hành một cỗ máy khổng lồ, bên trong chứa tổ hợp linh kiện tinh vi phức tạp. Nếu bộ phận nào hỏng, vì đại cục sẽ ngay lập tức tìm được cái khác thay thế để tiếp tục hoạt động.

Hiện giờ Trình Dục bị Hà Diễn giam giữ ở Nhật Bản. Nếu trong một tháng không quay về, chỉ sợ Phi Long đã sớm tìm được một người còn hiểu tiến lui hơn thay anh. Mấy ngày nay, trong bang có tin đồn vô cùng kích động lưu truyền, nói anh tư thông với Hà Diễn, định làm phản Phi Long. Bây giờ anh rơi vào tay Hà Diễn, thật muốn nói lý cũng không thể.

Thấy Trình Dục bộ mặt đầy sầu muộn lẳng lặng suy nghĩ, tâm sự đầy mình, Hà Diễn lắc đầu, than thở người này đúng là cái gì cũng muốn.

-Nếu không nghe nói mát thì quay lại giường cho tôi, nhị gia.

Hà Diễn nằm trên giường, đưa ra một viên thuốc sắc sỡ trong lòng bàn tay ra cho Trình Dục, nói: liếm đi, nhất thời gò má nhô lên càng làm gương mặt anh tuấn lộ ra vẻ đắc ý lẳng lơ.

Trình Dục khinh thường, mặc kệ, coi như mất mùa tai điếc.

Ai ngờ Hà Diễn lại có thể nói ra khiến anh tức đến muốn nôn ra máu:

-Coi như anh có thể lấy khẩu súng kia cũng chẳng sao, vì bên trong không có đạn đâu.

-Không, không có đạn? Mà thật vô lại!

Trình Dục giận đến nổi đầu ngón tay cũng phát run. Đêm qua, Hà Diễn nói trong đó có đạn, chỉ cần Trình Dục ho he một chút không nghe lời, Hà Diễn sẽ nổ súng. Nên anh mới cam chịu bị trói rồi bị Hà Diễn uy hiếp cưỡng bức rên rỉ dâm dăng dưới thân hắn. Thế là mình bị hắn lừa gạt rồi cưỡng bạo, Trình Dục thực muốn đánh kẻ kia đến chết mới hả giận.

-Anh muốn chết, tôi sợ sẽ ngộ sát anh mất. Ngoan, đừng nóng, lại đây ăn kẹo.

Hà Diễn đúng là đã lừa người đàn ông về mặt phần nộ kia nhưng phát hiện về mặt tức giận kia thật vô cùng xinh đẹp khiến hắn muốn chảy nước miếng.

Trình Dục thối mặt ra một lúc, nhận thấy mình bị Hà Diễn uy hiếp đến giờ, không chỉ bị hắn gọi lên giường, bị nuôi như thú cưng, còn liếm viên thuốc trên tay hắn. Đó là thuốc hắn dùng để khống chế anh.

Kinh doanh quán bar đêm nên Hà Diễn hiểu đôi chút thủ đoạn điều giáo tình dục. Trước mắt, gặp được đối tượng điều giáo là nhị đương gia bang Phi Long, Hà Diễn đương nhiên là cầu còn không được.

-Phải nuốt vào mới ngoan.

Hà Diễn mở miệng Trình Dục ra, kiểm tra tỉ mỉ xem anh có nuốt thuốc thật không, thấy anh thực sự đã nuốt, Hà Diễn an tâm ôm anh vào lòng trong ánh nắng rực rỡ.

Nuốt xong thuốc Trình Dục chán ghét nhắm hai mắt. Bị Hà Diễn cưỡng ép bắt uống, anh từng thử cưỡng quyết không uống thuốc tên kia đưa, hoặc giả vờ uống rồi giấu dưới lưỡi, chờ thời cơ nhổ ra nhưng kết quả đều bị Hà Diễn phát hiện.

Hắn là kẻ đầy mưu mô, khi Trình Dục trở thành tù nhân của hắn, cho dù biết anh lúc nào cũng sẵn sàng tư tưởng phản kháng nên cơ hội thực sự chiếm tiện nghi trên người anh ít đến đáng thương. Buổi sáng khi tỉnh lại, Trình Dục cứ nghĩ là hắn đang ngủ, định xuống giường lấy súng nhưng thực ra thì hắn không có lúc nào không tỉnh.

Cái gì cũng không thể làm nên Trình Dục đành tạm thời ra vẻ nhu thuận lùi vào lòng Hà Diễn.

Hà Diễn cảm nhận cuối cùng tù nhân của mình cũng chịu yên tĩnh một lúc, thế nên buông lỏng cảnh giác ôm anh vào lòng ngủ. Cảm giác da thịt ấm áp chạm nhau khiến Hà Diễn thấy an tâm, sau là thấy hạnh phúc, nữa là chờ mong. Hà Diễn rất cuộc tỉ mỉ sắp xếp bao nhiêu để thành công ôm người này vào lòng.

Đêm qua, Hà Diễn rốt cục hoàn toàn ăn Trình Dục, cẩn thận kiểm tra anh hoàn toàn chưa giao thân cho Lưu Phi Long, tâm tình Hà Diễn rất tốt, cao hứng muốn giữ anh thêm một thời gian nữa, dù trên người anh có độc cũng không sao.

Trên đời này, súng đôi khi có thể chọn không lên đạn, độc đôi khi có thể chọn không phát tác. Là nguy hiểm, là dịu dàng, trong lòng Hà Diễn hiểu rõ. Buổi sáng tĩnh lặng này Hà Diễn chỉ là muốn giữ anh trong ngực, hồi tưởng lại dư vị ngọt ngào kịch liệt đêm qua.

Cùng Trình Dục ôm nhau ngủ như thế này là ảo tưởng đã lâu lắm rồi của Hà Diễn.

2. Chương 2: Một Chút Say Diệt Kì

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quen đắm chìm ở những nơi phồn hoa sẽ khó mà chuộng sự đơn giản mộc mạc. Lòng người có dục vọng cũng sẽ từ từ bành trướng theo những ảo giác phồn hoa kia, đến mức không thể khống chế. Hà Diễn chính là loại đàn ông cất chứa dã tâm vô cùng lớn, vừa mới có tý quyền thế đã nghĩ đến chuyện muốn có nhiều hơn nữa, muốn bản thân nắm trong tay càng nhiều phú quý càng tốt, nhưng lại quên đi ý nghĩa của việc có được phú quý.

Ngồi trong một buổi triển lãm thời trang xa hoa, quan sát những người mẫu nam tuần tú trình diễn, Trình Dục mơ hồ nghĩ tới điều này.

Tối nay ở kinh đô của thời trang châu Âu này diễn ra triển lãm thời trang nam Xuân Hạ, Hà Diễn cùng bạn – Trình Dục cùng đến tham dự, ngắm nhìn ánh đèn rực rỡ trên sân khấu, trang phục đều của những hãng danh tiếng trên thế giới.

-Mua bộ nào cho mình không?

Thỉnh thoảng có người ra vào nói vài câu xã giao, Hà Diễn ở nơi ồn ào náo nhiệt kia vẫn cầm lấy tay Trình Dục, ở bên tai anh nhẹ giọng hỏi. Vành tai nóng cùng tóc mai chạm vào nhau khiến Trình Dục thấy không thoải mái. Anh rất ghét ra ngoài cùng hắn như thế này, hai người trông giống như tình nhân, hắn thì không ngừng đưa anh tham gia giao tiếp.

Nhưng hắn đã nói ngày mai sẽ đưa anh trở về tổng bộ Phi Long bang ở Hồng Kông, sẽ công bố cho mọi người trong bang biết Trình Dục – nhị gia của bọn họ bị Hà Diễn hãm mai phục rồi bắt làm tù nhân ở Tokyo, cuối cùng bị hãm phục thuốc bắt giam, từ đó moi ra tin cơ mật của Phi Long. Đầu tiên sẽ nói cho Phi Long biết thủ hạ tâm phúc nhất của mình bị Hà Diễn làm nhục.

Không chỉ vậy, Trình Dục còn hiểu trước mắt chỉ cần Hà Diễn không vui một chút, hắn thực sự sẽ đem mình vào quán làm công việc bán thân xác kia. Trình Dục lúc này đành chịu sự uy hiếp, ngoan ngoãn gật đầu cùng Hà Diễn ra ngoài.

Hai người họ tóc đen ngắn, khuôn mặt anh tuấn cùng mặc âu phục thoải mái thẫm màu, áo sơ-mi trắng, không nơ. Dáng điệu nhấc tay thôi cũng vô cùng tiêu sái. Một màu đen, một màu xám, ngồi ở vị trí thuận tiện nhìn lên sân khấu, một vui vẻ, một hậm hực.

Sập bẫy Hà Diễn, bắt buộc phải làm tù nhân cho hắn bảy ngày qua, Trình Dục vẫn nghĩ bây giờ phải nghĩ ra cách gì để thoát khỏi súc sinh này, kết quả lại là bị hắn dính vào càng chặt. Bảy ngày vừa qua, Trình Dục cùng hắn làm tình nhiều lần trên giường cũng là sự thật. Anh khó mà chịu được việc hắn mang điều này nói cho Phi Long.

Anh vì Phi Long mà thủ thân nhiều năm, cũng đôi lần chạm qua phụ nữ nhưng đàn ông thì tuyệt đối chưa, cũng không hẳn là bài xích ‘đồng tính luyến ái’, chỉ là anh nghĩ mình thích một người đàn ông, thích vì trước đây hắn thân phận tôn quý lại không ngại ngần cởi giầy ra, tự nguyện thay anh giẫm lên những hòn than đỏ rực trong tiết trời đông giá lạnh năm đó.

Nhưng nhiều năm đã trôi qua, người đàn ông ấy chỉ coi Trình Dục là thủ hạ tin cậy, anh đem tâm ý của mình chôn sâu nơi đáy lòng. Phần tình cảm sâu nặng kia có lẽ cả đời này không ai có thể hiểu được. Mà con sói chuyên lấy lợi làm đầu ngồi bên cạnh anh này càng không thể hiểu được.

-Thích bộ nào trên kia? Nói tôi biết, tôi mua cho anh.

Giọng Hà Diễn uyển chuyển, môi hôn vành tai Trình Diễn hỏi, bày ra bộ dạng đại gia ăn chơi không có chỗ tiêu tiền.

-Mua đủ rồi. Dù sao hiện tại bên cạnh anh, tôi cũng không mặc quần áo nhiều.

Trình Dục chỉ ném lại vài lời.

-Được, vậy mua hết.

Lòng Hà Diễn tràn đầy phấn khích, cuối cùng lại cắn lỗ tai Trình Dục khiêu khích.

-Nhưng, anh có biết mục đích của việc đàn ông bỏ tiền mua quần áo cho người khác là gì không?

Trình Dục càng lúc càng thấy ghê tởm. Tán tỉnh nhạt nhẽo như vậy thì cũng chỉ có mỗi Hà Diễn thấy hứng thú, dường như chỉ hắn mới biết điều này vậy.

-Đêm nay về anh sẽ biết. Năm lần là được.

Hà Diễn vừa nói năm lần vừa nghĩ, vậy chắc là cũng phần nào đủ rồi nhỉ.

-Tôi biết rồi.

Trình Dục gật đầu. Tình yêu với Hà Diễn mà nói chính là sự hưởng thụ nhân sinh. Ngoài chìm đắm trong vàng bạc lụa là, hắn cũng chẳng thèm quan tâm đến đi dạo trên bãi cát khi trời mát, hít thở bầu không khí trong lành cũng là một loại hưởng thụ.

“Chóe”, xung quanh thỉnh thoảng sẽ chớp lên những luồng ánh sáng đèn flash, tuy rằng rất nhỏ nhưng người tâm tư kín đáo như Trình Dục ắt hẳn đã phát hiện ra. Đây đã là lần thứ năm trong tối nay, họ không phải nhiếp ảnh gia được mời đến chụp show diễn, bởi mục tiêu không phải những người mẫu đang trình diễn trên sân khấu mà là đang ngồi hàng ghế khán giả.

Ba hàng đầu đều là người bình thường, các quý ông quý bà, duy nhất thấy khác biệt là Hà Diễn. Cách ăn mặc thể hiện hắn đường đường là một người xuất thân xã hội thượng lưu, khuôn mặt anh tuấn tươi cười, dáng người cao ráo hoàn hảo, ngoại hình này nếu so với nam mẫu trên sàn catwalk cũng không hề thua kém. Nếu không giới thiệu, nhất định không ai lại liên tưởng hắn có quan hệ gì với bọn lưu manh.

Nhưng nhiều năm sống trong hắc đạo đã khiến Trình Dục hiểu rằng, nếu Hà Diễn bị người ta chú ý, tuyệt đối không phải bởi ngoại hình của hắn. Hà Diễn đang bị theo dõi. Là cảnh sát vẫn quanh quẩn theo sát mình? Hà Diễn này chẳng nhẽ ngốc đến nỗi hoàn toàn không hay biết gì, vẫn sung sướng liên tiếp giờ tay đầu giá những đồ thời trang cho Trình Dục với giá trên trời kia.

-Ông chủ Hà, tôi muốn đi toilet một chút.

Trình Dục hơi tò mò về nơi ánh đèn flash phát ra, nói dối Hà Diễn để ra thám thính.

-Sao anh phiền nhiều vậy?

Hà Diễn nhú mi, nắm tay Trình Dục không buông.

-Anh có thể cho thủ hạ đi theo tôi. Đỡ phải lo.

Trình Dục khẳng khái phải đi toilet.

-Tôi tin anh trăm phần trăm.

Hà Diễn cười nói.

-Vì nhị gia tối qua không phải chơi trò GV với tôi sao? Tôi rất muốn sau khi về lấy ra để ông bạn tốt Phi Long cùng xem.

Hà Diễn tối qua hết quay rồi chụp cảnh tượng hai bọn họ kịch liệt làm tình, nhưng dùng thiết bị gì thì Trình Dục cũng không biết.

Sau khi xong xuôi Hà Diễn mới lưu manh vô lại lấy ra cho Trình Dục xem, cho anh thấy bộ dạng dâm dăng của mình khi hắn va chạm dưới hạ thân, khiến anh xấu hổ đỏ bừng mặt rồi mất ngủ cả đêm, lo lắng Phi Long sẽ đối xử với mình thế nào, Phi Long nhất định sẽ tức giận mình để cho Hà Diễn xâm phạm như vậy. Đó là chuyện Trình Dục sợ hãi nhất khi nghĩ đến.

Bởi vậy đây cũng là nhược điểm của Trình Dục mà Hà Diễn đã nắm trong tay. Dù sao anh cũng chưa từng làm cùng đàn ông, tuy ngoài mặt vẫn giữ bình tĩnh như trước không quan tâm mình đã lên giường với đàn ông nhưng trong lòng thì cảm giác vẫn là xấu hổ, cắn rứt lương tâm.

Hơn nữa người mà anh lên giường cùng lại không ai khác, Hà Diễn.

-Tôi hiểu ý anh.

Trình Dục gượng cười, trong lòng hiểu rõ dự tính của Hà Diễn. Nếu anh bỏ trốn, hắn sẽ nói cho mọi người biết mấy ngày vừa qua anh bị hắn chơi đùa thế nào. Nếu vậy, anh không chỉ mất đi tôn nghiêm trong bang mà còn mất đi tín nhiệm lẫn tôn trọng từ phía Phi Long.

Một chiều này thật sự khiến Trình Dục không thể không tiếp tục ở bên Hà Diễn nằm gai nếm mật. Anh sẽ không chạy trốn như vậy, trừ phi đã nắm trong tay mười phần chắc chắn, dựa vào chính sức mình mà không cần đến người trong bang phải giao tranh với Hà Diễn. Giờ phút này, Trình Dục chỉ muốn đi xem, ai là người ở chỗ tối có hứng thú với con sói Hà Diễn này, nếu được Trình Dục rất mong có thể cùng hắn kề vai chiến đấu.

Trình Dục rời khỏi chỗ ngồi, giả vờ như đi về phía toilet.

Ý cười trên khuôn mặt Hà Diễm càng sâu, mọi người đều nói Phi Long nuôi được con chó thông minh vô đối, Hà Diễm vẫn luôn tò mò nó có thể nhanh nhạy đến trình độ nào.

Hôm nay Hà Diễm đã vỡ ra một chút. Đưa anh ta đến nơi sang trọng làm khách quý lại không yên, muốn chạy vào chỗ tối kiếm mấy con ruồi bọ, nghĩ là có thể thoát khỏi Hà Diễm, thật có phần quá coi thường hắn rồi.

Hà Diễm giơ cao bảng đầu giá, vừa ý một bộ mà hắn nghĩ Trình Dục mặc vào sẽ vô cùng dễ nhìn, trong lòng ngắm nghía mình cùng hắn tiếp tục như thế này, kết quả sẽ là gì đây.

Trình Dục ở góc tối xa sân khấu nhất nhìn một gã đàn ông dáng người cao ráo anh tuấn. Dù hắn có khoác lên người bộ cánh của kẻ thượng lưu thì Trình Dục vẫn cảm nhận được mùi súng ống nguy hiểm từ người hắn.

Bang Phi Long lớn mạnh được là dựa vào buôn lậu súng ống, với mấy thứ vũ khí này Trình Dục hiểu biết khá sâu sắc. Người nào giấu trên người thứ này Trình Dục chỉ liếc một cái cũng phát hiện ra.

-Có lửa không? Cho xin một ít.

Trình Dục vờ như muốn hút thuốc, tiến gần hỏi người đàn ông phía trước.

Người đàn ông lộ nụ cười khó hiểu, như đã quen Trình Dục từ trước nói:

-Tôi nghĩ là anh không hút thuốc.

-Chợt nhớ tới thì định hút thôi. Thế nào, có hứng thú với thời trang sao?

Trình Dục đứng sau, cảnh giác tránh thủ hạ của Hà Diễm.

-Theo trào lưu thôi.

-Người bản xứ? Nhật kiều nói được tiếng Trung?

-Coi là thế đi.

-Đừng nói dối. Vừa rồi ông chủ Hạ bị máy ảnh của anh chụp vài pô, to gan nhỉ, không sợ hắn làm thịt anh.

-Tôi không hiểu anh đang nói gì. Tôi chỉ là thợ chụp ảnh mở cửa hàng ở Kyoto thôi.

-Thật không? Vậy tiên sinh có bức ảnh nổi tiếng nào không?

Trình Dục khẽ cười, muốn lấy danh thiếp với đối phương.

-Nếu có sự kiện nào lớn, tôi nhất định không quên anh. Đến lúc đó nhất định sẽ gọi.

-Nhị đương gia quả nhiên luôn lôi kéo lòng người như vậy.

Người đàn ông nở nụ cười, không hề che giấu thân phận của mình, từ túi áo lấy ra danh thiếp, chứng minh thân phận thật. Nhan Minh, cảnh sát Hongkong. Anh biết Trình Dục là loại người nào, cũng biết quan hệ giữa Trình Dục và Hà Diễm nên mới thành thực lộ ra thân phận.

Nhìn danh thiếp ngắn gọn không số điện thoại.

-Trẻ như vậy đã là cảnh sát?

Trình Dục muốn kiểm chứng.

Thảo nào mùi thuốc súng trên con người người này lại nồng vậy, vì anh ta là cảnh sát, mỗi lần nổ súng đều vì bảo vệ chính nghĩa. Từ ngoại hình mà đoán thì tuổi người này nhất định chưa quá 25.

-23, cũng không nhỏ.

Nhan Minh cười nói, lần đầu tiên có người dùng sự trẻ tuổi mà tán thưởng anh, phải biết trong công tác, không ai coi anh là cảnh sát tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm. Những vụ anh tham gia hợp tác phá án, bắt tội phạm tới bây giờ đều thuộc mức quan trọng.

-Có hứng thú với ông chủ Hà? Nhanh thật, chưa gì đã đến Nhật hết rồi.

Rõ ràng là cơm Hongkong lại xuất hiện ở Nhật, xem ra lần này cảnh sát Hongkong định bắt một mẻ cá lớn đây.

-Nói cho anh hết thì làm cảnh sát làm sao được?

Đôi mắt xinh đẹp của Nhan Minh ánh lên tia sáng khó kiềm chế.

Trình Dục lắc đầu cười, xem ra lần này thằng cha Hà Diễn phải đau đầu một trận đây, bị một cảnh sát tuổi trẻ tài cao thế này bám đuôi, Hà Diễn muốn tiếp tục vô tư hưởng thụ đêm đêm yên giấc cũng không thể nữa rồi.

-Vậy kế tiếp tôi sẽ chống mắt mong chờ hành động của anh.

Trình Dục vỗ nhẹ ngực Nhan Minh, cũng nhân tiện thử thân thủ nam nhân này, nhận ra bề ngoài trông mảnh khảnh thế mà ngực đã có những khối rắn chắc. (cơ bụng 6 múi)

Cảm giác Trình Dục đang thử mình, Nhan Minh nắm chặt lấy tay Trình Dục đang để trước ngực mình, cười nói:

-Nhị đương gia không cần phải gần gũi thế này. Chuyện của anh tôi quả thực cũng thấy rất hứng thú.

-Trái lại. Chúng tôi cũng rất thích cùng cảnh sát chơi đùa.

-Việc mọi người đều thích thôi.

-Ngày sau xin chỉ giáo nhiều.

Trình Dục nhớ kỹ cảnh sát tên Nhan Minh này, hơn nữa còn có dự cảm về sau sẽ phát sinh nhiều sự kiện lớn đây.

Triển lãm thời trang kết thúc, Hà Diễn bảo thuộc hạ đưa những bộ vừa mua mang về khách sạn, lưu lại trên tay một bộ, vì hẳn thật sự rất ưng bộ này, cảm thấy Trình Dục mặc xong sẽ là người đàn ông xinh đẹp nhất trên đời này. Đúng. Người đàn ông đẹp nhất trên đời. Từ lần đầu tiên Hà Diễn gặp Trình Dục đã cho rằng như vậy.

Hà Diễn hy vọng, Trình Dục tức khắc mặc bộ này rồi xuất hiện trước mặt mình, để hắn chiêm ngưỡng cho rõ gout thẩm mỹ của Trình Dục.

Sau khi nói chuyện xong với đồng chí cảnh sát trẻ tuổi trở về bên cạnh Hà Diễn, Trình Dục có vẻ như không để ý, đợi mãi mới đến lúc kết thúc Hà Diễn nói muốn về kết quả lại dẫn anh đi các nơi xã giao. Hẳn lại nói muốn đưa anh đi nghe nhạc ở mấy quán bar đêm của mình ở Kyoto.

Trình Dục vô cùng không thích dạo qua mấy chỗ đó, ngay cả khi ở bên cạnh Phi Long, anh cũng ít khi đến những địa phương này. Phi Long thích đến nhà hát, phòng trà đạo hay những nơi thanh tịnh để thư giãn. Cho nên Trình Dục mới càng sinh ra hảo cảm với Phi Long, cho rằng dù có xuất thân từ hắc đạo vẫn đực thì hẳn vẫn là người không giống người thường ở bất kỳ phương diện nào, là người đàn ông Trình Dục thích.

Chỉ có loại hạ lưu bại hoại như Hà Diễn mới tiêu tốn cả ngày ở bar đêm. So sánh hai người, Hà Diễn trong mắt Trình Dục lại càng thấp kém hơn.

-Nhanh. Đi thay quần áo.

Phóng xe với tốc độ ổn định, Hà Diễn bảo Trình Dục.

-Đang mặc quần áo ổn mà, sao phải thay?

Trình Dục quay đầu lại từ cửa sổ, không lí giải nổi ý của Hà Diễn. Dù là vừa rồi ở buổi triển lãm có mua mấy bộ giá trên trời nhưng giờ bắt Trình Dục mặc vào thì cũng chỉ là “áo gấm đi đêm” mà thôi.

Trình Dục không có người yêu, cũng không theo đuổi ai, cho nên sẽ không chú trọng đến chuyện ăn mặc. Thỉnh thoảng mặc nghiêm túc để cùng Phi Long ra ngoài làm việc, còn lúc khác đều là áo sơ mi với quần bò.

Người trong giới nói Phi Long bạc đãi nhị gia. Nhiều năm như vậy, cái gì cũng không cho, chỉ có mỗi địa vị “Nhị gia”. Nghe thì có vẻ to, ngoại trừ Phi Long ra thì hẳn có quyền định đoạt bang Phi Long nhưng bất quá, vị trí kia cũng chỉ là ngồi vào được thì cũng mất mạng được.

Hà Diễn nghe nói nhị gia bang Phi Long lẫn lộn nhiều năm như vậy nhưng âu phục chính thức chỉ có hai bộ. Thật là nghèo túng. Hiện anh là người của Hà Diễn, hẳn có thể mua toàn bộ quần áo trên thế giới này chỉ để nhìn thấy bộ đáng xinh đẹp của anh.

-Bộ này anh mặc vào nhất định rất hợp, mặc cho tôi xem.

Con người Hà Diễn sáng lên lộ rõ vẻ mong chờ, đàn ông mua quần áo cho người khác, một phần lí do là muốn tự tay cởi bỏ từng phần xuống, nửa còn lại là muốn nhìn bộ đáng xinh đẹp của đối phương sau khi mặc.

-Không phải trở về ngay sao? Không cần đổi.

Trình Dục không hiểu tâm tư Hà Diễn, anh cho rằng Hà Diễn muốn gây khó dễ với mình.

-Bảo thay thì thay đi!

Mặt Hà Diễn vẫn tươi cười.

-Gây khó dễ tôi như thế anh không thấy mệt à!

Trình Dục không thích xã giao, còn chưa kể đêm bị Hà Diễn bắt uống thuốc, chơi đùa với cơ thể mình, bây giờ còn bị hắn mang ra ngoài đi tới chỗ này chạy ra chỗ kia, cơn tức nổi lên quyết không thay, quay mặt đi giả vờ ngắm cảnh ngoài cửa sổ

Hà Diễn bị động tác quay mặt lạnh lùng của người kia chọc giận, một phen kéo Trình Dục qua, cao giọng quát một câu:

-Anh cho bây giờ mình vẫn là nhị gia bang Phi Long?

Khi này, anh mượn cơ ra ngoài to nhỏ với cha cảnh sát vẫn theo dõi Hà Diễn, Hà Diễn trong lòng biết ý đồ của anh nhưng không so đo tính toán. Không muốn quấy rầy nhả hứng dẫn đối phương ra ngoài, thái độ như cũ kêu anh thay quần áo, Hà Diễn đưa anh đi nghe nhạc. Ai ngờ anh rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt.

-Giác ngộ một chút cho tôi. Bỏ ngay cái kiểu ấy đi.

Nói xong câu này, Hà Diễn liền kéo mặt Trình Dục, bá đạo hôn xuống môi anh, càn quấy trong miệng khiến anh không thể chống đỡ, nước miếng bị hút sạch, miệng lưỡi trở nên khô khát cầu Hà Diễn tới làm dịu, hoàn toàn để hắn nắm thế chủ động.

Hà Diễn nói “kỹ thuật hôn của tôi rất siêu”, thực không nói quá. Nhưng Hà Diễn là lưu manh, không biết dịu dàng. Cho nên nhìn dấu hôn là biết sự cuồng nhiệt lẫn cuồng bạo, Trình Dục sao chịu nổi kịch liệt nên nhanh chóng đầu hàng.

Trình Dục nghĩ những người trước đây từng lên giường với hắn nhất định đều bị sự chiều chuộng, quyến rũ của người đàn ông này mê hoặc nên mới để hắn làm càn như vậy. Nhưng giây phút làm càn lưu manh thể này hắn chưa từng hôn một ai trừ Trình Dục.

Hôn đến môi lưỡi tê liệt, khóa ở quần Trình Dục bị kéo mạnh xuống, tay Hà Diễn luôn vào kéo khe hở chỗ quần lót, mạnh mẽ chà sát dương vật của Trình Dục.

Trình Dục cảm thấy như bị sét đánh, kinh hoàng như con gà bị cáo già cắn trong ngực đùa giỡn.

-Ô... Anh!

Thân thủ Trình Dục khá tốt, có thể phản kháng, nhưng lúc này nhược điểm bị Hà Diễn nắm trong tay, anh thật không muốn lật bài ngựa với kẻ kia.

-Hừ...

Hà Diễn hoàn toàn thấu hiểu tâm tư đối phương, định ngay tại trên xe đang chạy trừng phạt anh một chút, để anh không nên hơi một tý là coi lời mình nói thành gió thoảng bên tai. Trong xe, Hà Diễn sẽ giáo dục người đàn ông không biết tốt xấu này nọ cho đủ. Dù sao trong xe cũng đủ rộng, trước mắt cũng chỉ có hai người bọn họ.

Đôi tay to rắn chắc mạnh mẽ của Hà Diễn lột áo khoác ngoài của Trình Dục xuống, kéo áo sơ mi, điên cuồng cắn mút lỗ thể xinh đẹp khiến anh không thể không ngừng phát ra những tiếng thở dốc trầm đục. Bởi vậy có thể thấy nhị đương gia bang Phi Long cũng chỉ là đàn ông không chịu nổi khiêu khích thôi.

Hà Diễn dám cực Trình Dục nhất định rất ít khi làm tình cùng người khác. Ảo vọng của anh là Phi Long nên những người khác anh hầu như không để vào mắt. Hà Diễn lúc này làm việc đó với anh nhất định sẽ khiến anh phải khóc. Tốt lắm, hắn chính là thích khiêu chiến như vậy, chiếm lấy anh như vậy dù khó khăn đến thế nào nhưng vô cùng phấn khích. Sau này Hà Diễn sẽ thay thế Lưu Phi Long trở thành người đàn ông duy nhất trong lòng người này.

Đầu vú Trình Dục bị mút đến phát ra âm thanh, cho dù trong xe chỉ có hai người họ nhưng bị Hà Diễn làm như vậy Trình Dục cũng thấy xấu hổ. Anh là tù nhân của hắn. Hà Diễn muốn anh, anh phải cho. Trừ phi ngày nào đó anh biến Hà Diễn thành tù nhân của mình, tình thế mới đảo ngược lại.

-Súc sinh!

Đôi môi run run đỏ tươi vì bị Hà Diễn mút vào văng ra lời chửi, hắn đem lời mắng thành lời tán tỉnh, càng thêm hứng trí chơi đùa vị nhị gia cao cao tại thượng kia.

-Sớm biết thế này lúc ra khỏi nhà đã mang vật kia đi, đến đây để trối lại. Khiến anh không thể thoải mái thế này.

Hà Diễn nắm dương vật đã đứng thẳng trong quần lót tạo ra mũi nhọn kia, chầm chọc nói.

-Tôi thấy tôi đã đợi không kịp đến lúc trở về giường rồi. Ngay trên xe làm cũng được.

Hà Diễn biết Trình Dục sẽ nhanh chóng phóng ra. Không bị trối buộc anh hoàn toàn không chịu được khiêu khích của Hà Diễn. Anh vô cùng miễn cảm, bởi chưa từng bị gã đàn ông nào đùa giỡn thế này.

-Ô ô... Ừm...

Trình Dục bị Hà Diễn đột nhiên ôm vào lòng, lưng kề sát bờ ngực rắn chắc của hắn. Hà Diễn hoàn toàn bộc phát hoàn toàn thú tính trên xe, cởi dây lưng Trình Dục, kéo quần dài cùng quần lót của người kia xuống, lõi khối thịt đã sớm phần chần ra, tùy tiện chà xát.

Trình Dục theo động tác lên xuống của Hà Diễn chỉ không ngừng thở dốc cùng rên rỉ. Cho dù anh có thể được coi là đàn ông khá mạnh nhưng trong tình huống kiểu này, vẫn trúc trắc như xử nữ vậy.

-Tiết ra rồi.

Hà Diễn cắn một bên lỗ tai như phát sốt của Trình Dục, cười nhạo.

-Tôi khiến anh thoải mái vậy sao?

Sự dịu dàng trước đó khiến Trình Dục không nhịn được mà phóng ra, anh thấy ngại muốn thoát ra khỏi ôm ấp từ gã đàn ông ác liệt kia. Nhưng không biết có quan hệ gì với thuốc mà hắn bắt anh uống không mà thân thể Trình Dục có khuynh hướng phản ứng với hắn, hay là bởi trong lòng anh đã chấp nhận sa vào dục vọng cùng hắn. Cả người anh nhũn ra, một chút cũng không giống Trình Dục bình tĩnh, tỉnh táo như ngày thường.

Gã đàn ông này không nói đạo lý. Hắn là lang sói. Vào những lúc thế này hắn càng thể hiện rõ điều này.

-Thì ra là thích bị tôi chơi kiểu này, thật là ngoài ý muốn. Vui nha.

Hà Diễn đùa giỡn oán trách tù nhân của mình.

-A... Hà Diễn... Dừng lại, nơi này là trên xe...

-Trên xe cũng là chỗ làm tình rất hay nha, Phi Long không dạy anh?

Hà Diễn bắt đầu vào công tác làm trơn, chậm rãi xoa nắn hai viên bi trơn trượt đằng sau, vẫn còn lưu nhịp đập hưng phấn, đảo qua đến nụ hoa hồng nhạt của Trình Dục.

-A -

Trình Dục ngay lập tức khàn khàn kêu lên bởi sự xâm nhập dã man.

-Nơi này thật nóng bỏng nha.

Hà Diễn bên tai người đàn ông xinh đẹp dùng ngôn ngữ khiêu khích càng lúc càng trắng trợn.

-Chưa gì đã hút hết rồi.

Lỗ nhỏ trống không ngứa ngáy như bị hàng nghìn con giun đi qua đi lại nghênh đón một ngón tay, điên cuồng chọc sâu vào trong. Mặc dù lực không nhẹ nhàng gì nhưng vẫn tạo ra một chút thỏa mãn.

-Ngậm nhanh vậy, anh là người có lòng tham quá nhỉ?

Lời tán tỉnh vô si thêm vào cùng hành động chọc ngoáy phía dưới, Trình Dục mắt nhắm phát hiện mình không chỉ là tù nhân mà còn là đồ chơi của gã đàn ông kia.

-Tôi nghĩ cho anh thứ tốt nhất anh mới thỏa mãn được.

Hà Diễn kéo ra dục vọng to lớn của mình, hơi nâng mông người kia lên từ từ thâm nhập vào. Một lát sau, vật cứng rắn ấm nóng từ Hà Diễn toàn bộ bị nuốt vào trong cơ thể Trình Dục.

-Trình Dục, Trình Dục đáng yêu của tôi, bên trong lại nhiệt tình như vậy...

Hà Diễn khó kìm lòng nổi cảm giác thoải mái bị bao chặt lấy như vậy, thỏa mãn thở dài. Hà Diễn từng có rất nhiều tình nhân, vô số lần làm cùng bọn họ đến mức có thể gọi là “sa đọa”, nhưng chưa từng gặp được một tình nhân phù hợp với dục vọng của hắn đến thế. (hồi sau sẽ rõ)

Giờ phút này, người Hà Diễn giữ lấy không phải tình nhân mà chỉ là tù nhân, nhưng cũng khiến trái tim hắn sung sướng đến run rẩy.

-Lấy... ra...

Dưới sự đâm chọc điên cuồng của Hà Diễn, khóe mắt Trình Dục ướt lệ nhưng là những giọt nước mắt do kích tình. Anh học rất nhiều thứ – võ thuật, bắn súng, buôn bán, đối nhân xử thế, binh pháp, quan hệ giữa giao tiếp (aka interpersonal relationship), tâm lý tội phạm. Không thể kể hết các lĩnh vực anh thành thạo ở hắc đạo, bởi thế mới tạo nên tư thế tao nhã bình tĩnh như vậy.

Nhưng anh chưa từng học qua, nếu gặp phải người đàn ông có thể châm ngọn lửa dục vọng trong lòng thì phải đối phó thế nào. Anh cũng không ghét việc Hà Diễn nhét vào mình, cho dù cảm giác bị hắn đùa giỡn, lòng vẫn cảm thấy thẹn thùng thoải mái. Đúng, không ghét. Mà không ghét chính là thích.

Trình Dục thế nhưng thích làm tình cùng Hà Diễn! Đúng là chuyện cười cho người đời! Nhưng Trình Dục hai ba tuổi, đúng cái tuổi huyết khí sôi trào, lại ít khi ra ngoài ăn chơi tụ tập, vẫn cảm mình bị dục vọng dụ dỗ. Hiện tại rơi vào cảnh làm tù nhân Hà Diễn, hắn lại dùng thủ đoạn tấn công vào điểm chí mạng này, anh thực sự chỉ có thể bình bại như núi đổ.

Dù Trình Dục có kháng cự thế nào, Hà Diễn đều coi âm thanh của anh như thuốc kích thích, một chút cũng không muốn dừng lại, đầu tiên chậm rãi ra vào trong lỗ nhỏ nhiệt tình kia, đợi khi đã hoàn toàn thích ứng liền không ngừng đâm chọc khuấy đảo.

Nơi ướt át cùng nóng bỏng của Trình Dục bị nam căn cực đại của Hà Diễn nhét vào, tấn công, nện bích yếu ớt cũng không thoát khỏi sự thúc đẩy như vũ bão. Tình cảm mãnh liệt hăng hái bắt đầu chậm lại, gần như ngừng hẳn khiến Trình Dục cảm nhận thế nào là thỏa nguyện.

-A... A... A ưm...

Thanh âm khàn khàn ngọt ngào của Trình Dục vang lên. Hà Diễn thấy mỹ mãn lắng nghe tiếng thở dốc của người kia, va chạm vào nơi sâu nhất, dần dần mất khống chế, một lúc sau mới chậm chạp phóng thích bản thân.

Đến tận khuya Trình Dục vẫn phải mặc bộ đồ Hà Diễn chọn cho anh từ buổi biểu diễn, bị hấn đưa đến một quán bar xa hoa. Mỹ nhân quán đêm bán rẻ tiếng cười, cho nên chỉ cần có tiền liền có thể ôm họ trong ngực.

Hà Diễn kinh doanh mấy chục quán bar, từ Tokyo đến Hongkong, chỉ cần là nơi phồn hoa ăn chơi, Hà Diễn đều có quán ở đó. Hôm nay cũng là thuận đường đến một trong những sản nghiệp của hấn.

Vừa đi vào, mọi người ở đây, bất kể ngư lang, kĩ nữ hay là kẻ có quyền có thể đến mua vui nhìn thấy Hà Diễn đều cung kính chào hỏi.

Hà Diễn di chuyển lên phía trước, phía bên ngoài sân nhảy giới thiệu cho Trình Dục một cô gái, cổ tình mạnh mẽ giữ lấy anh, dù biết anh không có cảm giác với phụ nữ nhưng hấn vẫn khó chịu.

-Đây là Anny, ca sĩ gần đây có chút tiếng tăm trong giới giải trí, đang làm quảng bá ở Tokyo, vừa là đại mỹ nhân vừa có tài năng âm nhạc. Tôi nghĩ nhĩ gia nhất định sẽ thích. Đêm nay hai người thử khiêu vũ xem. Tôi cam đoan không ai dám đến quấy rầy.

-Anny, xin chào.

Bị Hà Diễn ép mặc bộ âu phục Armani một màu thuần đen, vẻ mặt bình tĩnh mỉm cười xã giao với Anny.

Anny là một cô gái xinh đẹp không tầm thường, khí chất tao nhã, không nghi ngờ việc có thể tạo nên tiếng vang trong giới âm nhạc. Vừa rồi trên đường đến đây, có thể nhìn thấy áp phích quảng bá ảnh cô ở trung tâm thương mại. Trình Dục hơi ngạc nhiên cô gái này lại có quan hệ với Hà Diễn.

Anny gật đầu nhìn Trình Dục, không nói gì chỉ mỉm cười, sau đó lễ phép vươn bàn tay mềm về phía Trình Dục.

-Vô cùng vinh hạnh.

Trình Dục lập tức nhẹ nhàng đón lấy, xoay người hôn nhẹ lên tay.

Con người Anny lưu động một chút dịu dàng làm tan chảy trái tim bao người. Nhưng Trình Dục sau khi theo phép tắc hỏi han mấy câu cũng không nhìn mà tầm mắt dừng ở nơi khác.

Nửa tiếng trước, trên xe Hà Diễn, Trình Dục bị hấn chơi đến gần như “tinh tấn thân vong”, hiện tại anh chẳng còn hứng thú với bất kỳ kẻ nào.

Mặc quần áo Hà Diễn mua cho, cách ăn mặc cũng theo ý thích của hấn, thậm chí hấn còn cố tình giới thiệu phụ nữ nhằm tổn thương tôn nghiêm đàn ông của anh, Trình Dục cười cười, thì ra con sói đó học hành cũng không kém mình là bao.

Vờ như chịu thất bại trước con sói kia.

-Thật vinh dự được mời cô gái xinh đẹp khiêu vũ một bài, cũng để thỏa mãn ý tốt của ông chủ Hà.

Trình Dục nhẹ nhàng đề nghị Anny – mặc một bộ váy dạ hội đen lộ vai, tóc búi cao, đeo khuyên tai hình hoa tường vi. Ánh mắt Anny khẽ sáng lên, gật đầu đồng ý. Hai người cùng nhảy một bài có tiết tấu êm đềm của điệu Waltz.

Hà Diễn ở phía trước uống một ly Petrus đỏ năm 78 do Pháp sản xuất, lẳng lặng quan sát tù nhân của mình cùng một phụ nữ nhảy vô cùng tao nhã, điều luyện.

Nếu không phải có quan hệ kia, bọn họ thật sự vô cùng xứng đôi, Hà Diễn cười.

Trong khoảnh khắc, một chút chuyển choáng, rượu mạnh bùng lên đầu khiến Hà Diễn sâu sắc cảm giác đêm nay thực là tuyệt diệu, một đêm mà kẻ tù nhân kia khiến hấn thật vui sướng.

3. Chương 3: Hôm Qua Hôm Nay

Tám giờ sáng mặt trời chiếu những tia nắng qua ô cửa sổ vuông trong tòa biệt thự kiểu Tây, sáng đến chói mắt càng làm tôn lên phong cách lịch sự trang nhã của căn nhà, chiếu lên thân hình biếng nhác của mỹ nam.

Hà Diễn nằm trong biệt thự xa hoa của mình nghe nhạc, hình ảnh Trình Dục khiêu vũ cùng Anny hiện lên rõ ràng trong đầu.

Hà Diễn nghĩ nghĩ, đêm qua khi ngắm Trình Dục, cái gì đã khiến tim đập rộn ràng, cái gì khiến mình xao động, cái gì khiến mình xốn xang đến vậy. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không ra được đáp án thỏa đáng. Có lẽ bởi người đó đẹp, thông minh, đôi khi lộ ra bộ dáng thiếu kiên nhẫn mà khê nhú mày, hay khóe miệng lạnh nhạt vô cùng kiêu kỳ kia.

Đáp án nghĩ ra thì nhiều lắm thế nên hần mới khó mà chọn ra điểm nào là quan trọng nhất. Nhưng mặc kệ là gì đây cũng không phải lần đầu tiên Hà Diễn hần động tâm trước người đàn ông tên Trình Dục này.

Hần còn nhớ rất rõ lần đầu tiên gặp anh, không phải ở nơi đàn hát, quán bar đêm, sòng bạc hay chỗ hắc đạo rồi rầm rào, mà là ở cửa một khu nhà nổi tiếng của các giáo sư ở Hongkong. Lúc ấy, Hà Diễn nghĩ anh tuyệt đối không thể là người thuộc thế giới ngầm, bởi anh đang cầm giáo trình cúi đầu đi đường, vội vàng vào sân một trường đại học danh tiếng để học.

-Ai, anh đẹp trai, anh gặp may đó! Anh trúng giải lớn rồi. Đây là vé xổ số công ty chúng tôi tặng anh.

Sống quanh đại học nổi tiếng, Hà Diễn kiếm một nghề kiểu như lừa đảo để sống qua ngày. Nghe nói sinh viên là đối tượng lừa tiền tốt nhất. Bởi vậy, Hà Diễn hơn mười tuổi mới đến Hongkong bắt đầu sự nghiệp với nghề lừa đảo sinh viên.

-Tôi nói anh biết, trong vòng bảy ngày truy cập vào trang web này đăng ký nhận thưởng, lập tức có thưởng đến tám vạn đồng đó.

Hà Diễn đưa ra mấy tờ quảng cáo cho trang web cho cậu thanh niên tướng mạo tuấn tú, khí chất thoát tục kia. Hà Diễn đã dùng cách này lừa được rất nhiều người. Lợi dụng lòng tham của người dân bình thường, hần lừa tiền bọn họ.

Trang web này có phần yêu cầu cung cấp thông tin cá nhân, bình thường chỉ cần Hà Diễn có được tài khoản với số chứng minh thư dài đăng đăng thì hần sẽ đi rút tiền họ gửi ở ngân hàng.

-Tôi không mua xổ số.

Tóc đen ngắn, da trắng, ánh mắt sắc bén, một thân quần áo thoải mái kiểu sinh viên, Trình Dục lạnh nhạt trả lời, nói xong định bỏ đi, trông có vẻ khó chịu khi bị cản trở trên đường đến trường.

Hà Diễn không bực bội với câu trả lời, một tay bắt lấy anh, nhiệt tình nói:

-Đây không phải là vé xổ số bình thường, là công ty viễn thông qua số đi động ngẫu nhiên chọn ra. Số của anh may mắn trúng thưởng.

-Xin lỗi, tôi đang vội. Không có hứng thú lĩnh giải.

-Tự dưng có tiền dâng lên tận tay cũng không nhận sao? Ngại à? Tôi biết, người đẹp trai như anh mắc bệnh sĩ. Anh trúng thưởng, tiền là của anh, không phải ngại, đây là cơ hội trời cho đấy.

Trình Dục nhăn đôi mày thanh tú, muốn thoát khỏi tên lừa đảo trên trời rơi xuống này, định dùng đến súng. Lúc này tuy anh mới hai mươi, cả ngày ở trường nhưng trên người lúc nào cũng mang theo súng bởi anh đã có địa vị ở bang Phi Long. Nhưng anh cũng không muốn dùng súng dọa tên lừa đảo này.

Tên kia mặt mũi cũng dễ nhìn, Trình Dục thấy không đến mức phải cho hần ăn một viên kẹo đồng đi.

-Trúng cái gì tôi cũng không quan tâm nên không cần cản đường nữa.

Trình Dục khó mà để lộ cho kẻ kia biết mình không phải là sinh viên bình thường. Còn kẻ kia chỉ liếc mắt một cái anh cũng biết trình độ vẫn còn 'non và xanh' lắm.

Đạo gần đây, thông tin từ báo chí truyền thông đều đưa tin tập trung vào những giáo viên, sinh viên ngây thơ bị ăn quả lừa, được công chúng hưởng ứng rất tích cực, lên án mạnh mẽ những kẻ vô lương tâm như thế. Cảnh sát cũng sớm có chú ý thế mà tên này vẫn còn cam đảm đến đây lừa người. Hần lừa người ta cũng không đến nỗi, chỉ là có mắt không trông mà dụng tới nhân vật nổi tiếng trong hắc đạo – nhị đương gia Phi Long bang Trình Dục, đại khái là vì vẻ ngoài Trình Dục có vẻ hiền lành, ngây thơ.

-Cái gì mà cản đường? Tôi mang tiền đến cho anh mà.

Hà Diễn vẫn như cũ cười nói:

-Hay tôi cho anh địa chỉ trang web còn cả cách liên lạc với tôi, hôm nay hoàn thành thủ tục đăng ký. Tiền thưởng sẽ nhanh đưa đến tay.

...Được rồi.

Trình Dục nói cho có lệ, nhận bản hướng dẫn lĩnh thưởng từ tay Hà Diễn xoay đầu đi. Khuôn mặt thể hiện rõ sự khinh thường khiến Hà Diễn cắn chặt răng.

Trong lòng hắn bắt đầu cảm thấy, chỉ là một thằng sinh viên thôi có gì hơn người đâu, cả ngày không ru rú ở nhà thì ăn chơi trác táng, căn bản là chẳng hiểu bên ngoài xã hội phức tạp thế nào, lại còn kênh kiệu thế. Nhìn bóng dáng lạnh lùng xa dần của anh, chưa đến mấy bước đã quăng tờ quảng cáo mà Hà Diễn đưa vào thùng rác, Hà Diễn quyết tâm nhất định phải lừa được tiền người thanh niên kia.

Hắn đợi một đêm, Trình Dục cũng không đăng ký ở cái trang web để lĩnh thưởng. Đây là lần đầu tiên từ khi Hà Diễn bắt đầu làm ăn kiểu này lại thất bại lừa tiền một người.

Hắn không muốn anh trở thành trường hợp 'đặc biệt' của mình nên hôm sau hắn tiếp tục đến cổng trường đại học, nhưng không tìm được cơ hội nói chuyện với anh. Mãi tới khi anh tan học ra về, Hà Diễn cố đuổi theo.

Sau đó hắn cẩn thận đi theo anh, thấy anh một mình đi vào ngõ nhỏ không người, ở đó có rất nhiều tủ hạ mặc vest đợi sẵn, ngồi vào xe nhập khẩu sang trọng. Hà Diễn nghĩ anh chắc hẳn là thiếu gia nhà giàu. Được, Hà Diễn này càng phải lừa người nhiều tiền hơn mới được.

Hà Diễn bỗng thấy cuộc đời mạt vận của mình đã đến lúc thăng hoa. Lừa được tên kia hắn sẽ trở thành phú ông trăm vạn. Hắn quyết định nhất định phải đạt được lợi lộc từ người kia.

Ngay sau đó, ngày thứ ba, thời điểm Hà Diễn lại theo dõi Trình Dục, không may bị thủ hạ của anh phát hiện. Bọn họ không nói hai lời liền đâm đá túi bụi.

Khi Hà Diễn hơn mười tuổi, nhà hắn mở võ quán Judo, từ nhỏ đã học, sau này lớn lên, võ thuật coi như không tồi nhưng vẫn không thể chống đỡ được với sáu người vạm vỡ trong thời gian dài.

Cuối cùng bọn họ rút súng ra, khống chế Hà Diễn thở hổn hển, đưa hắn từ trường về bang đến trước mặt Trình Dục, bắt hắn quỳ xuống, kêu Hà Diễn khai ra lí do vì sao liên tiếp ba ngày qua đều đi theo Trình Dục? Bọn họ nghi ngờ hắn có mưu đồ gì đó.

Nhưng mà khi đó Hà Diễn chỉ là tên lừa đảo tép riu thôi, mới cùng cha từ Thượng Hải đến Hongkong mưu sinh, nếu so sánh với những vụ lớn mà Trình Dục đã trải qua thì hắn nhỏ bé vô cùng. Giả sử Trình Dục là phù du thì hắn có thể coi như con kiến.

-Cậu muốn biết điều gì từ tôi?

Vẫn là chàng sinh viên tuấn tú với phong cách ăn mặc áo sơmi, quần bò, ngồi đằng sau xe, khí thế hiên ngang, cao cao tại thượng hỏi Hà Diễn.

Bên cạnh anh ngoại trừ giáo trình Kinh tế học châu Âu vừa mới học trên lớp với sách tiếng Nhật còn có một khẩu súng lục bỏ túi bằng bạc vô cùng tinh xảo.

-Tôi... Anh...

Hà Diễn quỳ gối dưới đất đầy mê hoặc, nhất thời không hiểu nổi anh là loại người nào.

-Vẫn muốn theo tôi để nói về cái vụ trúng thưởng kia sao?

Trình Dục lạnh nhạt hơi cong khóe miệng, ánh mắt sắc bén quét về phía Hà Diễn, mắng:

-Mày thật nhảm chán!

...

Hà Diễn nghẹn lời, tinh thần lúc này mới phục hồi lại, Trình Dục không phải loại thiếu gia nhà giàu, mặc dù hình tượng bề ngoài đúng là hoàng tử bạch mã anh tuấn nhưng không phải kiểu sống trong an nhàn phú quý, anh ta khiến người khác có cảm giác ngập tràn sức mạnh cùng cơ trí. Nhìn những vật bên người là có thể nhìn ra mỗi ngày của anh trôi qua thế nào. Anh luôn mang theo sách giáo trình với súng. Sách là để học, giúp mình ngày càng thông minh. Súng là để giết người, giúp bản thân đạt được thế lực.

-Theo tôi nhiều ngày như vậy, nói hết những gì cậu biết.

-Tôi biết gì đều nói hết rồi.

-Vậy cậu chắc cũng biết kết cục của mình?

-Anh sẽ giết tôi?

-Cậu nghĩ thế sao...

Trình Dục chớp mắt mỉm cười. Gì đến mức đấy, cùng lắm là chỉ nộp hán cho cảnh sát với tội danh lừa đảo thôi.

-Giờ mau giải thích cho nhị gia, để ngài cho mày một con đường sống.

Một tên thủ hạ bên ngoài xe chen vào nói.

‘Nhị gia’. Hà Diễn nghe rõ ràng thấy danh hiệu này. Từ lúc chào đời đến nay đây là lần đầu tiên hắn biết người đứng đầu có hình dáng gì. Nghĩ đến Trình Dục: thông minh, cơ trí, biết che giấu, xác định hiểm nguy, cũng biết cách xử lý tình huống nếu nguy hiểm xảy ra. Cho dù chỉ đứng thứ hai nhưng khí chất thật phi phàm.

-Nói tôi nghe, giờ cậu vẫn chơi cái trò trúng thưởng đó sao?

Trình Dục cười cười hạ mắt hỏi Hà Diễn, lời nói tràn ngập sự đùa cợt. Con người này nên hiểu rằng mình đã lừa nhầm người rồi chứ.

-Cái trò lừa đảo đó, lừa được mấy đồng thì nghĩ mình giỏi lắm rồi sao?

Trình Dục nắm lấy cằm Hà Diễn, ánh mắt sắc bén cười nhạo hắn.

-Thế giới này rất lớn, viễn viễn đừng tự cho mình là đúng mới tốt.

Sau đó cũng không làm gì Hà Diễn mà chỉ thả hắn xuống xe.

Anh vốn định đưa hắn đến đồn công an nhưng lại bị cuốn hút bởi con người bướng bỉnh nhất định không chịu cầu xin tha thứ kia, nên nghĩ nếu hắn cứ tiếp tục kiêu ngạo như thế thì chẳng chóng thì chầy cũng bị bọn giang hồ dạy cho bài học, Trình Dục không cần phải nhúng tay vào việc ‘giáo dục’ này, việc cần anh lo còn nhiều lắm. Cuộc đời hỗn độn này, vẫn để cho người khác làm thì hơn.

Bị Trình Dục đuổi khỏi xe, dù Trình Dục không ra lệnh nhưng mấy thằng thủ hạ quen thói ‘chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng’ kia vẫn cho Hà Diễn mấy quyền.

Đó là một hôm mưa tuyết cuối xuân, vừa học xong trung học ở Thượng Hải, mới đến Hongkong tìm kế sinh nhai, Hà Diễn lần đầu tiên bị đánh, không phải không đủ khôn khéo mà là gặp phải nhị gia của bang phái hắc đạo nổi tiếng cải trang thành sinh viên bình thường đến trường đi học – Trình Dục.

Hà Diễn oán giận không chịu nổi, khoe miệng rỉ máu, nhìn theo Trình Dục rời đi trong chiếc xe rộng rãi thoải mái. Tìm trong người một lúc lâu sau vẫn chưa hồi phục như cũ, hắn không rõ vì sao tìm lại đập nhanh vậy. Nhưng hắn biết kể tiếp hắn sẽ không bao giờ tiếp tục cái trò lừa đảo nhặt nhèo kia nữa.

Chỉ cần khua môi múa mép là có thể kiếm tiền, thoải mái không gì sánh bằng. Trong mắt Trình Dục thủ đoạn của hắn lại thấp kém đến cực điểm.

...

Bây giờ ngồi nghĩ lại sự quen biết giữa mình và Trình Dục vẫn khiến Hà Diễn phải bật cười.

Hắn đường đường là ông chủ lớn, thế lực hơn nửa cái Hongkong này, ngoại hình không khác gì minh tinh màn bạc, người người kính trọng. Duy chỉ độc Trình Dục là không về dưới trướng của hắn. Bởi vì khi hắn không xu dính túi, nghèo túng lưu lạc ngoài đường với bộ dạng nực cười thì Trình Dục đã gặp qua

– “Anh đẹp trai, anh trúng thưởng rồi.”

Hà Diễn ngẫm nghĩ lại tình huống lần đầu tiên mình nói chuyện cùng Trình Dục. Ngày đó không hiểu sao lại ngu thế, nói anh ta trúng thưởng. Người thực tế như vậy chắc chắn là không ảo tưởng hão huyền nên càng không thể nào lại đi mua số xổ để trúng thưởng đâu.

Cuộc đời này nếu không gặp Trình Dục, Hà Diễn giờ phút này chắc có lẽ vẫn là tên lừa đảo quèn. Hiện tại, Hà diễn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng vẫn bị Trình Dục xem thường. Số phận thật đúng là trêu đùa người mà.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, Hà Diễn mong mình có thể ăn mặc tử tế một chút, thời điểm gặp mặt lần đầu sẽ mang hoa đến cho anh, mời anh đi nghe nhạc cổ điển, nghe nói Trình Dục thích nghe đàn dương cầm nên tốt nhất là khi dàn nhạc công diễn hắn sẽ mua vé trước rồi mời anh đi cùng. Cũng có thể đến phòng trà Nhật Bản cùng anh rồi thể hiện mình là người am hiểu văn hóa trà đạo mà biểu diễn cho anh xem.

Hắc đạo Hongkong có loại công tử cao quý, ngoại hình anh tuấn, khí chất tao nhã, đầu óc thông minh, thân thủ linh hoạt. Người đó chính là Trình Dục, cũng là tù nhân của Hà Diễn.

Nhưng trước khi thành tù nhân của Hà Diễn, sự thanh tao của anh đều tồn tại vì Lưu Phi Long.

Hà Diễn than thở, mấy năm qua, mình không biết mất bao nhiêu tâm huyết mới miễn cưỡng đoạt được Trình Dục từ bên người Lưu Phi Long. Có thể nói từ ngày đầu tiên bước chân vào con đường hắc đạo hắn chưa từng nản chí bởi mục tiêu của hắn là đoạt được Trình Dục. Mỗi ngày, Hà Diễn thêm kính trọng Trình Dục, mỗi ngày hắn thấy đời mình thật không uống phí.

Nhớ lại mọi việc đã xảy ra giữa mình và Trình Dục thì người hầu ở biệt thự lên báo.

-Dục thiếu gia không chịu rời giường.

Khoảng nửa tiếng trước, Hà Diễn sai người đi mời Trình Dục ra ăn sáng cùng mình, nhưng kết quả là anh không ra

-Vì sao?

Hà Diễn hỏi.

-Thân thể không khoẻ.

-Không khoẻ?

Hà Diễn biết anh lại ra vẻ.

Đêm qua sau khi Trình Dục khiêu vũ với Anny, đã bị Hà Diễn mang tới biệt thự sang trọng vùng ngoại ô này. Sau đó hai người trong phòng tắm lại dây dưa một trận, anh bị hắn ăn sạch sẽ đến mức không còn sức mở miệng, thực sự đúng là chỉ có cảm thú như hắn mới tinh lực dư thừa thế.

Hai người tiến hành vận động nhiệt tình đến gần sáng. Trình Dục mỗi một trở lại giường, mới ngủ được có một lúc thì sáng sớm đã bị Hà Diễn gọi ra ăn sáng, anh đương nhiên không cam tâm tình nguyện. Đã cùng làm tình, cùng ra ngoài, đãi ngộ của tù nhân ngày càng cao thì phải, bây giờ lại còn muốn cùng ăn sáng.

Cứ tiếp tục thế này chẳng khác gì hai người đang yêu thật. Cho nên Trình Dục bắt đầu cố gắng từ chối yêu cầu của Hà Diễn.

Trong phòng ngủ theo phong cách Âu rộng khoảng 70 mét vuông, bức rèm màu trắng ngoài ban công bay bay theo gió xuân. Trình Dục nằm trên đồng chăn gối mềm mại, lúc này thời tiết đang là mùa mưa phùn, nhiệt độ khá mát mẻ. Nằm trên chiếc giường bạc ngủ thật sung sướng. Mới nằm yên ổn được mấy tiếng, ai cũng không nên gọi anh dậy. Ngay cả người mà anh luôn tâm tâm niệm niệm Lưu Phi Long đến cũng mặc, cứ để anh nằm ngủ đến chết ở đây luôn đi.

Trình Dục an ổn ngủ đến khi có một thân thể cường tráng áp lên người.

-Suốt ngày nằm trên giường không phải là chuyện đàn ông trưởng thành nên làm đâu.

Hà Diễn liếm hôn vành tai Trình Dục, nhẹ nhàng nói.

-Baby, hôn buổi sáng nào, rồi cùng tôi dậy ăn sáng.

Giọng nói ngọt ngào kia khiến Trình Dục lạnh sống lưng. Rốt cuộc cái thái độ thân mật này ở đâu ra?

-Thực tình tôi không biết bang Phi Long buôn lậu vũ khí, cái gì cũng không biết.

Trình Dục lạnh nhạt đáp trả cái hôn lên trán từ gã đàn ông kia.

-Nếu có biết, cũng sẽ không nói đâu. Anh nên thả tôi đi đi.

Làm tình cũng đã làm, nhục nhã cũng đã trải qua. Trò chơi điên cuồng giữa hai bọn họ cũng đến lúc kết thúc thôi.

-Cả đời tôi sẽ nhớ kỹ, ở Tokyo, tôi bại dưới tay anh.

Trình Dục nói ra câu này đã bao hàm vài phần kính trọng Hà Diễn.

Hắn giờ đây không còn là tên tiểu tử như trong ấn tượng của anh nữa. Hắn từ một tên mặt hạng giờ đã thắng được Trình Dục. Cái này đủ để anh thay đổi hoàn toàn cách nhìn về hắn. Bây giờ anh cho rằng hắn đã thành người hiểu lý lẽ rồi.

Ở bang Phi Long, thân cận nhất với Phi Long là Trình Dục, nhưng Phi Long là một tên vô cùng cơ trí với đủ loại ý tưởng, cho dù có chuyện gì đều đặt bản thân lên đầu, không quá tin người để đảm bảo sự an toàn của mình.

Trước đây thầy bói đã từng đoán Phi Long là người yếu mệnh, hắn ngoài mặt không thèm để ý nhưng vẫn vì bản thân mà suy xét tỉ mỉ. Không chỉ thế, Trình Dục trung thành với hắn nhưng cho tới giờ vẫn không được nhúng tay vào công việc làm ăn của bang vì sợ nếu mình có chuyện gì cũng sẽ còn Trình Dục ở hậu phương.

Việc làm ăn nguy hiểm của bang, Trình Dục cơ bản không nắm rõ. Bởi vậy hơn mười ngày trước mới bị Hà Diễn lợi dụng điều này mà mai phục thành công ở Tokyo.

-Sao sáng sớm đã nói mấy câu đấy?

Hứng trí của Hà Diễn không còn. Một cái hôn buổi sáng còn không có, Trình Dục lại tự nhiên nói mấy chuyện nhảm chán kia làm gì.

Hà Diễn đúng là muốn như bang Phi Long, đợi thời cơ chín muồi sẽ buôn lậu vũ khí nhưng không phải cứ nghĩ là sẽ làm. Hắn không hề thiếu tiền. Sở dĩ đi đối đầu với bang Phi Long ở khắp nơi là vì Phi Long có trong tay thứ hắn muốn. Thứ này hiện tại hắn đã giữ bên cạnh, Hà Diễn tất nhiên không còn hứng thú với công việc của bang phái kia nữa.

-Baby, anh vẫn chưa hôn tôi.

Hà Diễn trầm mặc một chút, rồi vẫn nói ra mấy lời thiếu đúng đắn.

-...

Trình Dục hoàn toàn 'đứng hình'.

-Tôi sẽ không thả anh đi. Nhưng anh có thể thử chạy trốn, chúng ta cùng chơi trò trốn tìm nha.

Hà Diễn cười cười hôn lên khoe miệng Trình Dục.

Trình Dục thất bại nhắm lại hai mắt, nhấc chân một cái, đá gã đàn ông trên giường xuống đất.

-Sao anh lại vô lại thế hả?

Ở mấy ngày tại biệt thự ngoại ô, Trình Dục có tìm được một cơ hội ra ngoài. Anny tổ chức một buổi dạ tiệc ở một công ty tư nhân để chúc mừng những thành công đạt được, mời anh tham dự, tuy trước đây mới chỉ gặp một lần, anh vẫn nhớ rõ khí chất thoát tục của cô.

Thiệp mời là của trợ lý Anny đưa tới, lễ phép giao cho Trình Dục, thịnh tình mời anh đến tham dự. Lúc đó Hà Diễn đang ở đó, biết người của Anny tới mời nhưng cũng hoàn toàn không can thiệp.

Thời điểm nhận được thiệp Trình Dục nhìn về phía Hà Diễn, thấy hắn gật đầu nhận lời. Trình Dục thấy lạ vì sao Hà Diễn không được thiệp mời. Suy nghĩ một lát thấy Anny là một cô gái cần mặt mũi, buổi tiệc sẽ được ghi hình, những người yêu nhạc cũng sẽ tới, nếu Hà Diễn có đi sẽ bị nhận ra là người của hắc đạo, chắc sẽ thấy xấu hổ. Hà Diễn không giống mình, tác phong của hắn lúc nào cũng cao giọng.

Buổi tối Trình Dục cùng thủ hạ Hà Diễn đi đến buổi tiệc của ngôi sao ca nhạc nổi tiếng Anny. Với những địa danh ở đây, Trình Dục không quen thuộc lắm bởi anh chưa từng đến đây làm việc gì cho bang cả.

Phi Long không cho anh đến đây. Nơi này cũng là đầu mối quan trọng ở Nhật của nghề buôn lậu vũ khí, vô cùng nguy hiểm. Phi Long cũng là suy nghĩ cho anh nên mới không cho nhúng tay vào. Cũng vì thế ở đây người nhận ra Trình Dục cũng không nhiều.

Anh có thể vô tư xuất hiện ở hội trường, để biểu thị thành ý nên cũng chú ý đến cách ăn mặc, so với bộ dạng Anny gặp lần đầu tiên còn đẹp trai hơn.

Thấy anh đến, đôi mắt đen láy của Anny mở to đầy cảm kích.

-Anh đến thật sao?

-Cô Anny, chúc mừng cô phát hành đĩa bội thu.

Trình Dục đưa món quà đã chuẩn bị trước, một đôi khuyên tai kim cương nhỏ xinh.

-Cảm ơn.

Anny lộ ra vẻ mặt xấu hổ, gần như là không dám biểu lộ tình cảm yêu thích với Trình Dục ở đối diện.

Anh khó có thể hiểu nổi vì sao cô gái này lại có hảo cảm với mình. Không phải chưa từng có phụ nữ say mê. Khi anh còn đang giả làm một sinh viên bình thường hay lấy thân phận thật, trải qua bao năm lẫn lộn, có vô số phụ nữ say anh như điên đảo.

Nhưng với Anny trước mắt xinh đẹp như tiên giáng trần, anh cũng không tự tin họ mới gặp nhau một lần ngắn ngủi mà Anny đã có cảm tình với mình.

Hơn nữa Anny cũng có ý giới thiệu mấy người cho anh. Đây nhất định có âm mưu gì đó. Hà Diễn giao hoát như thế, định dùng mỹ nhân kế với mình sao? Trình Dục ngẫm than trong lòng, hắn nghĩ mình với anh đều là loại người ham mê tử sắc không lập trường thế sao, thật đúng là khinh người quá đáng.

-Hôm nay cô thật xinh đẹp.

Tuy lòng nghĩ một đằng nhưng ngoài miệng Trình Dục không thể hiện gì cả, khen Anny:

-Thực có thể sánh với hoa bách hợp nơi đây.

Anny nghe xong càng cảm động, chậm chạp không mở miệng nói gì, con ngươi tỏa sáng lấp lánh duyên dáng đến khó tả nổi.

-Anny! Đến giờ biểu diễn rồi. Đây là bạn nào vậy? Cũng ở trong giới?

Người quản lý đến báo thời gian phá tan không khí trầm mặc giữa hai người. Anny lúc này mới lưu luyến rời đi. Trước khi đi còn nói:

-Anh vất vả đến đây khiến tôi thực sự rất vui.

(Các bạn trẻ bình tĩnh. Đừng nghĩ oan cho bé Anny mà khổ thân. J)

-Được cô mời mới là vinh hạnh của tôi.

Trình Dục nhanh chóng trả lời, trong khi nói cố ý nhìn vào mắt cô, thể hiện mình thực sự có thành ý.

Nhìn theo bóng dáng cô gái cao gầy đi lên sân khấu, cầm lấy micro, da diết hát một bài. Một ca khúc tiếng Nhật trộn lẫn với tiếng Anh khá hay, giống như con sóng nhỏ, du dương tha thiết, từng chữ từng chữ rơi vào tai Trình Dục khiến anh không khỏi nhớ đến một vài chuyện xưa.

-Hay thật.

Bên cạnh có người cầm ly rượu tán thưởng giọng hát đầy mê hoặc kia.

-Anny có giọng hát ngọt ngào thế này mà đi làm ca sĩ thật lãng phí, nên ở những nhà hát nhạc kịch mới đúng.

Trình Dục nhớ mang máng trước đây mình đã từng hát ca khúc này, ở trường nhạc hình như còn luyện đàn violon. Đó là khi mấy tuổi? Lâu rồi cũng không nhớ rõ nữa. Hay là bởi trước đây đã xảy ra nhiều chuyện tàn nhẫn ngoài ý muốn, anh cũng không rõ nữa.

-Không biết cô ấy với anh có tình ý gì không?

Cậu cảnh sát hai ba tuổi Nhan Minh không biết từ lúc nào đã đứng cạnh Trình Dục.

Trình Dục vẫn chưa hiểu được ý đồ của Anny với mình nên chỉ nói có lẽ:

-Có lẽ cô ấy chỉ là thấu hiểu người nghe mà thôi.

-Hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy ở đây, ông chủ Hà thế mà để anh ra ngoài xã giao một mình sao, anh ta đối xử với anh không phải chỉ hơi tốt đâu.

-Vì cậu không hiểu ông chủ Hà là người quan tâm đến mức nào.

-Quan tâm vì anh phản bội Phi Long?

-Xin chỉ giáo?

Trong tiếng hát êm tai dễ nghe của Anny, Trình Dục cùng cậu cảnh sát ngồi trò chuyện vui vẻ ở quán bar.

-Tin tức bên Hongkong cho biết Phi Long bảo huynh đệ trong bang không cần đến Nhật tìm anh. Chắc là đợi qua tin đồn rồi rút anh đi.

-Bang quy của chúng tôi là vậy. Anh ta chỉ là làm việc theo quy định thôi.

-Thế mà tôi cứ nghĩ anh ta sẽ ngoại lệ anh.

-Chỉ là cậu cho rằng thôi...

Khổng có Hà Diễn bên cạnh, được một mình ra ngoài buổi tối, Trình Dục gặp Anny, cũng gặp cả Nhan Minh. Hai người này đều là người anh đoán không ra.

Sau đó, vờ nhiệt tình trò chuyện chốc lát với người đại diện của Anny, Trình Dục trở về biệt thự của Hà Diễn. Về đến nơi biết Hà Diễn không ở nhà, Trình Dục cũng không có hứng đi xem hắc làm gì, tắm rửa sạch sẽ, trực tiếp lên giường ngủ, tinh thần vô cùng mệt mỏi, thấy về sau ít đi xã giao vẫn là tốt hơn.

Sáng sớm, điện thoại reo không ngừng bên tai, chết tiệt, giờ này ai lại gọi không biết. Chẳng lẽ không biết anh đang ngủ ngon sao?

Tối qua từ tiệc của Anny về, Hà Diễn không ở biệt thự, Trình Dục cùng với quần gia, một đoàn bảo vệ đi đến phòng ngủ. Bọn họ lo lắng anh sẽ chạy trốn nhưng trên thực tế, hiện tại Trình Dục sẽ không chạy trốn. Bởi anh hiểu nếu mình chạy trốn, địa vị ở hắc đạo sẽ tiêu tan. Hà Diễn sẽ tìm mọi cách lãng nhục anh.

Bây giờ điều mà anh quan tâm là bắt được nhược điểm của Hà Diễn, trao đổi với hắn, khiến hắn đồng ý từ nay về sau bọn họ không còn dây dưa gì nữa.

Tiếng chuông điện thoại vẫn bướng bỉnh kêu lên, Trình Dục đang ngủ bị quấy rầy đành nhắc ống nghe, lâu lâu một tiếng:

-Alo, xin hỏi tìm...

-Cẩn thận Anny với Hà Diễn, còn cả cái người đến tìm anh nữa.

Người gọi điện không nói danh tính, cũng không bảo tìm ai, chỉ nói ra một câu như vậy.

-Anh là? Anh tìm...

Trình Dục chẳng hiểu ý tứ “cẩn thận Anny” là có ý gì nữa.

-Đừng hỏi gì cả, cứ làm theo lời tôi là được.

Giọng người đàn ông có vẻ vội vàng. Nghe có vẻ là ở tình huống bất đắc dĩ mà gọi tới.

-Anh là ai?

Trình Dục hỏi.

-Anh chỉ cần biết tôi là muốn tốt cho anh, Trình Ngữ Huyền.

-!

Trong lòng Trình Dục hiện lên dấu chấm than to đùng, đây là ai, vì sao lại gọi tới địa bàn của Hà Diễn tìm mình, hơn nữa lại biết tên thật của anh.

‘Trình Ngữ Huyền’, trước khi gia nhập bang Phi Long, đây chính là tên của Trình Dục, anh đến giờ vẫn mơ hồ biết mình trước đây sống ở Mỹ trong một gia đình giàu có. Cha là giáo sư đại học, mẹ là một người nội trợ bình thường, cả nhà cùng sống hạnh phúc với nhau. Nhưng hạnh phúc chưa được bao lâu thì khi còn nhỏ đã bị một băng nhóm không rõ bắt cóc, uống loại thuốc bí ẩn, đầu óc mơ hồ bị bán đến Hongkong. Sau khi tỉnh lại, anh chẳng còn nhớ gì, trên người chỉ có giấy chứng nhận quốc tịch Mỹ, tên bên trên là chữ Trung Quốc. Lớn lên anh thử dựa vào tờ giấy đó đi tìm cha mẹ ở Mỹ nhưng mấy năm qua vẫn chẳng có tin gì.

Bây giờ lại có kẻ biết được tên trước đây của anh, còn gọi điện tới bảo cẩn thận Anny với Hà Diễn, còn một kẻ nào chưa biết. Trong lòng anh sinh ra nhiều nghi vấn, không hiểu vì sao lúc này mọi chuyện lại hỗn độn như vậy.

Thì ra mùa xuân năm nay Trình Dục không chỉ bại bởi Hà Diễn mà còn một phiên não khác đang dần khiến anh đau đầu đây.

Ngồi yên trên giường, Trình Dục cảm thấy mình bị người khác theo dõi, ngoại trừ Hà Diễn ra thì còn người có ý đồ với anh.

Xuống giường dùng bữa sáng, Trình Dục nhân lúc giữa trưa dùng máy tính trong phòng sách của Hà Diễn dò tìm thông tin cá nhân của Anny. Tư liệu bắt đầu từ một công ty giải trí sắp phá sản nhìn thật giả tạo.

Trong đó có một điều khiến Trình Dục hứng thú đó là cô là người bản xứ lớn lên ở Mỹ, xuất thân từ một gia đình giàu có, từ nhỏ đã học tại một trường âm nhạc nổi tiếng ở châu Âu, đến năm 18 tuổi thì tốt nghiệp, vì yêu thích âm nhạc nên mới phát triển sự nghiệp ở giới showbiz Hongkong.

Cô gái này thoát nhìn thật sự rất xinh đẹp, thánh thiện như bề ngoài của cô vậy, nhưng vì sao lại có người bảo anh phải cẩn thận Anny. Đây là trò đùa hay là có ý khác?

Biết người xung quanh mình ngoài Anny, Nhan Minh thì chỉ có Hà Diễn. Vừa rồi người gọi đến dùng máy biến đổi giọng nói, không biết chừng có lẽ là trò đùa dai của Hà Diễn cố ý chỉnh mình. Lần đó trên xe điện cuồng muốn anh, sau lại cứng rắn bắt anh nhảy cùng Anny, cố ý khiến mình sinh cảm giác lạnh nhạt với nữ nhân rồi sẽ cười nhạo mình.

Trình Dục cố gắng hết sức đơn giản hóa cuộc gọi này, nhưng nội tâm sâu bên trong dường như vẫn mơ hồ sinh ra lo lắng vô hạn vì cuộc điện này.

4. Chương 4: Bó Hoa Ràng Buộc

Mấy ngày liền Hà Diễn không hề lộ mặt, không biết là đã về Hongkong hay vẫn ở chỗ nào đó làm mấy việc bẩn thỉu hèn hạ. Trình Dục nghĩ Hà Diễn không xuất hiện kể ra rất tốt, như vậy anh sẽ không bị hấn bắt làm mấy việc đáng xấu hổ kia.

Trong thời gian Trình Dục ở đây đã từng nói với Hà Diễn mình không phải đồng tính luyến ái, một chút hứng thú với đàn ông cũng không có, những lúc làm tình với hắn chỉ thấy vô cùng ghê tởm, yêu cầu Hà Diễn tránh xa ra một chút, tốt nhất là không cần nhìn thấy mặt.

Nhưng mỗi lần hắn đều chỉ cười cười, châm chọc:

-Lưu Phi Long không phải đàn ông sao?

Hà Diễn xem ra không hề tin những lời này của Trình Dục mà chỉ coi chúng là ngụy biện, cho nên tới giờ vẫn không muốn trả tự do cho anh.

Khi Hà Diễn không có ở đây, mình Trình Dục bị mấy tên thủ hạ của hắn giam cầm ở biệt thự đến khó chịu, không có việc gì để giải khuây, đành phải đi dạo xung quanh cái nơi đồ sộ rộng lớn này, ngó nghiêng của cải tài sản của hắn. Từ phòng khách đến phòng chứa đồ mới thấy thưởng thức của Hà Diễn thật ra khá tao nhã.

Không giống kiểu ông chủ quán bar thấp kém bình thường trực tiếp treo mấy bức ảnh nam nữ nude mà ngược lại thay vào đó là bày biện những đồ vật mà ngay đến Trình Dục cũng rất ưa mắt, ví như một cây dương cầm với âm sắc mượt mà chuyên dụng ở những quán bar. Phòng bên cạnh có lưu giữ nhiều đàn violon cổ.

-Đàn Violon, ha ha, hắn biết cung G là gì sao?

Trình Dục thông thả bước trong thư phòng của Hà Diễn, cười nhạo cái người còn nằm năm nào đứng ở cổng trường đại học lừa đảo sinh viên giờ đã có cơ nghiệp trong tay.

Anh chưa từng nói với ai về một Hà Diễn năm đó. Nếu giao tiếp với mọi người, anh đều coi hắn là ông chủ lớn có tiền mà đối đãi. Anh nghĩ, ai cũng cần có mặt mũi, nhất là một Hà Diễn địa vị cao cao tại thượng như bây giờ tuyệt đối sẽ không thích bị Trình Dục vạch trần mình hồi nào còn là thằng vất vưởng kiếm ăn đầu đường.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp hắn, bộ dạng nghèo túng, trong lòng Trình Dục có một chút nào đấy không thể không thẳng thắn thừa nhận Hà Diễn là kẻ có phương pháp, có năng lực, không ngờ có thể dựa vào hai bàn tay phát triển đến ngày hôm nay, khiến hai giới hắc bạch đều phải cung kính gọi hắn một tiếng “Ông chủ Hà”.

Hà Diễn không giống Phi Long, từ nhỏ đã được chọn làm người kế vị bang, có thể đi lên thông qua kế thừa địa vị của cha nuôi cùng cơ nghiệp của bang. Quyền lực, tài sản của hắn đều do hắn tự mình tạo dựng nên.

Khi Trình Dục hứng thú rút ra từ tủ sách một đĩa nhạc cổ điển, chuẩn bị bật lên nghe thì có khách đến. Đồng chí cảnh sát Nhan Minh đến từ Hongkong cùng mấy cộng sự, sắc mặt nghiêm túc, đồng phục nghiêm trang đến thăm hỏi, mà đối tượng không phải chủ nhân biệt thự mà là Trình Dục.

-Anh Trình Dục, xin hỏi tối qua anh có tham gia tiệc rượu này không?

Nhan Minh lấy ra ảnh chụp từ bữa tiệc, kia là ảnh lúc tối qua Trình Dục vừa bước vào sân của buổi dạ tiệc, tức tiệc của Anny.

-Anh có nói chuyện với người này không? Hai người nói chừng thời gian bao lâu?

Nhan Minh lại đưa ra bức ảnh một người Trung Quốc.

-Tôi ...

Trình Dục nhất thời không nhớ ra. Cho đến khi Nhan Minh nhắc anh:

-Đây là người đại diện của Anny. Tối qua cảnh sát Nhật Bản phát hiện anh ta bị bắn chết ở toilet khách sạn. Cảnh sát Nhật Bản hiện giờ đang tiến hành điều tra những ai đã tham gia tiệc rượu. Bởi vì vụ án chủ yếu liên quan đến người Trung Quốc nên bước đầu điều tra giao cho cảnh sát Hongkong chúng tôi xử lý. Anh Trình Dục, xin hỏi tối qua lúc mười giờ, anh ở đâu?

Mười giờ, Trình Dục nhớ lại, tối qua lúc mười giờ anh đã xã giao xong, bị lái xe của Hà Diễn đưa về nhà. Sau khi nói ra, Nhan Minh lộ ra biểu tình hoài nghi không tin.

-Có nhân chứng thời gian không?

-Có, có thể hỏi lái xe của Hà gia.

-Chúng tôi nhất định sẽ hỏi.

-Bây giờ mời anh đưa tay ra. Chúng tôi muốn lấy dấu vân tay.

Lần này Nhan Minh đến cùng đồng sự nên cũng không nói chuyện cợt nhả như hai lần gặp Trình Dục trước đây, hoàn toàn chỉ giải quyết việc công.

Trình Dục cũng không ngạc nhiên, nhún vai mỉm cười, là một người lớn lên trong hắc đạo, anh cũng không sợ cảnh sát. Được. Trình Dục ấn vân tay lên một tấm nhựa mỏng, thái độ hăng hái chờ mong cùng Nhan Minh chơi trò này. Tối qua có người gọi điện đến bảo anh phải cẩn thận Anny. Sáng nay Nhan Minh lại thông báo người đại diện của Anny bị người nào đó bắn chết.

Chỉ sợ vụ án giết người này là do người kia muốn Trình Dục phải tin vào những lời “cẩn thận Anny” mà làm ra hành động thực. Anny rốt cuộc là người như thế nào? Người đại diện của cô cuối cùng là chết bởi súng ai? Việc này có liên quan gì đến anh cùng Hà Diễm? Trong đầu Trình Dục xuất hiện hàng loạt câu hỏi.

-Đúng rồi, anh cảnh sát mấy ngày qua có gặp ông chủ Hà không?

Suy đoán đầu tiên của Trình Dục là người gọi điện kia chính là Hà Diễm. Nghĩ đơn giản một chút thì nhất định là do muốn ép buộc mỹ nữ nhưng không thành dẫn đến thẹn quá hóa giận. Kẻ giết người nay thấy có chuyện liền bỏ chạy. Một Trình Dục còn từng nghĩ Hà Diễm là kẻ có năng lực, thế mà lại làm ra loại chuyện lưu manh mới làm như giết người này.

Khả năng này bị Trình Dục nhanh chóng bác bỏ. Hà Diễm mặc dù có phần khiến anh chán ghét nhưng anh lại có trực giác mãnh liệt mách bảo Hà Diễm tuyệt đối không phải loại người dám làm không dám nhận.

-...Không.

Nhan Minh nghĩ nghĩ, chần chừ nói.

-Nói như vậy hung thủ thực sự có thể là ông chủ Hà, sau khi giết người liền bỏ chạy.

Trình Dục nói đùa với Nhan Minh.

-Không có bằng chứng, anh không nên buộc tội người khác.

Nhan Minh tỏ vẻ không bị Trình Dục làm cho mê muội.

-Vậy mong các đồng chí cảnh sát nhanh chóng tìm ra chứng cứ, có lẽ ông chủ Hà sẽ không khiến chúng ta thất vọng.

-Mấy ngày tới mong anh không rời khỏi Tokyo. Nếu cần chúng tôi sẽ mời anh tới giúp đỡ điều tra.

Nhan Minh đem vân tay cẩn thận cất đi, tạm biệt Trình Dục.

Ngay trước khi đi khỏi, Trình Dục không quên chế nhạo:

-Lúc anh cảnh sát làm việc trông gọi cảm thật nha. Tôi bị sức quyến rũ của anh mê hoặc rồi, có thể cho tôi số điện thoại không?

-Đến lúc cần, tôi sẽ chủ động đến tìm anh.

Có cộng sự ở đây Nhan Minh cũng không đáp lại Trình Dục.

-Làm việc công thật lạnh lùng nha anh cảnh sát, hôm đó anh ở quán bar quấy nhiễu tình dục người ta, lúc sờ mông cũng không nói như vậy...

Bốn đồng nghiệp nam cùng Nhan Minh đến đây vì câu nói kia của Trình Dục dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía Nhan Minh.

Nói xong Trình Dục định nhào vào lòng Nhan Minh, nhanh tay nhanh mắt muốn lấy trộm thẻ chứng minh cảnh sát trên người anh ta để xem rốt cục Nhan Minh này là loại cảnh sát nào, liệu có giúp mình thoát khỏi tình trạng hiện tại không. Lần trước danh thiếp mà anh nhận được chỉ cho biết Nhan Minh là cảnh sát, còn thông tin khác không hề có. Trình Dục cần nhanh chóng bắt được nhược điểm của Hà Diễm, không thể để hần tiếp tục bắt ép thế này nữa.

-Anh Trình Dục, xin tự trọng.

Ai ngờ không chờ Trình Dục ra tay Nhan Minh đã rất galant đỡ người đang giả ngây giả ngô kia, lạnh lùng xoay người cất bước.

-Chào anh.

-Đúng là loại cảnh sát tự cho mình là đúng.

Trình Dục nhìn năm người đồng phục phăng phiu, bên hông đeo súng ra về, nhẹ nhàng nói.

Sau khi bị Nhan Minh điều tra xong, Trình Dục không còn lòng dạ nào với việc dạo xung quanh biệt thự nữa, bắt đầu chú tâm tìm kiếm bí mật của Hà Diễn, lại còn hỏi han đầy thâm ý với thủ hạ của hắn, tưởng có thể moi ra ít thông tin nhưng ai ngờ là chẳng có phát hiện đáng kể gì.

Hoàng hôn buông xuống, Trình Dục thấy bản thân mình thật ngu ngốc. Nếu bí mật của hắn bị anh tìm ra dễ dàng như thế thì Hà Diễn hắn cũng không thể từ hai bàn tay trắng lập nên cơ nghiệp, một tay che trời như hôm nay.

Đêm xuân tĩnh lặng, bầu trời Kyoto chỉ một màu xanh thẫm. Những đóa cẩm tú cầu nở rộ dưới trăng, từng bồn hoa khoe sắc rực rỡ. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, mềm mại, bình thản, cả tòa kiến trúc xa hoa bị bao phủ bởi trận mưa hoa.

Ở một căn nhà khác gần hầm chứa rượu, khách khứa vắng vẻ. Gần tới nơi hành lang gấp khúc, một nam một nữ đang mặc kimono ngồi đối diện nhau.

Khói thuốc lá Kent cứ thản nhiên từ đôi môi đỏ mọng của một cô gái trang điểm kĩ càng khá xinh đẹp bay ra. Cô gái có vẻ mặt đầy cô đơn nhìn ra phía cây anh đào trắng xóa ngoài cửa sổ, cảnh hoa dưới ánh trăng nhẹ nhàng tấu một khúc vũ. Qua lớp khăn che mặt có thể thấy một nét gì đó đau lòng cùng thương xót.

-Thật không ngờ một người đại diện mà bọn họ cũng không bỏ qua.

Cô gái thở dài nói.

-Đúng vậy, theo tôi thấy, cô cứ theo chân bọn họ hành động như vậy cũng không tốt.

Hà Diễn vươn chân tư thế thả lỏng, cũng không để ý đến việc đã có một sinh mệnh mất đi. Dù sao việc cũng đã xảy ra, người chết không thể sống lại. Hiện tại quan trọng là phải thảo luận xem bước tiếp theo nên tiến hành thế nào.

-Nay cả Lộ Tiêu cũng đầu quân cho bọn họ. Tôi thấy thế giới này căn bản là không có cái gọi là ranh giới hắc bạch.

Hà Diễn nghiêng nghiêng đầu, nâng ly rượu gạo trong vắt trên bàn lên nhấp một ngụm rồi cười. Ngay cả cảnh sát cũng đầu hàng hắc đạo. Tiếp theo muốn tìm cách đối đầu với tổ chức trong bóng tối kia hắn còn gian nan hơn là lên trời đây.

Vụ mưu sát lần này chắc hẳn là đòn phủ đầu cảnh cáo hai người họ nên biết tốt xấu, đừng nên nhúng tay vào chuyện giữa tổ chức và Trình Dục nữa. Người đại diện đáng thương kia thực sự là chết oan, chỉ là kẻ 'giết gà dọa khỉ' mà thôi.

-Bớt nói nhảm đi, không phải vì anh là hắc đạo nên ngại biện cho bên đó sao.

Dường như là hồi phục từ tâm trạng xót thương, cô gái với hai má lúm đồng tiền hét lên với Hà Diễn.

-Tôi là hắc đạo tốt.

Hà Diễn cười mỉm.

-Bao năm lẫn lộn như vậy nhưng một người tôi cũng chưa từng giết.

-Bây giờ mọi việc đã điều tra xong, anh định bước tiếp theo làm thế nào?

Cô gái xinh đẹp vẫn không tháo khăn che mặt xuống. Cô là Anny. Mấy ngày qua cô cải trang thành phụ nữ địa phương đi điều tra cùng Hà Diễn vụ người đại diện của cô bị giết. Qua một loạt manh mối họ cuối

cùng cũng tìm ra được là tổ chức thần bí kia gây án. Ý thức được mình cùng tổ chức đó đối địch nên chúng nhân cơ hội này đánh đòn cảnh cáo để họ thấy khó mà lui.

-Người cũng đã chết, thật đáng sợ nha.

Hà Diễn dùng giọng nói vô cùng khoa trương. Ánh trăng bàng bạc từ cửa sổ nơi hành lang gấp khúc chiếu vào, ánh lên bộ quần áo rộng rãi màu xanh lục hắt đang mặc, chiếu lên gương mặt anh tuấn gầy gầy, cái cổ dài duyên dáng, còn có vòm ngực trắng nõn lộ ra ngoài.

Sợi tóc đen bị gió thổi đậu xuống trên ly rượu, mặt chén rung động phản chiếu gương mặt anh tuấn hiếm thấy trên đời.

Nếu không biết người đàn ông này là đồng tính luyến ái, Anny nghĩ không chừng mình sẽ thích hẳn.

-Anh có sợ chết không?

Anny 'xì' một tiếng, dụi dụi điều thuốc vào gạt tàn.

-Đương nhiên là sợ, nếu người tiếp theo ăn đạn là tôi thì sao?

Hà Diễn nằm ngả xuống chiếc giường nhỏ, dùng đưa hai chân, một bên thưởng thức loại rượu tuyệt hảo, một bên ngắm nhìn những cánh hoa rơi rơi bên ngoài.

-Tôi thật nhìn nhầm người.

Anny dùng giọng hối hận nói.

-Yên tâm đi. Vì Trình Dục, tôi sẽ không bỏ dở giữa đường đâu.

Bây giờ Hà Diễn mới nói thật.

-Câu này thật sao?

-Đương nhiên.

-Đúng rồi, hai người giờ đến đâu rồi?

-Trên giường.

-... Sau đó?

-Anh ta chỉ khi trên giường mới thành thật với tôi.

-Tôi không phải nên nói lời chúc mừng?

-... Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, một ngày nào đó, anh ta sẽ hiểu được tâm ý của tôi.

-Anh cũng thật si tình. Xem ra người ngoài đều hiểu lầm anh rồi.

-Đương nhiên.

Hà Diễn dựa vào giường, tay phải chống đầu nhìn hành lang gấp khúc bao phủ bởi ánh trăng sáng cùng cây anh đào đang mùa, suy nghĩ yêu một người đúng thật có chút lâu dài. Nhưng mặc kệ thế nào hẳn vẫn sẽ tiếp tục tiến lên, cho đến ngày nghe từ 'thích' từ miệng Trình Dục nói với mình.

-Nên biết tôi thích anh ta không phải chuyện xảy ra ngày một ngày hai...

Mùi rượu lấp đầy cơ thể, Hà Diễn thấy hương vị này cũng giống Trình Dục, một màu thanh nhã, có lẽ Hà Diễn đã sớm yêu hương vị này từ lâu lắm rồi.

Lại một ngày trôi qua. Một đêm mê man sương mù trắng vẫn dày đặc. Hà Diễn vẫn chưa xuất hiện. Ngay khi Trình Dục đang nghĩ có lẽ giống như mình đã suy đoán, hẳn mạnh mẽ chiếm đoạt nhưng không được nên đã sai người giết kẻ bên cạnh Anny, vì về sau cảnh sát nhúng tay vào vụ án nên đã bỏ trốn thì Hà Diễn quần áo gọn gàng, miệng cười toe toét từ trong xe bước ra.

Nghe người làm họ Lí ở phòng quần áo đi tiễn hẳn có nói, hẳn ta đi châu Âu vì việc kinh doanh nhưng không nói cụ thể là gì.

Đầu tiên Trình Dục nghĩ hẳn đến Bắc Âu để lựa chọn người lang ngoại quốc cho cái việc kinh doanh thể xác kia, không khỏi coi thường người này thêm vài phần. Nhưng tốt xấu gì thì hẳn cũng không phải là kẻ giết người. Bởi vì sự trở về của hẳn chứng minh hẳn không phải là chạy trốn như suy nghĩ của Trình Dục.

-Baby, tôi đã về.

Hà Diễn đầy mặt tươi cười, hai mắt híp lại đến trước mặt Trình Dục. Bộ âu phục màu đen bó sát người, đi cùng áo gió cùng màu càng khiến hẳn thêm phần tuần tú. Lấy khăn quàng cổ xuống, Hà Diễn vươn thân thể cao gầy đến phía anh, ôm cổ Trình Dục.

Trình Dục ngửi được mùi nước hoa trên người hẳn, không khỏi không khống chế được cảm giác run rẩy, mùi dường như nồng hơn so với mùi trên giường Trình Dục. Hẳn biến mất nhiều ngày, anh ngủ trên chiếc giường còn sót lại hương vị của hẳn, Trình Dục khó hình dung được đó là loại cảm giác bất an gì.

-Mấy ngày qua, có nhớ tôi không?

Hà Diễn ôm lấy cửa tù nhân của mình, dịu dàng hỏi.

-Nhớ.

Trình Dục thuận theo ý hẳn mà trả lời.

-Thật tốt quá. Tôi biết anh sẽ nhớ tôi mà.

Hà Diễn nắm lấy cằm Trình Dục đặt xuống một nụ hôn nhẹ nhàng, không quá kịch liệt cũng thể hiện dục vọng mãnh liệt, xem ra nhiều ngày không có Trình Dục hẳn một mình thật vất vả.

Khi môi quần lấy nhau đến gần như ngạt thở.

-Cô bạn tốt Anny của anh đã xảy ra chuyện, anh có biết không?

Trình Dục hơi thở hỗn loạn xoay mặt, ngăn cản một nụ hôn tiếp theo tấn công mình.

-Cô ấy có chuyện gì?

Hà diễn dùng giọng nói cùng thái độ vô cùng ngạc nhiên hỏi:

-Mới đây vừa mở đêm nhạc hội, càng nổi tiếng hơn sao?

-Có người bên cạnh cô ấy bị bắn chết.

Trình Dục lau đi vết chỉ bạc do hôn môi nơi khóe miệng, bình tĩnh quan sát biểu tình trên mặt của Hà Diễn, hẳn cũng không bối rối, có vẻ như thực sự không biết người đại diện của Anny bị mưu sát.

-Cái gì? Vậy chắc cô ấy sợ lắm.

-Anh không tò mò là ai làm sao?

-Fan cuồng hay đại loại thế, trong phim hay như vậy, những kẻ sùng bái thần tượng ngôi sao quá mức, chuyện gì cũng có thể làm, xem ra làm ngôi sao cũng nguy hiểm thật nha...

Hà Diễn vừa nói chuyện phiếm vừa cởi áo gió rồi đến âu phục, sai người chuẩn bị nước tắm. Mọi động tác đều thể hiện chuyện vừa rồi chẳng có gì đáng bận tâm.

Vừa hỏi vừa quan sát cẩn thận nhưng Trình Dục hoàn toàn không thấy bất kì manh mối nào từ cách phản ứng trấn tĩnh của hẳn. Cuối cùng anh chỉ có thể đưa ra kết luận – hoặc là hẳn thực sự không liên quan gì đến chuyện này; hoặc là hẳn chính là loại diễn trò sành sỏi lão luyện.

-Ngồi ở máy bay mệt chết đi được. Kiểm tiền thật vất vả.

Hà Diễn ai oán. Mấy ngày vừa rồi hẳn cùng Anny cải trang đi điều tra vụ giết người, từ đầu tới cuối không được nghỉ ngơi cho ra hồn, thực sự là mệt muốn chết, may là sau khi bận rộn về nhà có mỹ nhân đang đợi.

-Ông chủ, nước đã được rồi. Tinh dầu được đặt ở chỗ ngài đi vào là thấy, có cần đợi một chút tìm người đến massage không ạ?

Quản gia trung tuổi của biệt thự lên thông báo cho Hà Diễn. Hà Diễn dặn dò không chút do dự:

-Không cần. Lát nữa dù là ai cũng không được quấy rầy ta.

-Vâng. Mời ngài nghỉ ngơi.

Quần gia rời đi để cả một tầng trống trải bày biện sang trọng lại cho hai người Hà Diễn với Trình Dục.

-Vậy anh nghỉ ngơi đi, tôi tới thư phòng đọc sách.

Trình Dục mặc bộ quần áo ở nhà màu vàng nhạt cũng định đi ngay nhưng bị Hà Diễn ôm lấy cổ.

-Baby, chờ đi nha, cùng nhau tắm thôi.

Hà Diễn vậy mà lại làm nũng với Trình Dục.

-Không muốn.

Trình Dục mặt xám như tro.

-Cái gì mà không muốn. Nhất định phải!

-Tôi không đi!

-Anh phải đi!

-Tôi không đi, anh chỉ biết dùng nửa thân dưới để nghĩ như ngựa đực vậy!

-Ai nha, baby, về sau ăn cơm nhớ ăn nhiều một chút. Gầy như vậy chưa gì đã bị tôi ôm thế này.

Chân Trình Dục rời khỏi mặt đất, anh bị Hà Diễn bế đứng lên. Hắn cũng không phải kẻ cơ bắp, là loại mỹ nam tử đạt chuẩn, nhưng không ngờ sức lại lớn đến thế, Trình Dục ngạc nhiên.

Cứ kinh ngạc như vậy anh bị mang đến phòng tắm, không đến hai ba giây sau đã bị Hà Diễn lột sạch, môi nóng áp lên, hôn nhiệt tình lên thân thể trần của anh.

Trời ơi! Trình Dục hoàn toàn không biết tên tình trùng thượng nào kia lại đem mình đến đây, tính cùng hắn làm loại chuyện này.

-Anh, không mệt mỗi sao?

-Cho nên tôi bây giờ định dùng phương pháp tốt nhất để tiêu trừ mệt nhọc.

Hà Diễn nhìn đối phương xinh đẹp nói, nhanh chóng đem Trình Dục bước vào bồn tắm lớn bằng đá cẩm thạch trắng đã đầy nước.

Trình Dục định ra tay đánh tên vừa thấy mặt mình đã nổi sắc tâm kia thì đã bị hắn đoạt trước. Hà Diễn lấy ra một cái còng tay bạc, chuẩn xác khóa hai tay của tù nhân.

-Nghe nói hôm đó anh muốn lấy số điện thoại của tên cảnh sát đẹp giai hay nóng từ Hongkong? Còn nhào vào lòng hắn, chủ động quyến rũ hắn thượng anh...

Giọng Hà Diễn sắc mùi dấm chua.

-Anh theo dõi tôi?

Hai tay Trình Dục bị bẻ ngoặt ra sau lưng rồi còng lại. Anh rất giận cái kiểu Hà Diễn đang đối xử với anh, giống như đối xử với một tên ngư lang tùy tiện, có thể đùa giỡn bất kì lúc nào.

Loại còng tay này Hà Diễn lấy ra cũng không lấy làm lạ, hắn thích nhất là chơi mấy trò nhạt nhẽo này.

-Hai chữ ‘theo dõi’ thật khó nghe.

Về mặt Hà Diễn cười cười, hai tay ôm chặt lấy đôi tay bị khóa một chỗ của mỹ nhân nói.

-Chỉ là muốn biết một chút lúc tôi không ở nhà thì anh làm gì thôi.

-Cho nên anh biết có mấy cảnh sát đến đây điều tra vụ mưu sát? Thế mà lúc tôi hỏi lại giả vờ như không biết? Anh là cố ý đùa với tôi?

Trình Dục lập tức nói trúng tim đen, hiểu được Hà Diễn là cao thủ diễn trò đến đâu.

-Đùa với anh là niềm vui của tôi, không biết sao?

Hà Diễm cười hớn hở, mắt đẹp bắn ra ánh sáng, nhanh chóng lấy bình tinh dầu cao cấp đặt gần bồn tắm, xoay Trình Dục thành thạo tách cặp lông mày bóng loáng của anh, dùng bình thủy tinh tinh xảo kia nhắm vào nơi bí ẩn giữa lông mày, đổ vào dịch bôi trơn.

Trình Dục giống như trứng tôm bị Hà Diễm nắm lấy mãnh liệt chống cự, cố gắng nói chuyện đứng đắn với hắn.

-Không phải anh đã giết đại diện của Anny chứ? Nói cho tôi biết, Anny rốt cục là loại người nào?

-Baby, thời điểm này đừng để ý mấy việc vớ vẩn kia.

Hà Diễm đưa tinh dầu vào bên trong mềm mại của Trình Dục.

-Ừ ư... Anh đang làm cái gì?

Ý thức gã đàn ông kia không chỉ lấy miệng bình đặt ở cửa vào lại còn làm động tác rút ra nhét vào cái chai, anh lập tức nổi điên lên, quát lớn:

-Anh còn dám nhét vào trong, tôi liền lấy chặt đứt cổ.

-Không nhét mà, chỉ làm trơn thôi...

Hà Diễm mở miệng nói dối. Tiền hi với nam giới vô cùng mẫn cảm nha, Hà Diễm có làm gì thân thể anh một chút Trình Dục liền cảm thấy ngay. Hắn thấy ai oán bởi trò đùa của mình bị phát hiện, rõ ràng là không dùng sức mà.

-Hừ, lấy ra cho tôi!

Trình Dục khó chịu xoay thắt lưng, thoát khỏi miệng bình ở nơi riêng tư trơn mềm kia.

-Giận à? Đừng giận vội, để tôi tự làm là được rồi.

Hà Diễm đưa hai ngón tay thâm nhập vào nội bích ấm nóng của Trình Dục, chậm rãi đảo quanh.

Phối hợp với dịch bôi trơn bên trong, một luồng hơi nóng lan tỏa ở nơi tư mật, Trình Dục thấy đêm nay mình vô cùng có cảm giác.

-Bên trong thật mềm mại.

Hà Diễm cũng cảm giác được.

Hai tay bị khóa ở sau lưng nhưng bởi hai ngón tay tiến vào của Hà Diễm mà phía trước cũng cương lên. Dương vật cương thẳng lên, khoe ra một phần tình sắc. Lỗ nhỏ phía sau lại nhiệt tình nhậm lấy ngón tay Hà Diễm ra vào chà đạp.

Cảm thấy lực của đối phương vừa rồi đầy khiêu khích khiến khoái cảm Trình Dục tăng lên.

-Ừn... A a...

Yết hầu Trình Dục trở nên khô khốc, eo nhỏ không nhịn được run rẩy không ngừng.

-Mới chỉ bắt đầu chơi mặt sau đã khiến anh thích đến vậy?

Bị lật tới lật lui như vậy thì bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ trở nên hưng phấn, nội bích ẩm ướt như vậy thôi, Hà Diễm cười nhạo mỉa mai vì ngón tay mình mà đã phát tình.

-Thì ra anh thích bị tên cảnh sát kia còng tay? Vì tư thế này mà nhiệt tình như vậy?

-Ô... Không... Không phải.

Trình Dục thở hổn hển, sợ dĩ anh hưng phấn vậy là vì mấy ngày không làm với Hà Diễm, hơn nữa tinh dầu Hà Diễm dùng cũng không chỉ đơn thuần là tinh dầu mà còn trộn thêm thuốc kích dục nên mới khiến nội bích bị Hà Diễm chơi đùa trở nên hưng phấn nóng rực như bị thiêu đốt.

-Chỉ là vì thích quan hệ với tôi?

-Anh thật không biết xấu hổ!

Trình Dục một bên mắng chửi, một bên cảm giác ngón tay gã đàn ông kia tà ác đùa giỡn mình.

-Còn không thừa nhận, đã cương thể này rồi.

Hà Diễn nhéo thẳng bé đứng thẳng của Trình Dục, tay bao lấy chà xát, muốn Trình Dục xấu hổ phải thừa nhận thân thể anh ngày càng thích bị hấn xâm phạm như vậy.

-Đã ướt thể này, còn dám nói là không có cảm giác với đàn ông. Đúng là...

-Anh là đồ vô lại... A ô -

Phần đỉnh của dương vật mẫn cảm bị ngón tay thô ráp vuốt nhẹ, hơn nữa lỗ nhỏ ở đằng sau bị chọc ngoáy khuếch trương kịch liệt, gò má Trình Dục đỏ bừng bị dục vọng cuốn đi, từ cổ họng khô khốc phát ra càng nhiều tiếng thở dốc dồn dập.

-Nhị gia thật đúng là hàng thượng đẳng... Sau khi được tôi khai bao cái miệng nhỏ nhắn này liền quen thuộc với sự xỏ xuyên của tôi nha.

Trước mặt Trình Dục kêu gọi thở dốc cùng thất lực không ngừng đong đưa, Hà Diễn đã không thể chịu mà tiếp tục chế nhạo anh, muốn ngay lập tức chiếm lấy anh.

Cùng với sự hỗ trợ của tinh dầu, lỗ nhỏ trơn nhẵn nóng bỏng vẫn nuốt chặt lấy ngón tay Hà Diễn nhưng nếu hấn muốn chạm đến nơi sâu hơn chỉ dùng tay thì không thể tới. Hà Diễn hôn môi Trình Dục trần trụi mồ hôi đang tí tách rơi.

-Muốn tôi đâm vào sâu bên trong không?

-Ô ô... Không...

Trình Dục nói trái lòng mình, cự tuyệt.

-Không muốn...

-Nếu muốn hỏi tôi mấy việc kia thì cũng không được kiểm chế tôi trên chọc anh.

Thay cho ngón tay Hà Diễn là một dục vọng to lớn cương cứng đặt ở hậu đình Trình Dục, chưa dùng sức tiến vào thì đã phần nào bị cửa vào nóng bỏng hút lấy.

-Baby...

Hà Diễn than thở trong họng, đỡ lấy phần tráng kiện của mình đi vào nơi nhiệt tình như lửa kia.

-Cái miệng nhỏ của anh ăn tôi có ngon không...

Nhân lúc đâm vào mà hưng phấn nói với người đàn ông mình ái mộ từ lâu.

-Đáng, đáng ghét... A, a...

Bị đè ép vào tường trong bồn tắm lớn, Trình Dục cắn răng nhận dương vật Hà Diễn đang tiến vào, hàm răng cắn chặt không phát ra tiếng nào là bởi không muốn phát ra âm thanh đâm đả của khoái cảm khi kết hợp, thất lực muốn tránh ra thì không ngờ lại tạo thuận lợi cho Hà Diễn đưa dương vật của mình hoàn toàn chìm vào cơ thể anh ngay sau khi dùng đưa qua lại.

Điểm cấm kị trong cơ thể bị va chạm, trong đầu Trình Dục lóe lên một luồng ánh sáng trắng xóa, cơ thể cũng vì thế mà xụi lơ.

-Ừm, ừm, ừm a -

Anh cảm thấy thoải mái đến mức có thể bật khóc.

-Thích vậy sao?

Hà Diễn cũng cảm nhận được khoái cảm kia, vì thế lại nhiệt tình hôn sâu xuống tấm lưng trần trơn nhẵn, đồng thời bắt đầu công cuộc va chạm trong cơ thể anh, từ từ ra vào cho đến khi Trình Dục hoàn toàn thích ứng được mình, liền bắt đầu ra vào mạnh mẽ khiến Trình Dục sa vào vòng xoáy dục vọng mà rên rỉ kêu lên.

-Ừm... Hà Diễn... Hà Diễn -

Khoái cảm sắp hòa tan thân thể Trình Dục. Lỡ nhỏ bởi sự xâm nhập toàn bộ mà căng ra, nội bích bị ma sát cực độ, làm Trình Dục gần như không thể kìm chế mà bắn ra.

Gã đàn ông nóng bỏng, cự vật cùng với dục vọng điên cuồng chọc ngoáy đầy hưng phấn trong cơ thể anh. Cảm giác tê dại ở phần eo khiến anh vừa xấu hổ vừa thỏa mãn khó diễn tả được.

Trình Dục không chịu nổi sự xâm phạm như vậy từ Hà Diễn. Đôi tay bị còng càng lúc càng không thể chống đỡ được với những khoái cảm mãnh liệt đối phương mang lại.

-Nhị gia thật lợi hại. Bắn xong còn kẹp chặt tôi như vậy, thực là vô cùng đáng yêu.

Nội bích Trình Dục vẫn bao chặt lấy phần nam tính nóng rực kia của Hà Diễn, ngoại trừ như vậy anh hoàn toàn không có lựa chọn nào khác.

Mọi người đều tham hoan. Trình Dục cũng là người, cho nên cũng khó có thể chống cự với những đợt khoái cảm như sóng biển khiến lí trí điên đảo như vậy.

-... Thích anh, thích ôm anh thế này.

Hòa với tiếng nước dâm mỹ Trình Dục giật mình khi nghe thấy âm thanh dịu dàng chưa từng cất ra của Hà Diễn.

=.= Hà Diễn lần đầu tiên nói thích anh, đứng sau lưng, cắn lỗ tai anh rồi nhẹ nhàng nói. Bị hấn trâu đùa thế này khiến anh nghĩ đó chỉ là những lời đầu môi chót lưỡi mà thôi.

-Tôi không cần anh thích tôi...

Trình Dục trả lời, cho dù trầm luân trong khoái cảm từ thân thể, cũng thích được Hà Diễn ôm lấy mình như thế này nhưng lí trí vẫn mách bảo rằng Hà Diễn là một tên khốn, hấn sẽ không hiểu thế nào là thực sự thích một người, nghe được tiếng thích của hấn cũng chẳng có chút giá trị gì.

Nhưng, mấy dòng dịch trắng từ nụ hôn giữa cánh mông bóng loáng của Trình Dục chảy xuống bắp đùi, mờ ám chảy vào nước bồn tắm đang bốc khói, chứng minh cho sự ấm áp trong chuyện Hà Diễn vừa nói.

Hà Diễn lao nhanh toàn bộ vào người trong lòng, bắn tinh. Rồi ôm lấy Trình Dục, cho dù là kẻ phong lưu như Hà Diễn cũng mới nghiệm ra rằng: thì ra tình dục lại là một chuyện khiến người ta sung sướng đến thế.

Mấy ngày ngắn ngủi chia ly để rồi dẫn đến một đêm xuân tình, Trình Dục cảm thấy sự nóng bỏng mà Hà Diễn gây ra cho mình, tình cảm điên cuồng đến độ khiến bọt nước trên người bay tứ phía, ý thức Trình Dục tê liệt, chỉ nhớ rõ từ 'thích' mà Hà Diễn đã nói với mình.

5. Chương 5: Như Thật Như Giả

Sau khi Hà Diễn kết thúc cái gọi là công việc ở châu Âu kia thì vẫn ở biệt thự luôn, ít khi ra ngoài. Vẫn như trước trâu đùa hay chế nhạo tù nhân Trình Dục của mình nhưng nhiều khi vẫn nói mấy lời dịu dàng khiến anh tim đập thình thịch, khiến Trình Dục không thể thực sự ghét bỏ hấn.

Thứ năm cảnh trời thật đẹp, mấy ngày mưa dầm ở Kyoto cuối cùng cũng tạnh. Đường cao tốc đến cảng Vũ Hạc trống trải nhìn không thấy tận cùng. Trên đầu bầu trời xanh trong sáng với những áng mây lững lờ trôi như những dải lụa trắng thướt tha bay bay, không khỏi khiến người ta thấy thoải mái dễ chịu.

Trình Dục theo yêu cầu của Hà Diễn mà mặc một áo sơ mi đơn giản màu trắng đi cùng một quần Âu vàng nhạt tạo nên phong thái tự nhiên, bị Hà Diễn người đóng một bộ vest xám bạc đưa ra ngoài. Hôm nay hấn không trối anh, cũng không khóa tay, hai người chỉ ra ngoài bình thường cũng không mang thủ hạ.

Hai người đàn ông ngồi ngồi như thế ra ngoài đường, gặp ai không biết rõ thân phận nhất định sẽ nghĩ là công tử nhà giàu cùng bạn bè ra ngoài chơi.

-Đi đâu vậy?

Ngồi trên xe thể thao mui trần của Hà Diễn, Trình Dục buồn bực hỏi.

-Đưa anh đi đổi gió.

Hà Diễm nói.

-Gió cái đầu anh ấy, tôi ghét nhất là ngồi xe mui trần. Thổi vào mặt toàn bụi.

Trình Dục thấy việc mở mui ra thật ngu ngốc, giống hệt Hà Diễm.

-Tôi nói anh thực sự không hiểu phong tình? Thời tiết đẹp như thế, ngồi mui trần mới thấy còn sống thực hạnh phúc.

-Chả thấy còn sống là hạnh phúc gì.

Trình Dục nhú mày.

-Bây giờ tôi muốn chết còn hơn.

-Cùng tôi ra ngoài làm anh khó chịu thế cơ à? Nói rõ ràng cho tôi nghe xem nào. Lúc Phi Long đi mui trần với anh, anh cũng chường cái mặt khổ qua đấy ra?

-Không phải việc gì cũng lôi Phi Long ra được không?

-Ai, tên hăn cao quý đến mức không thể nói sao, vậy tôi càng muốn nói.

-Anh thực nhạt nhẽo.

Hai người cãi nhau từng bừng trên chiếc xe lao vun vút đến mức thở hồng hộc, không thể không dừng nghỉ một lát, Hà Diễm một tay lái xe bỗng nhiên giống như ảo thuật gia, dùng tay còn rảnh kia giờ lên một bông hồng trắng tinh trước mặt Trình Dục:

-Tặng anh. Tôi muốn nói rằng, anh đẹp hơn gấp vạn lần bông hoa này.

-Trò cũ rích!

Bông hồng nhanh chóng bị Trình Dục ném ra ngoài xe. Đóa hoa xinh đẹp bị vứt bỏ trên đường cao tốc dọc bờ biển, bay giữa không trung rồi chậm rãi nằm xuống mặt đường.

-Tôi đã bảo anh không hiểu phong tình, hóa ra là không hiểu thật. Anh có nghe tôi nói gì không vậy?

Hà Diễm chưa đến mức tức giận mà chỉ trêu chọc Trình Dục

Ném hoa xong Trình Dục lạnh lùng trả lời:

-Bởi vì phong tình là phải ở bên cạnh người thì mới cảm nhận được.

-A...

Hà Diễm hừ lạnh, người khôn ngoan như Trình Dục nói quanh co như vậy là muốn chửi. Ý muốn nói hăn không phải người. Hà Diễm theo ý anh mà đáp lại:

-Vậy sao, anh không phải người đàn ông dâm dăng thích nhất là dính với cầm thú sao? Như tôi vậy, anh thực ra vô cùng thích.

-Ai nói?

-Còn không thừa nhận? Tối qua cái miệng nhỏ phía dưới của anh còn tham lam muốn trọn tay tôi còn gì.

-Đồ hạ lưu vô sỉ.

-Tôi chính là vô lại mà. Nhưng tôi cũng biết anh thích nhất là loại vô lại như tôi.

Cả đường chỉ toàn đùa giỡn, Hà Diễm lái xe hướng về phía biển dừng tại cảng Vũ Hạc ở Kyoto. Tại đó đậu một con tàu trắng hơn mười tầng xa hoa, vừa nhìn thấy Trình Dục lập tức biết đây là du thuyền loại lớn nhất cũng sang trọng nhất. Hà Diễm đỗ xe ở bến cảng rồi kéo Trình Dục xuống xe, ý bảo anh cùng hăn lên thuyền.

-Thuyền đi đâu? Tôi không đi.

Trình Dục không biết là hắn lại có trò đùa mới gì.

-Anh không phải muốn về Hongkong sao? Một lòng một dạ nhớ chủ nhân, giờ tôi dắt con cún của chủ anh về trước mặt hắn.

-Tôi...

Trình Dục nhìn về phía Hà Diễn, không biết ý định của hắn là gì. Anh thực sự rất muốn về Hongkong, nhưng đó là sau khi anh dựa vào mình rồi nắm chắc tình hình đánh lại hắn. Hiện tại nếu thực sự trở lại, rời khỏi thế lực của hắn, anh vẫn sẽ bị hắn khống chế, hơn nữa về Phi Long cũng sẽ không được coi trọng lại chịu sự quản thúc cùng khó dễ từ hắn, anh thà không về còn hơn.

Gần đây, một thế lực nhận được ủy quyền quốc tế điều tra vụ án ở Nhật để cảnh sát Hongkong cùng chức trách Nhật Bản chứng minh Trình Dục trong sạch, không giết đại diện của Anny, anh được tự do đi lại. Nhưng hiện tại điểm đến không hề nghĩ tới lại là Hongkong.

-Tôi muốn tiếp tục ở đây với anh.

Trình Dục nói dối.

-Anh sợ về Hongkong? Đừng sợ, trở về rồi tôi sẽ nói với chủ nhân của anh, anh đã gia nhập chỗ tôi, là người của tôi. Hắn nếu dám nói gì, tôi liền cho biết tôi lợi hại mấy phần.

Hà Diễn đắc ý.

-Ai gia nhập chỗ anh?

Trình Dục sợ nếu ngông nghênh trở về thế này với Hà Diễn, thực sự sẽ là biểu hiện cho việc anh phản bội Phi Long, cấu kết cùng hắn làm việc xấu. Giờ phút này, lòng anh vẫn trung thành với Phi Long. Chính xác hơn cuộc đời này anh định đều sẽ trung với Phi Long.

-Đã ngủ với nhau nhiều như vậy, còn nói mấy câu khách khí làm gì?

-Tôi sợ đi, tôi sợ tàu.

Trình Dục muốn lẩn đi nhưng nhận ra giấy tiếp theo tay mình đã bị nắm lấy. Lúc này, chỉ là một tay bị khóa thôi, Hà Diễn còng chung tay hắn cùng tay mình lại, dùng sức kéo anh lên thuyền.

-Về sau nhất định chúng ta sẽ cùng một chỗ chẳng rời xa như thế này.

Hà Diễn giơ tay kia lên, ném đi một cái gì đấy.

-Nhìn xem, chìa khóa cũng mất, vậy chúng ta thật sự chỉ có thể 'hai trái tim cùng chung nhịp đập' thôi.

-Hà Diễn anh -!

Trình Dục bị loại vô lại này chọc tức đến hộc máu.

Hà Diễn ném chìa khóa vào biển khơi mênh mông. Đúng là đồ thần kinh, hắn hy vọng lúc mình đi vệ sinh cũng vẫn nắm tay hắn, nhìn mình đi sao?

-Tên điên kia, rốt cục là điên thật mà!

Trình Dục mạnh mẽ giấm hắn một phát.

-Xin lỗi, chuyện tôi điên hay không sau này đều liên quan đến anh đấy.

Bị ăn đập, Hà Diễn đau đến nhúu mày, mặt cười xấu xa mang Trình Dục lên tàu.

Nếu hắc đạo có cấp bậc, Trình Dục sẽ là loại cao quý có văn hóa nhất, Hà Diễn ngược lại là đồ hạ lưu nhất, một trời một vực như vậy cùng một chỗ, chắc chắn là không ngừng xung đột. Khó mà tưởng tượng tiếp rằng thay cho công tay kia, hai người họ lại sinh ra một phần tình cảm vô hình liên quan mật thiết đến nhau.

Sau khi lên thuyền, họ ăn trưa ở nhà hàng cao cấp trên đó. Toàn bộ quá trình Trình Dục đều chứng ra bộ mặt khó chịu muốn đánh Hà Diễn, bởi hắn đột nhiên lừa anh lên thuyền quay về Hongkong cũng không nói trước một tiếng khiến anh không có sự chuẩn bị, thực coi anh không phải người.

Lúc ngồi cùng ăn cơm, Trình Dục thiếu chút nữa không kiềm chế được mà cầm cái đĩa ăn bò bít-tết lên cái mặt đẹp trai nhưng ngoài cười trong không cười kia.

Hà Diễn vẫn bình tĩnh, vẫn hào sảng mỉm cười, yêu cầu anh không cần gây náo loạn khách khứa trên con tàu rộng lớn này, đừng trút giận vội, nếu không vừa mắt hẳn thì đợi xuống thuyền nói tiếp, không cần dọa nhân dân xung quanh.

Trình Dục lúc đấy mới làm bộ nguôi giận, ăn xong nắm tay Hà Diễn đi trên boong tàu. Hai người nắm tay thật chặt, tay áo cũng kéo xuống thật thấp, cốt để người khác không nhìn thấy còng tay. Bởi vậy, hình ảnh hai người thật giống như gấn bó keo sơn không rời.

Trình Dục không thể không nhăn mày, thấy tư thế thân thiết thế này thật khiến anh buồn nôn.

Hà Diễn vô cùng hào hứng dẫn Trình Dục đi khắp nơi, lúc này thiếu chút nữa ý định mang anh lên thuyền đều phải đi tong.

Dưới vòm trời quang đãng, cùng con tàu xa hoa này rời bến thật là một cảm giác tuyệt vời (rất Yomost). Đưa mắt nhìn quanh, tận mắt chiêm ngưỡng cảnh biển xanh trời rộng khiến bao nỗi phiền muộn trong lòng như biến mất. Hẳn dùng cách ngồi thuyền này mang anh về Hongkong là muốn anh được thư giãn, thả lỏng.

-Nhìn đi, biết anh không cảm nhận được mà. Baby, nhìn, Phi Long không bên cạnh anh, trời vẫn xanh, biển vẫn rộng, cảnh đẹp vẫn không thay đổi!

Khóe miệng hần cong lên, trên boong thuyền tầng tám sang trọng nhất dành cho khách VIP này bắt đầu ôm lấy eo nhỏ của Trình Dục, chăm chú nhìn đôi mắt dài của anh, đứng đối diện, đa tình cười:

-Còn nhớ không? Thế giới này rất lớn, phàm là người còn sống trên đời thì đừng bao giờ nghĩ chỉ có một khả năng xảy ra. Anh đã nói với tôi.

-... Tôi nói lúc nào?

Trình Dục lập tức phủ định mình đã từng nói với Hà Diễn những lời này. Mấy phút sau mới nhớ lại là lần đó hai người nói chuyện trên xe. Hồi còn đi học ở Hồng Kông, một lần sau khi tan học, trên xe của bang, Trình Dục đã khuyên kẻ đang quỳ dưới chân mình – Hà Diễn câu đó.

– Thế giới này rất lớn. Bây giờ hẳn trả lại câu này cho anh, nhưng lại không mang hàm ý như trước đây.

Lúc này Hà Diễn nói vậy là muốn cho anh biết, thế giới này vô cùng rộng lớn, mỗi nơi một cảnh đẹp, hạnh phúc cũng vô cùng, không cần cả đời sống vì một người đàn ông như Phi Long. (aka đời còn dài, thiếu gì giai) Chỉ cần từ nay trở đi, Trình Dục đồng ý đưa tay để hấn dắt đi, Hà Diễn đảm bảo sẽ mang lại cuộc sống tràn ngập màu sắc mà anh chưa từng trải qua.

Trước đây, khi Trình Dục khuyên bảo Hà Diễn, chỉ là định nói cho hẳn biết, đừng tự cho mình là đúng, gặp phải người không nên dây vào cũng không biết.

-... Người lạnh lùng như anh đúng là không nhớ bất kì chuyện gì liên quan tới tôi.

Thấy Trình Dục thờ ơ không chút tỏ ra nhớ lại chuyện lần đầu gặp hẳn, Hà Diễn trong giây lát cảm thấy có chút mất mát.

-Vậy sao? Đại khái là vì mọi chuyện liên quan đến anh đều hạ lưu cả.

Trình Dục thực không thể tiêu hóa nổi bộ dáng làm nũng tỏ ra đáng thương của Hà Diễn, đặc biệt dưới ánh mắt chăm chú ngập tràn ánh lửa thể kia.

-Quên đi, anh thấy tôi hạ lưu thì tôi hạ lưu là được.

Hai mắt say đắm của hẳn nhắm lại thể hiện thái độ khoan dung với Trình Dục, di chuyển hai gò má, rồi chóp mũi kề chóp mũi với anh cùng hít thở không khí tươi mát trên biển.

Trình Dục cũng không hưởng ứng mà nhắm mắt cùng, tiếp tục xác nhận cái gọi là khoan dung độ lượng đến mức tự nhận mình là ‘Hạ lưu’ của gã đàn ông anh tuần kia đến mức độ nào. Hình thể với những đường cong như tượng điêu khắc tuyệt đẹp lại tới gần như vậy, Trình Dục khó kiềm chế mà tim loạn nhịp. Anh ngừng thở, thân thể cứng lại bị Hà Diễn ôm lấy, sợ rằng tiếng tim đập thình thịch kia sẽ bị hẳn nghe thấy.

Nhưng có vẻ như Hà Diễn nghe thấy tiếng tim hần đập. Bởi vậy, ‘nói người phải nghĩ lại mình’, hần nhẹ nhàng nâng cằm Trình Dục lên, hai mắt khép hờ hôn anh đầy tình cảm. Nụ hôn so với trong tưởng tượng còn mềm mại hơn, lúc dịu dàng lúc mạnh mẽ hôn lên môi anh.

Bên tai vang lên tiếng hôn môi. Trên boong tàu sang trọng lồng lộng gió biển, Trình Dục muốn đẩy Hà Diễn ra bảo hần rằng họ đang trên thuyền, nhưng không còn kịp nữa rồi.

Trình Dục dần dần bị Hà Diễn hôn đến mềm nhũn cả người. Hàm răng cắn chặt bị mở ra, đầu lưỡi Hà Diễn vô cùng kích động mà đùa trong khoang miệng anh, khiến gò má anh không khỏi nóng lên, giữa hai chân cũng bắt đầu có phản ứng.

-Ừm... Ô! Không, không muốn...

Nhận ra Hà Diễn đưa tay rảnh rồi đến chỗ trường nóng giữa hai chân mình kéo khóa quần ra, Trình Dục hoảng sợ muốn trốn tránh.

Hà Diễn là mẫu người cao ráo, xét về ngoại hình, chưa nói đến cơ thịt đầy người mà còn là kẻ nhả nhận ‘tinh lực tràn trề’, thế mà ngang nhiên muốn thân mật tại ngay trên boong tàu này, thật khiến Trình Dục thấy bề ngoài hần lừa được không biết bao nhiêu người. Hần thật sự là lang sói, sói 35!

-Ừm... Ha ha...

Trình Dục dưới sự vuốt ve của Hà Diễn phát ra những tiếng thở dốc khàn khàn đầy gọi tình.

Biểu tình như đang hưởng thụ cùng hưởng ứng kia khiến Hà Diễn quyết định cứ thế làm tới, dưới bầu trời xanh trong mây cao gió lồng lấy ra dương vật của Trình Dục sờ nắn.

Đang ở bên ngoài, hơn nữa cách bọn họ một chút là chỗ mái hiên che nắng, có hành khách đang phơi nắng thưởng thức đồ uống. Trình Dục khó chịu muốn Hà Diễn dừng tay nhưng hần không chịu. Để nghe tiếng anh khác chút, hần thậm chí còn buông môi anh ra, làm anh không thể không phát ra âm thanh rên rỉ rõ ràng hơn.

-Hà Diễn... Dừng, dừng tay...

-Vậy anh phải nói gì đó khiến tôi vui mới được.

Đầu ngón tay Hà Diễn giống như đang vồ về chơi đùa nam căn của Trình Dục khiến nó nóng bừng đứng thẳng, rồi có vẻ bị hần bắt nạt tạo nên vết thương, thỉnh thoảng không tự chủ mà chảy ra một ít gì đó.

Để mình không chảy ra tinh dịch dâm đang ở nơi rõ như ban ngày thế này, Trình Dục đưa môi đến gần vành tai Hà Diễn, khàn khàn cầu xin hần:

-Tôi đồng ý về Hồng Kông với anh, tôi là tù nhân của anh, tôi tự nguyện nghe lời anh...

-Tù nhân thật ngoan nha.

Cảm nhận được dịch trong suốt đã từ khối thịt cương lên chảy ra ngoài, Hà Diễn vừa lòng đem phần nóng bỏng đó bỏ lại trong quần, kéo khóa lên, nhanh chóng đem tù nhân của mình trở về phòng VIP hạng nhất đã được chuẩn bị trước đó, một phòng dành riêng cho vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Trình Dục phát hiện mình thế mà lại ôm Hà Diễn cùng nhau ngủ, tối qua hai người đã ôm nhau như vậy chìm vào giấc ngủ. Từ thế ái muội này sau khi đã kết thúc hoan ái không nghĩ sẽ cùng hần có, Trình Dục nhủ mày, định giãy ra nhưng bị Hà Diễn phát hiện.

Hần bưng bưng lửa giận, chỉ trích anh:

-Xong việc liền coi như không quen, Phi Long bang các người ai cũng thích qua sông đoạn cầu vậy.

-Tôi không có...

Trình Dục hoang mang chớp chớp mi, ở đây chỉ có tình nhân đi trăng mật mới hợp với việc ôm nhau trong phòng ngủ, anh với Hà Diễn đã làm quá nhiều hành động thân mật rồi. Nếu cứ giữ tình trạng này lâu hơn, Trình Dục sẽ sai lầm cho rằng giữa hai người họ tồn tại loại tình cảm kia – tình yêu.

-Không phải sao? Tối qua còn hưởng thụ thở dốc dưới tôi như vậy, hôm nay vừa dậy đã nhủ mày nhìn tôi.

-Được rồi, chúng tôi chính là vậy đấy.

Không tìm được lí do phản bác, Trình Dục trực tiếp thừa nhận, thừa nhận bang Phi Long toàn thể từ cao xuống thấp đều tự cho mình thanh cao, luôn tính toán vứt đi mối quan hệ thân thiết với Hà Diễn. Vậy nên anh mới tràn ngập khoái cảm trong cái ôm cuồng nhiệt của hắn, nhưng rồi tình cảm mãnh liệt qua đi, lại chán ghét đến gần hắn.

-Đúng vậy. Rõ ràng cùng là hắc đạo, lại tỏ vẻ khác người, hồi đầu còn không phải lập nghiệp từ lừa đảo sao.

Hà Diễn hậm hực nguyên rửa bang phái rác rưởi do Lưu Phi Long đứng đầu kia.

Hắn không cảm thấy mình thua Lưu Phi Long. Chuyện phạm pháp hắn làm so ra còn chưa bằng kẻ kia dám buôn lậu vũ khí. Hà Diễn chỉ mở mấy quán bar đêm, với làm mấy việc kinh doanh khác thôi.

Nhớ một lần Lưu Phi Long thuyết phục Hà Diễn cùng tham gia buôn lậu vũ khí đạn dược với mình, nhưng lại âm thầm đem chứng cứ phạm tội của Hà Diễn lưu vào một cái đĩa lấy ra để đe dọa hắn, định nắm nhược điểm của Hà Diễn để thao túng hắn sau này. Trong giới hắc đạo Hồng Kông, vĩnh viễn là do Lưu Phi Long hắn định đoạt.

Lần đó, Hà Diễn bị Lưu Phi Long chơi cho một vố mà nổi trận lôi đình, uống phí hắn một lòng muốn cùng kẻ kia kết làm anh em, không nghĩ tới ngay từ đầu hắn đã tính kế đặt bẫy mình.

Hà Diễn rút ra kết luận – Lưu Phi Long là kẻ lạnh lùng chuyên qua sông đoạn cầu. Trình Dục còn ở bên người hắn nhất định không có lợi. Hà Diễn nhất định phải nhanh chóng đoạt Trình Dục từ bên cạnh hắn về bên mình.

-Chủ nhân còn chưa nói lời nào, đây tớ ở dưới càng ngày càng làm loạn.

Hà Diễn xoay người, áp Trình Dục dưới thân, trừng anh với ánh mắt vô cùng xem thường.

-Mới tối qua còn trong ngực tôi sung sướng tựa thần tiên, sáng nay đã xoay người coi tôi như kẻ thù.

-Nếu coi thường tôi như vậy, anh còn đặt bẫy bắt tôi làm gì?

-Tôi bắt anh vì anh vừa mất tôi.

-Hay đúng hơn trong bang Phi Long ngoại trừ Phi Long, chỉ có tôi biết vụ buôn lậu vũ khí.

-Đừng nói về chủ đề này nữa được không?

Hà Diễn vuốt ve mái tóc đen của Trình Dục, thâm tình nỉ non bên tai anh:

-Nói chuyện khác đi.

-Muốn nói gì?

-Ví dụ như mùa hè anh có muốn cùng tôi đến Viên chèo thuyền nghe hát?

Đề nghị bất ngờ khiến Trình Dục trợn mắt há mồm, cứng nhắc đáp:

-Anh là đang cố ý đùa tôi?

Coi mình thuộc hàng đứng đầu hắc đạo, Lưu Phi Long và Trình Dục tự biến thành những người đàn ông mạnh mẽ, đều từng mai danh ẩn tích làm sinh viên chính quy tại đại học, nghiên cứu các lĩnh vực kinh doanh, pháp luật, cũng thường thức được nghệ thuật tao nhã.

Dịp hè hàng năm, các nhà hát tại châu Âu bắt đầu mùa biểu diễn, Trình Dục sẽ đi cùng Phi Long đến những nơi đó thưởng thức các tiết mục thanh cao đầy tính bác học. Bây giờ, Hà Diễn cũng noi theo Phi Long, đưa Trình Dục đến Viên.

-Anh nghe ca kịch có hiểu không? Chắc là không đi.

Giọng Trình Dục đầy châm biếm.

-Sao anh biết tôi không hiểu?

Hà Diễn cười cười hôn môi, tóc rối hai má Trình Dục, thì thào nói.

-Cái gì Lưu Phi Long biết tôi cũng biết. Cái gì Lưu Phi Long không biết tôi cũng biết...

Giống như hiểu tâm tư Trình Dục, biết yêu thương anh như thế nào. Hà Diễn lơ đãng nói với Trình Dục.

Anh không đáp lại, anh đang tức giận, không khí trên giường tối qua còn chưa tiêu tán hết, lại còn nói mát nhau. Đứng sau bộ mặt cười tỏa sáng chói mắt kia, Trình Dục rất lâu sau đó mới biết những lời Hà Diễn nói với mình hoàn toàn là sự thật.

Du thuyền đi từ chạng vạng sáng đến tối thì đến Thượng Hải. Trình Dục ngồi một mình trong khoang thuyền ngắm nhìn nắng chiều đang tắt dần phía mặt biển bao la. Những con hải âu màu vỏ cam bay tán loạn trong không trung, phát ra tiếng kêu to ngắt ngứ. Mỗi một tiếng Trình Dục đều nghe rõ ràng, bởi lúc này bao quanh anh chỉ là một không gian tĩnh lặng.

Hà Diễn cùng mấy tên thủ hạ xuống uống rượu ở quầy bar, lúc này chỉ còn một mình anh. Hắn đã sớm sắp xếp mấy tên tay chân trên thuyền, nhìn bề ngoài có vẻ lơ lửng nhưng lại mơ hồ lộ ra sự bất an trong lòng hắn.

Trình Dục cũng chú ý đến điểm này, nhưng lại không rõ Hà Diễn bất an cái gì. Thái dương phía tây đỏ như máu cũng đã gần như chìm vào mặt biển, Trình Dục một mình trong phòng suy nghĩ khoảng hai ngày nữa, chờ sau khi thuyền đỗ ở Hồng Kông mình sẽ phải đối mặt với những nhục nhã sắp xảy ra.

Trình Dục tê liệt ngồi trên sofa, cả người vô lực, chút quyết tâm rời khỏi Hà Diễn đã biến mất. Đồ chết tiệt kia, ngoại trừ triền miên phấn khích làm tình ra, sao mỗi ngày không dùng mấy phương thức tàn nhẫn với mình chứ? Ví như mấy loại nghiêm hình bức cung mà hắc bang hay dùng.

Không phải hắn muốn từ miệng mình moi ra tin về Phi Long bang buôn lậu vũ khí sao? Vậy đối xử cứng rắn với mình chứ còn việc ở trong phòng tổng thống xa hoa này thì tính thế nào đây?

Trình Dục bất đắc dĩ nghĩ về việc giữa anh và Hà Diễn, đối tư thế ngồi bỗng cảm thấy dưới móng có vật gì cứng cứng, anh nhồm dấy, thì ra là di động của Hà Diễn. Hắn vậy mà không cẩn thận để ở đây.

Mấy ngày trên thuyền này hắn lơ lửng Trình Dục rất nhiều, không buộc chân cũng không để tay chân giám sát bên cạnh. Bởi bọn họ đang chu du trên một con thuyền lênh đênh giữa biển khơi rộng lớn.

Hà Diễn nghĩ cho dù Trình Dục có là đại kiện tướng bơi lội cũng không thể nhảy xuống biển để chạy trốn, hắn còn chưa lên được bờ đã bị cá mập xơi tái trước rồi. Anh vô cùng thông minh, tuyệt đối sẽ không dùng cách này tự tìm đường chết, nhất định sẽ ngoan ngoãn ở trên thuyền.

Hà Diễn nghĩ như vậy nên cũng khá sơ sót, ví như di động của mình cũng tùy tiện vứt lại đây.

Cục di động nhãn hiệu của Mĩ bị bỏ lại nhàn nhạt mùi thuốc cùng mùi nước hoa cao cấp. Trình Dục chạm vào vật cá nhân của hắn lòng không khỏi rung động, một dòng cảm xúc ấm áp chạy quanh người.

... Trình Dục không rõ mình bị làm sao. Ở chung với Hà Diễn càng lâu, hắn trong mắt mình càng trở nên khó đoán hơn.

Từ khi hai người quen biết tới nay, tên Hà Diễn giống con đồ đi lừa đảo đầu đường xó chợ cũng sẽ có ngày mặc quần áo sang trọng đắt tiền, tóc đen bóng lộn rút ra điều xì gà, tay kia cầm súng trở thành ông chủ Hà. Lại còn một thân quần áo thoải mái, đi mui trần đưa Trình Dục ra khơi, thậm chí lãng mạn đến mức tặng một đóa hoa hồng trắng tinh.

Thời điểm hắn đưa bông hoa trên đường cao tốc dọc bờ biển, Trình Dục tuy vẻ ngoài tỏ ra chán ghét ném đi nhưng góc nào đó trong nội tâm lại có chút hạnh phúc. Một người đã hai ba tuổi như Trình Dục đến nay cũng rất hiếm hoi có người tặng hoa.

Trong bang, tuy ngoài miệng không nói nhưng ai cũng sợ Trình Dục, rất ít người có can đảm thổ lộ tình cảm với anh. Anh cũng chưa từng có quan hệ tình cảm hay yêu đương ai, tới giờ vẫn nghĩ mấy kiểu hoa hoét gì đó không hợp với mình, cho dù có tình cờ tới hàng hoa cũng là đi mua cho Phi Long để hắn đi gặp mặt.

Giờ có người tặng hoa, Trình Dục cảm thấy giống như mối tình đầu của học sinh cấp 3, không thể không động lòng. (huhuhu, cấp 3 của tui chẳng có mảnh tình nào sắt L) (tui cũng vậy, giờ càng ko)

Anh thấy đời mình sao không luyện qua môn tình yêu khó nhằn này, để khi đối diện có đủ định lực chống đỡ lại kẻ lưu manh dùng thủ đoạn theo đuổi lãng mạn như Hà Diễn.

Đang thất thần di động Hà Diễn đột nhiên rung lên, nhìn dây số xa lạ kia Trình Dục lập tức cảnh giác, dùng trực giác cho thấy đây là một cơ hội thoát khỏi Hà Diễn.

Cứ tiếp tục ở bên cạnh hắn cũng không phải biện pháp, Trình Dục không nên có bất kì chút lơ đãng nào trước sự tấn công bằng tình dục của hắn. Có lẽ hắn biết mình thấy mới lạ với mấy chuyện yêu đương nên mới cố ý đối với mình như vậy, dùng thủ đoạn tình cảm để lung lạc. Để giành được thắng lợi trong đấu tranh, mưu lược cũng không bằng quyền thế.

Hà Diễn không phải người lương thiện, Hắn bắt anh là vì muốn tra ra dã tâm của bang Phi Long. Hắn ở Tokyo còn dám giết người cơ mà.

Trình Dục chợt nhớ chuyện xảy ra lần đó rất có khả năng do hắn gây ra nên phần hạo cảm mới sinh ra cũng dần phai nhạt.

-Alô?

Liên tục phủ định tình thế hiện tại của Hà Diễn, muốn mình phải thật tỉnh táo Trình Dục nhận cuộc gọi đến, ngón tay run run đưa điện thoại áp vào tai.

-Rạng sáng. Phòng 102 tầng ba, tôi có tin anh cần.

Đối phương vội nói xong liền kết thúc.

Trình Dục miễn cưỡng nhớ lại cú điện nặc danh gọi cho mình trước đây, người đó cũng dùng máy biến âm. Nếu như bỏ đi biến âm vậy giọng nói kia không phải cũng giống vừa rồi sao. Đây là giọng nam trẻ. Đáng tiếc tại mình không phân biệt được âm thanh, không có cách nào biết đáp án chính xác.

6. Chương 6: Kề Vai Sát Cánh Bên Kẻ Xa Lạ

Trời trở tối Hà Diễn mới từ khoang thuyền về phòng, Trình Dục chỉ chỉ cho hắn chỗ của điện thoại, giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hà Diễn cũng không thấy anh có gì bất thường. Sau mấy lần cuồng nhiệt ôm lấy Trình Dục trên thuyền, hắn càng ngày càng thấy trầm luân trong tình cảm đến mức dần dần nghiêng về đối xử với anh dịu dàng như với người yêu. Không chỉ không chế nhạo Trình Dục, hắn còn hận không thể dùng tiền mua tất cả châu báu cho anh.

Gần đây biểu hiện của Trình Dục cũng thật nghe lời nên Hà Diễn cũng giảm bớt hạn chế tự do của anh, không trói hay khống chế. Hà Diễn chắc rằng trên thuyền Trình Dục không dám làm gì quá phận.

Hơn nữa với tù binh của mình từ khi ở Nhật tới nay, hắn làm mọi việc đều để tốt cho anh. Hà Diễn tin lòng tốt của mình sẽ được báo đáp xứng đáng. Nhưng hắn lại không ngờ rằng ngay trên con thuyền mà hắn tưởng như an toàn này lại ẩn giấu chuyện xấu phá tan hi vọng của hắn.

Gần đến mười hai giờ, hai người cùng ở trong phòng khách xem TV trong bầu không khí khá hòa thuận. Hà Diễn đứng dậy đi tắm, lúc ra uống ba ly whisky sau đó thấy đầu óc choáng váng lần ra ngủ, trước khi khép lại hai mắt nặng trĩu vẫn không hề phát hiện ra Trình Dục đã cho thuốc ngủ vào rượu của mình.

Trình Dục sờ sờ áo khoác của Hà Diễn, muốn tìm súng trong đó, trên giường không có, cả áo khoác cũng thế.

-Chết tiệt, vứt khẩu súng ở chỗ nào rồi!

Trình Dục nhỏ giọng mắng một câu, thấy thời gian cũng gần rạng sáng rồi, sắp đến giờ hẹn gặp người đàn ông bí ẩn kia, Trình Dục đành mạo hiểm, chọn cách không mang theo súng mà đi đối phó trước.

Hừng đông, trời không trăng. Mặt biển là một màu tối đen. Con thuyền hoành tráng chạy thong thả. Trong hơn mười khoang thuyền có hai phần ba đã tắt đèn. Bốn phía hết thảy đều im ắng.

Trình Dục cố ăn mặc giống với Hà Diễn thường ngày, một bộ cánh sang trọng sản xuất hạn chế đi cùng với áo khoác gió, cổ áo dựng thẳng, thậm chí khoe miệng còn ngậm điếu xì-gà Cuba.

Mặc như vậy nhưng khi đi ra khỏi cửa phòng tìm anh vẫn đập thành thịch, mấy tên thuộc hạ ngu ngốc không chút nghi ngờ, thấy anh khom lưng cúi đầu gọi “Ông chủ Hà”. Anh trầm lặng đôi chút, khóa trái cửa lại, giữa bọn họ xông vào phát hiện ra người đang ngủ bên trong mới là Hà Diễn thật.

Trên thuyền có rất nhiều tay chân của hắn, Hà Diễn đã sắp xếp vị trí cho bọn họ từ trước, sau Trình Dục mới phát hiện ra điều này, lúc đầu cũng không hiểu mang họ theo để làm gì vì ở đây cũng có những du khách bình thường, hôm nay là ngày thứ tám thuyền rời cảng, chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả. Nhưng sự xuất hiện của nhân vật thần bí đêm nay dường như sẽ phá tan tất cả sự yên lặng nơi đây.

Nhanh chóng đi đến phòng 102 tầng ba, Trình Dục bình tĩnh gõ cửa ba lần, sau đó có người bên trong mở cửa cho anh, là một thanh niên cao gầy mảnh khảnh.

Bề ngoài như một con nai nhưng ánh mắt sắc bén lại là của một con nhím đang xù lông lên đề phòng, sắc mặt tái nhợt, trực giác Trình Dục cho biết đối phương có sự lúng túng của kẻ trung gian hay chính xác hơn là “kẻ phản bội”. Chỉ không biết hắn trung thành với cảnh sát hay hắc đạo thôi. Hoặc cả hai cũng không phải, hắn chỉ trung thành với chính bản thân mình.

-Anny đã nhận được lệnh, yêu cầu trong một tháng phải tìm được căn cứ chính xác của tổ chức quốc tế buôn lậu súng ống. Đến lúc đó, bọn Nhan Minh nhất định sẽ điều tra rõ ai là kẻ giết người đại diện của Anny ... Tôi lúc ấy đã ở trong cuộc ...

Tay của người đang nói chuyện run run.

-Tôi không biết có nên nói rõ chân tướng cho Báo Hoa hay không nữa, tôi không muốn lừa hắn.

-Tôi bây giờ muốn trở về Mỹ. Dù sau khi trở lại tổ chức kia có hành hạ đến chết thì tôi cũng muốn về. Tôi cần ít tiền để chạy trốn.

Cảm xúc đối phương đang bất ổn, còn chưa kịp nhận biết Trình Dục không phải người hắn muốn gặp đã vội nói tiếp.

-Khụ ...

Cuối cùng, thanh niên ho khan một chút, nói ra mục đích tìm Hà Diễn đêm nay.

-Anh nói sẽ cho tôi tiền. Chỉ cần tôi nói ra thân thể của Trình Dục.

Trình Dục nghe thấy tên mình phát ra từ thanh niên cảm xúc rối loạn đang run kìa, nói hắn biết thân thể của mình. Mới nhắc đến cái cụm từ ‘thân thể’ kia mà Trình Dục thiếu chút nữa không kiềm chế được tiến lên tóm lấy hắn, truy hỏi thân thể mình rốt cục là gì. Nhưng nếu thế sẽ chỉ càng làm hắn hoảng sợ không dám nói ra sự thật này.

Ngay khi anh đang suy nghĩ lúc nào thích hợp để chen vào lời hắn, hắn đã phát hiện ra sự khác lạ ở anh.

-Sao anh không nói lời nào?

Từ khi bước vào phòng Trình Dục vẫn giữ tư thế cúi đầu, giấu hơn nửa khuôn mặt sau lớp áo gió của Hà Diễn.

Thanh niên lo lắng không kìm chế được sự bất an trong lòng, tỉnh táo quan sát Trình Dục, kinh ngạc hét lên một câu:

-Anh, anh không phải Hà Diễn!

Nhận ra sự giả bộ của Trình Dục, hắn nhanh chóng rút khẩu súng lục từ túi quần bỏ ra, nhắm thẳng Trình Dục.

-Anh không sợ tôi giết anh?

Thủ pháp rút súng cùng tư thế bắn của đối phương rất thành thạo, không giống bọn hắc đạo nghiệp dư mà toát ra vẻ chuyên nghiệp.

Do vậy Trình Dục kết luận hắn là một cảnh sát, một gián điệp. Người bắn súng trong giới hắc đạo không có thân thể cường tráng như vậy, chỉ có cảnh sát đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc khổ cực mới có thể có tư thế dùng súng chuẩn thể này.

Từ cánh tay phải giơ lên của hắn, Trình Dục thấy trên tay có một hình xăm chữ thập trong lửa đang bùng cháy đỏ rực, quần quanh thập tự giá là một con rắn Nam Mỹ gian xảo nhưng rất đẹp.

-Tôi sợ ... Nên anh bình tĩnh một chút.

Vừa xúc động lại bị súng chĩa thẳng vào đầu, Trình Dục lúc này mới thấy đêm nay giả trang Hà Diễn tới gặp hắn là một chuyện vô cùng ngu ngốc.

-Tôi không phải Hà Diễn nhưng tôi vẫn có thể giúp anh.

Trình Dục ngẩng đầu lên, hạ thấp cổ áo gió đang dựng đứng, hỏi người kia.

-Anh có biết tôi không?

-Anh ...

Gương mặt khô gầy của thanh niên càng lộ thêm sự sợ hãi, hắn hiển nhiên biết Trình Dục.

-... Sao lại là anh!

-Anh nói anh biết thân thể của tôi?

Trình Dục giơ hai tay lên, làm bộ như đầu hàng, dùng giọng mềm nhẹ khuyên hắn.

-Vậy nói cho tôi biết được không? Tiền mà anh nói, muốn bao nhiêu tôi cũng cho được.

-Không... Không được...

-Vì sao?

Bỗng nhiên lúc đó, tiếng còi báo hiệu thuyền cập bến vang lên inh ỏi, người thanh niên nhìn về phía cửa sổ, nhận ra đây là thời điểm thích hợp để rời khỏi thuyền. Đây là bến đỗ giữa đường duy nhất của con tàu này.

Con thuyền xa hoa tráng lệ này di chuyển tốc hành, nhưng vì trên đường đi nhất định phải dừng lại để bổ sung những nhu yếu phẩm nên dừng lại duy nhất tại bến Thượng Hải này, đại đa số hành khách cũng sẽ xuống thuyền ở bến này.

-Không được nói cho bất kỳ ai biết là anh đã gặp tôi!

Thanh niên một mặt dùng súng chĩa vào Trình Dục, mặt khác lùi về phía cửa khoang thuyền, chuẩn bị chạy trốn.

-Anh định đi đâu?

Trình Dục cao giọng giữ lại.

-Nói tôi biết thân thể của mình.

-Xin lỗi, giờ tôi phải đi ngay lập tức.

-Chỉ cần anh đồng ý nói cho tôi biết, còn nữa lúc này anh có nhắc đến tổ chức giết người dã man nào đấy rất cuộc là cái gì, tôi sẽ tận lực giúp anh.

Trình Dục đã định, sau khi về Hồng Kông, nếu sự việc thực sự nghiêm trọng anh sẽ mặc kệ cái nhìn của Phi Long về mình mà tìm cách quay trở lại bang, nhắc nhở Phi Long nguy hiểm phía trước. Bang Phi Long cũng có thể coi là tổ chức tội phạm buôn lậu vũ khí quốc tế. Từ khi còn ở Tokyo, vị cảnh sát vẫn hay xuất hiện có lẽ cũng nhằm mục tiêu vào bang Phi Long.

-Được sao? Anh bây giờ không phải bị Hà Diễn bắt làm tù nhân sao? Còn có thể làm gì được?

Thanh niên hoàn toàn không tin lời Trình Dục.

-Bảo trọng, Trình Ngũ Huyền.

Nói xong câu bày, đối phương mở cửa bước đi nhẹ nhàng như một chú cá uyển chuyển, nhanh chóng lên lên bờ.

Trình Dục theo sát người thanh niên xa lạ xuống thuyền. Chỉ qua việc hắn nói ra tên thật của mình anh đã muốn bắt ngay lấy hắn, ép hắn phải nói hết tất cả.

Hai người ở nơi thành phố xa lạ truy đuổi nhau dồn dập, nhưng có lẽ vì đối phương là gián điệp chuyên nghiệp hàng đầu hiểu rõ cách ẩn thân, trong bóng đêm kỳ bí nơi bến tàu Trình Dục nhanh chóng mất dấu hắn. Hắn giống như một con cáo bị làm phiền liên cảnh giác trốn ngay đi, sau khi bị hoảng sợ sẽ không dám lộ mặt ra nữa.

Trình Dục đuổi không kịp, hơn nữa con thuyền sau thời gian cập bờ gần ngủi đang reo vang còi tàu muốn nhổ neo rời bến. Chết tiệt. Trình Dục vừa định quay đầu trở lại thuyền, trong đầu đột nhiên hiện lên ý nghĩ – mình quay về thuyền để làm gì? Không phải bản thân mình vô cùng chán ghét cảm giác Hà Diễn dùng thế lực bắt ép người khác sao?

Nếu mình biến mất như thế này, Hà Diễn sẽ nghĩ gì về mấy ngày qua bọn họ ở chung? Khi mình không ở bên hắn, Hà Diễn sẽ nhớ đến mình sao?

Chân Trình Dục trở nên nặng như đeo chì, có muốn quay về bên gã đàn ông luôn mang nụ cười không biết là thật hay giả trên mặt kia không đây? Gặp phải bí ẩn không có lời giải, mình có nên tin tưởng hắn không?

Trong đêm tối vang lên tiếng bước chân nhẹ hơn so với bình thường, rồi đến cuối cùng hoàn toàn không còn nghe thấy nữa. Con thuyền chậm chậm chuẩn bị rời bến Trình Dục cũng dừng bước chân, khiến cơ hội anh có thể chạy ngay lên đó cũng trôi qua mất.

— Không làm được. Trình Dục phát hiện mình không thể cứ chìm đắm trong nhục dục khoái cảm như vậy nữa. Cho dù thật sự mấy ngày qua tim anh đã hơi rung động trước Hà Diễn. Trong lòng anh vẫn tồn tại ý chí bảo vệ lập trường của mình. Anh là kẻ độc hành trong cái thế giới màu đen này. Chỉ cần hơi sơ sẩy là có thể mất mạng như chơi.

Bởi vậy, so với việc trở lại làm tù nhân bên người Hà Diễn, Trình Dục càng muốn đi truy lùng hành tung của thanh niên xa lạ biết thân thể của mình kia.

Thành phố này ngập trong vàng son. Từ thời kỳ thực dân đã nổi tiếng về mảnh đất mười dặm toàn người nước ngoài cư trú hát múa hàng đêm. Đây là đô thị lớn nhất Trung Quốc, Thượng Hải.

Sau khi Trình Dục rời thuyền cùng tên gián điệp không rõ thân phận vẫn một nhòai tìm kiếm hắn. Nhưng tỉ lệ phần trăm có thể tìm thấy hắn tại thành phố cực lớn này vô cùng nhỏ, gần như bằng không.

Thượng Hải là thành phố lớn nhất nhì Trung Quốc, dân cư đông đúc, hơn nữa lại tràn ngập người ngoại quốc. Các thế lực từ chính phủ, thương nhân, hắc đạo, ngoại giao trở nên hỗn loạn, thỉnh thoảng lại phát sinh tranh chấp địa bàn, cảnh đấu nhau bằng súng ống cũng đã nhìn quen mắt. Cho đến nay, cảnh sát nơi này đã sắp xếp rất nhiều cơ sở ngầm, chờ đợi thời cơ tiêu diệt các thế lực bang phái phản động, nhưng vẫn không thể thay đổi tình trạng rối ren ở Thượng Hải.

Nếu có tình huống nào xảy ra, ngay lập tức đầu não bang Phi Long ở Hồng Kông sẽ ra lệnh cho huynh đệ trong bang không can thiệp, dính líu đến mấy chuyện lãnh thổ địa bàn này. Bang Phi Long không để huynh đệ uống phí tính mạng mà hướng đến quan tâm yêu quý từng người mình dẫn dắt.

Cho nên sau khi Trình Dục đến nơi này chỉ là một người bình thường. Lúc đang ủ rũ vì không biết sống ở đây bằng cách nào thì phát hiện trong túi áo gió của Hà Diễn có mấy món đồ giá trị. Đó là đồ lúc trước Hà Diễn mua cho anh, anh không nhận. Hắn tùy tiện bỏ vào túi áo, giờ anh mặc đồ của hắn nên nhận tiện mấy thứ này cũng phát huy công dụng.

Sau khi Trình Dục mang mấy hòn đá đáng giá với mã não tùy tiện vào một hiệu cầm đồ, qua nguồn tin đặc biệt tìm mua một khẩu súng lục với bốn, năm viên đạn, rồi thuê trọ tại một khách sạn bình thường có vẻ an toàn sạch sẽ.

Đêm khuya, ở một nơi xa lạ, từ trong phòng nhìn ra ngã tư đường sương giăng mù trời, trong lòng Trình Dục âm ỉ sự cô đơn khó diễn tả bằng lời. Thật vất vả trong lúc vô tình tìm được người biết thân phận

của mình, lại mất dấu hần. Đây là trừng phạt của ông trời dành cho mình sao? Hai mươi ba tuổi, tuy rằng chưa từng giết người nhưng cũng là kẻ trong hắc đạo, đã làm rất nhiều việc trái pháp luật.

Trình Dục phỏng đoán, nếu người thanh niên đã biến mất kia vốn muốn cùng Hà Diễn gặp mặt đàm phán, vậy Hà Diễn nhất định đã biết thân thế của mình. Cho nên hẳn là vì đã biết thân phận của mình nên mới dùng thế lực bắt ép sao? Hay là bởi nguyên nhân khác? Tên Hà Diễn khó hiểu kia rốt cuộc là đã làm những gì sau lưng mình?

Thân thế mình thì sao? Hà Diễn vì sao đã sớm biết nhưng không nói?

Vì điều gì mà những người mình chưa từng gặp mặt cũng tham gia vào: Nhan Minh, Anny, còn có người thanh niên xa lạ không biết là gián điệp đến từ tổ chức nào. Bọn họ thoạt nhìn đều không phải dạng nông cạn, hời hợt. Sự xuất hiện của họ nhất định là có nguyên nhân to lớn nào đó.

Nằm trên giường khách sạn, lòng Trình Dục ngổn ngang, nhắm mắt lại hình ảnh những người này lại hiện lên trong đầu. Trong đầu suy nghĩ lung tung cả, thế nào cũng không đúc kết được gì.

Buổi sáng hôm sau, Trình Dục ra ngoài tìm một văn phòng trinh thám, muốn tìm hiểu về dấu hiệu chữ thập đáng sợ trên tay người thanh niên. Đi theo Phi Long, Trình Dục sớm đã có nghiên cứu sâu sắc về tình hình bang phái trong nước.

Dấu hiệu con rắn quấn trên chữ thập không giống dấu hiệu bang phái trong nước dùng, có lẽ là của nước ngoài. Từ sau khi gặp nhau lần đó, trừ khuôn mặt anh tuấn của hần thì Trình Dục có ấn tượng sâu sắc với ấn ký trên tay hần, dùng trí nhớ vẽ lại rồi hỏi thăm xung quanh.

-A! Sao mọi người bây giờ hay hỏi dấu hiệu này thế?

Ở văn phòng thám tử nổi tiếng nhất đất Thượng Hải, một người đàn ông trung niên với vẻ ngoài không thể liên tưởng đến nghề thám tử tỏ ra vô cùng quen thuộc với dấu hiệu này.

-Chú biết?

Trình Dục khẽ nhún mày hỏi, vạn phần mong chờ đây là tin có lợi cho mình.

-Tôi nghĩ đây có lẽ là dấu hiệu một bang phái ở Mỹ.

Trình Dục nhớ người thanh niên kia nói hẳn phải về Mỹ, cho dù tổ chức có hành hạ đến chết.

-Vậy phải xem thành ý của anh.

Vị thám tử nghiêng đầu, ánh mắt tham lam.

-Chỉ cần chú có thể nói ra đó là cái gì, tôi nhất định sẽ hậu tạ không nhỏ.

Trình Dục từ túi áo của mình, không, phải nói là từ túi áo của Hà Diễn rút ra cục tiền mặt mệnh giá lớn.

-Này, chính là dấu hiệu của tổ chức tội phạm nổi tiếng ở Mỹ – Suo Dior.

Thám tử lập tức nói ra câu trả lời cho người trước mặt.

-Suo Dior?

Trình Dục nhớ mình chưa từng bao giờ nghe qua cái tên này. Bang Phi Long buôn lậu vũ khí là từ lão bang chủ lưu lại, vẫn cùng hợp tác với tổ chức ‘Cực đạo’ khét tiếng ở Nhật. Phi Long từ sau khi tiếp nhận chức vị bang chủ cũng không sửa đổi điều gì. Thế nên Trình Dục với Phi Long cũng không nắm rõ, mà cũng không hứng thú hay quan tâm tới tình trạng hắc đạo ở Mỹ.

-Đúng vậy, chính là Suo Dior, chính là một tổ chức cực lợi hại, muốn chú em đây đứt tay chú sẽ đứt, muốn đứt chân thì đứt chân.

Thám tử mỉa mai nhìn mắt Trình Dục nói.

-Chú em rốt cuộc muốn tra gì về bọn họ? Nếu không quá quan trọng thì thôi đi, mạng nhỏ mới quan trọng.

-Mạng nhỏ? Chú nói quá rồi.

Trình Dục thấy đối phương có phần nói quá, tốt xấu gì Trình Dục cũng là người đàn ông trải qua mưa bom bão đạn, không thiếu phần can đảm.

-Anh bạn, anh không phải cớm chứ?

-Tôi ...

Trình Dục nhất thời không biết có nên giả vờ không.

-Đêm qua có vị cảnh sát tới hỏi tôi mấy ngày qua có gặp qua người thanh niên nào có dấu hiệu này không.

-Mong chú nói cho tôi biết về vị cảnh sát kia!

Trình Dục vô cùng kích động cầu xin.

-Vậy, lại nói chuyện thành ý.

Thám tử nhìn về phía túi áo gió của Trình Dục.

Trình Dục lập tức đưa tiền mặt ra. Thầm nghĩ dù đối phương có nói ra loại người nào nhất định sẽ phải đuổi theo.

-Đó là một vị cảnh sát rất đẹp trai nha. Tên thì tôi không biết nhưng tôi biết hôm nay anh ta vẫn còn ở tại khách sạn Liên Hương.

-Được, đến đó là đủ rồi.

Trình Dục nhảy bèn quan sát bốn phía xung quanh rời khỏi văn phòng vị thám tử kia. Tên thám tử hám lợi kia tuy nói ra rất ít thông tin nhưng người thông minh như Trình Dục có thể từ đó đoán ra sáu, bảy phần sự việc.

Người thanh niên kia nhất định là nằm vùng, hoặc có thể là gián điệp quốc tế. Còn tên cảnh sát cũng vì hỏi tin tức người kia mà đến đây là bởi hắn có thông tin quan trọng mà cảnh sát cần đến. Mà vị cảnh sát kia, dĩ nhiên là Trình Dục có quen, hắn là – Nhan Minh.

Anh lẳng lẳng mai phục ngoài cửa khách sạn Liên Hương một ngày mới nhìn thấy Nhan Minh xuất hiện, không có đồng nghiệp đi cùng, chỉ một mình hắn. Cách ăn mặc bình thường, tây trang đen, vẻ mặt nghiêm túc khi làm việc rất giống Trình Dục, đồng thời cũng vô cùng cảnh giác bốn phía, gần như cứ bước hai, ba bước sẽ nhìn quanh ngăn ngừa trường hợp mình bị người theo dõi.

Thấy Nhan Minh cuối cùng xác định mình không bị ai theo dõi mới vào khách sạn, Trình Dục tính toán thời cơ theo sau, dựng thẳng cổ áo, giả vờ là một khách thuê phòng khách sạn bình thường, đi về phía quầy lễ tân mấy giây, thấy Nhan Minh đi thang máy dừng lại ở tầng 3, nhớ kỹ con số kia.

Sau đó Trình Dục hỏi người phục vụ tầng 3 về nội thất các phòng tầng này, giả vờ nói mình muốn đặt một phòng, hỏi mỗi phòng có thiết kế thế nào.

Khi người phục vụ nói:

-Phòng 03 tầng 3 vừa có một người đàn ông họ Nhan đến Thượng Hải công tác thuê.

Trình Dục vừa lòng rời đi.

Ngày thứ hai, Trình Dục lại đến khách sạn Liên Hương, dùng mảnh khốe mà lên được vào phòng Nhan Minh, trốn sau bức màn kéo ngoài ban công, đợi Nhan Minh về. Khi mới bước vào phòng anh đã soát nhanh mọi thứ nhưng không phát hiện được gì. Nếu có cũng chỉ là quần lót nam bắn vút trong thùng rác, với thuốc bôi trơn rơi ở dưới giường.

-A...

Trán Trình Dục nổi mấy tia hắc tuyến (-_-!!!). Trước đây, khi gặp ở Tokyo, Trình Dục nghĩ hắn là người bình thường (aka straight) cho nên mới làm hành động quấy rối như vậy. Kết quả không ngờ anh ta cũng có loại sở thích này.

Trời nhanh tối, lúc này Nhan Minh trở về khách sạn không một mình. Hắn dẫn theo cùng một vị khách, cũng là để bảo vệ người này mà hắn mới đi Thượng Hải công tác.

Xác nhận đây chính là người thanh niên trốn thoát từ con tàu xa hoa kia, Trình Dục thở phào một cái, rốt cục cũng tìm được hắn. Như vậy thân thể của anh sẽ không mãi mãi là một ẩn số nữa.

Cùng lúc đó, nghi vấn trong lòng Trình Dục cũng tăng lên. Nói như vậy, kia chẳng phải Nhan Minh cũng biết thân phận của mình? Chết tiệt thật, tất cả đều biết bí mật của anh còn riêng anh thì hoàn toàn mù mờ.

Trong phòng.

-Không ai đuổi theo chứ?

Nhan Minh vội vã hỏi người thanh niên một câu, sau đó cảnh giác quan sát khắp phòng phát hiện mọi thứ vẫn y nguyên như lúc mình rời đi, rồi lại vén bức màn ngoài cửa sổ liếc mắt một cái, ban công nhỏ hẹp trống không. Nhan Minh xem xét thỏa đáng không có vấn đề gì, bắt đầu yên tâm thân thiết với người đàn ông mình đưa về.

Để tránh Nhan Minh phát hiện ra mình mà Trình Dục phải dốc toàn lực nắm lấy hoa văn ở cửa sổ sắt treo giữa không trung giống như Spiderman trong phim Mỹ, rồi lại bò đến gần cửa sổ, hình ảnh đập vào mắt đầu tiên chính là hai người đàn ông ngã lên giường hôn nhau thắm thiết.

Trình Dục có chút điên tiết đến nỗi người. Anh muốn nói chuyện với họ trước sau đó làm gì thì hãy làm chứ. Trình Dục cấp bách muốn tìm được manh mối gì đó khi cùng họ nói chuyện để tìm ra thân thể của mình, từ đó phát hiện xem quỹ kế của Hà Diễn rốt cục là gì, bắt rồi giam giữ mình là nhằm mục đích gì.

Nhưng hai người trong phòng lại như biến thành hai động vật nhỏ đang động dục trên giường. Vừa âu yếm lẫn nhau họ vừa nói gì đó nhưng đều là những việc không liên quan đến Trình Dục.

Âm thanh cởi bỏ quần áo sột xoạt, giọng nói hỗn hển khàn khàn của Nhan Minh, người thanh niên một bên âu yếm hôn môi, một bên dùng từ ngữ dâm loạn khiêu khích:

-Minh vẫn thèm muốn bị tôi chơi thế này sao?

-Ừm, Tiêu, Tiêu, a a...

-Đầu vú trở nên trắng như vậy, là do lúc tôi không ở đây cậu đều nhéo vào sao?

-Ừ ư... Không có...

-Bị tôi ngâm như vậy, chúng thật dễ thương phồng to lên, giỏi quá.

Hai người trần trụi nằm trên giường, thanh niên đặt Nhan Minh trên mình rồi dùng đôi môi đỏ mọng duyên dáng mút để lại trước ngực Nhan Minh những vết màu đỏ lốm đốm, tiếng nước hút vang vang, đồng thời ngón tay xinh đẹp hướng đến hạ thể đối phương.

Trốn ở cửa sổ, xuyên qua khe hở của bức màn rình coi hai người họ Trình Dục nhìn thấy rõ ràng thanh niên dâm ngón tay phóng túng vào phía sau Nhan Minh.

-Phía dưới vẫn chặt như vậy, thật đáng giận... Cậu muốn tôi khiến cậu phát điên sao?

Một ngón tay đùa chơi với tiểu huyết của Nhan Minh, một mặt thanh niên càng thêm chiều chuộng nói.

Nhan Minh dưới sự xâm nhập của thanh niên khả ái đỏ mặt, môi đỏ mọng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ đầy dục vọng trong sự cột nhả của người kia.

Trình Dục quả thực không thể tin được một Nhan Minh trước đây bình tĩnh tự tin thế mà giờ đây lại tự nguyện để thanh niên kia sở sảng trên đầu. (Gớm, anh cũng không nhìn lại mình, ai làm em mất máu ngay từ chap đầu -_-!!! chó chê mèo lắm lông, hứ J)

Tiếng nước ra vào dâm dăng cùng tiếng Nhan Minh liên tục kêu khiến mặt Trình Dục xám ngoét, anh nghĩ những người đàn ông sa đọa kia không hề kém hắc đạo, quả thực là dã thú ẩn dưới bộ cảnh phục hào nhoáng.

Dù bị tình dục nóng bỏng tấn công nhưng...

-Tiêu, không, không cần như vậy ...

Nhan Minh tê liệt ngã xuống giường rồi cục cũng hồi phục chút lý trí, cố ngửa ra sau, chặn lại sự xâm phạm từ người đàn ông của mình:

-Trước, nói cho tôi tin tình báo.

Tên của người kia là “Lộ Tiêu”. Hắn hiện giờ là gián điệp của Nhan Minh, hơn nữa cũng là người yêu của Nhan Minh.

Trình Dục vĩnh tai trợn mắt mình, may mắn rồi cục cũng nghe được tin tình báo quan trọng họ muốn bàn. Mặc kệ nội dung của nó là gì, đều sẽ liên quan đến việc Trình Dục muốn biết.

Ai ngờ thanh niên chẳng những không nói tin tình báo cho Nhan Minh, ngược lại ngoái đầu về phía Trình Dục ra vẻ mời:

-Bên ngoài, không cần chỉ xem từ bên ngoài, anh cũng cùng vào đây đi.

-Cái gì, cái gì?

Trình Dục thực không thể tin trong tình huống đặc biệt kia mà hắn vẫn có thể như Bao Thanh Thiên phát hiện ra mình.

-Cái miệng nhỏ của Minh của tôi hiện giờ đang ngậm tôi lại chơi đùa, đáng yêu không thể tả, giống như đang cầu xin thật nhiều vật to cùng đâm vào, nên anh cũng tham gia chứ?

Lộ Tiêu trừng mắt nhìn bức màn đang lay động nói, hắn cũng không rõ lúc nào thì phát hiện ra có người trốn ở đó. Trực giác cho hắn biết sau bức màn nhỏ kia có người nhìn trộm mình.

-Là ai?

Nhan Minh lập tức cũng từ cảm giác vui sướng trong tình dục tỉnh táo lại, nắm chặt súng bên gối, cả người cảnh giác hỏi Lộ Tiêu.

-Không biết.

Nhẹ nhàng hôn Nhan Minh dưới thân, Lộ Tiêu thấp giọng nói.

-Tôi đi xem ai.

Sau đó động tác mau lẹ cầm lấy khẩu súng lục đặt trên tủ đầu giường, mở cò, đi về hướng cửa sổ, nhắm chuẩn vào bóng người sau bức màn.

Trình Dục bị phát hiện liền lập tức trèo xuống từ đường ống nước, trong lòng hoảng loạn, anh cảm thấy Lộ Tiêu thực sự sẽ nổ súng. Đem người bình tĩnh như Nhan Minh khổng chế trở thành ngoan ngoãn như thú cưng thể kia, nhất định người này thuộc loại nguy hiểm nhất thế giới.

Trình Dục thành công rơi xuống ngõ nhỏ cạnh khách sạn, sau đó chạy nhanh ra ngoài phố. Minh sơ suất quá, tưởng đã lừa được Nhan Minh nên rất an tâm, ai ngờ lại bị tên thanh niên thần bí kia phát hiện. Hắn nhất định biết rất nhiều chuyện. Nhưng vừa rồi nhìn ánh mắt lạnh nhạt của hắn nhìn Trình Dục đủ hiểu hắn sẽ không nói mọi chuyện ra cho mình.

Trình Dục chỉ có thể tự đi thăm dò.

Thật đáng ghét, mình khó khăn lắm mới mai phục Nhan Minh mấy ngày, kết quả là chỉ thấy hắn cùng gián điệp của mình làm tình. Tư thế hai người nồng nhiệt ôm nhau hiện lên trong đầu Trình Dục, anh không khỏi hơi hâm mộ họ. Cảm giác họ ôm lấy nhau chặt chẽ như vậy nhất định là tình cảm từ hai phía. Trên thế giới tàn nhẫn thay đổi mỗi ngày này, một người có thể tìm thấy người mình thật lòng yêu, đúng là một loại hạnh phúc.

7. Chương 7: Hoa Hồng Ngọt Ngào

Trình Dục nhanh chóng quay trở lại nơi ở, rất lâu mới có thể hồi phục bình tĩnh. Nghĩ lại một tiếng trước, người thanh niên gián điệp kia còn nhắm mình bóp cổ, gần như chỉ tích tắc sau sẽ bắn chết mình, ngồi trong bồn tắm đầy nước nóng, bất an đến độ châm một liều thuốc, khói thuốc lan tỏa mới phần nào miễn cưỡng giúp thả lỏng thần kinh đang căng lên của anh.

Tối nay không phải lần đầu tiên Trình Dục đối diện với nguy hiểm, nhưng cho dù đã lặn lội nhiều năm trong bang phái nhưng anh vẫn kinh sợ bởi ánh mắt của kẻ gián điệp kia. Ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, vô cùng lạnh lùng, giống như một con báo đen máu lạnh.

Thế nhưng tại sao khí chất tản ra từ người hắn lại là hương vị của chính nghĩa như ánh mặt trời chứ không phải sự tàn nhẫn thường thấy? Tên nhạp bét đáng giận, thế nào mà ngay cả sau lưng cũng có mắt, phát hiện ra mình trốn ở ban công nhìn trộm bọn họ, hơn nữa lúc xâm nhập Nhan Minh còn cao giọng mời mình tham gia! Hắn thật đúng là kẻ khiến người ta không thể hiểu nổi!

Trong bồn tắm lớn rửa sạch nhầy ở thangka nhỏ, Trình Dục dụi dụi liều thuốc mặc vào áo ngủ màu trắng do khách sạn chuẩn bị sẵn, đến trước gương nhìn bộ dạng của mình, xem ra mình thực sự bị Hà Diễn dạy dỗ đến sa đọa. Khi trốn ở góc phòng quan sát hai người anh tuấn cuồng nhiệt ôm nhau, thân thể Trình Dục cũng nổi lên phản ứng. Hơn nữa, anh không thể tin người trong tiềm thức mình nghĩ ngay đến lại là cái cứng rắn của Hà Diễn.

Nhìn hai gò má ửng hồng, ánh mắt ướt át đen một màu của mình trong gương, Trình Dục nghĩ mình cũng hơi vội vàng khi kết luận như vậy, nhưng cũng không hoàn toàn không phải.

Trình Dục có chút đắm chiêu khe vuốt ngực mình. Áo ngủ trắng rộng mở khoe ra hai nụ hoa đỏ tươi. Anh vậy mà lại có khát vọng muốn âu yếm chúng. Nó trướng lên khiến anh thật khó chịu.

Ý tưởng tự an ủi hiện lên trong đầu Trình Dục. Cả khối cơ thể vừa tắm đầy ẩm áp giờ phút này tưởng như đang bị người khác trêu đùa, giống như Nhan Minh vừa rồi bị người yêu của mình đùa bỡn. Trình Dục đưa bàn tay vào trong áo hướng về phía nụ hoa của mình.

Khi vừa nhéo vào khuôn mặt anh tuấn mang theo nét cười của Hà Diễn hiện trong đầu khiến anh như bừng tỉnh khỏi giấc mộng từ bỏ ý định tự an ủi.

-Bực quá! Mình điên rồi sao?

Một tia sét đánh vào đầu Trình Dục! Anh hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Nói như vậy không phải mình đã thua hắn sao? Mình lại muốn Hà Diễn “làm” mình? Đầu mình bị hỏng rồi sao?

Trình Dục thở dài rời khỏi buồng tắm đi ra phòng ngủ, còn chưa kịp xoay người để xem đối phương là ai anh đã bị người không biết vào phòng lúc nào cầm súng nhắm vào gáy.

Gã đàn ông đứng phía sau anh lộ ra lúm đồng tiền.

-Baby, tôi cùng anh đến Thượng Hải đây.

Hà Diễn đột ngột xuất hiện trong phòng khách sạn Trình Dục thuê, mở miệng nói chuyện với anh bằng giọng nũng nịu ngọt lịm.

-Đêm nay tốt nhất anh nên nói cho tôi biết, sao anh có thể lạnh lùng không từ biệt mà bỏ tôi đi như thế?

Nói xong Hà Diễn chuyển đến đứng trước mặt Trình Dục, khẩu súng trong tay vẫn giữ nguyên tư thế nhắm vào gáy anh.

Bây giờ Trình Dục mới nhìn rõ người đánh lén sau lưng mình. Cách ăn mặc vẫn thật lưu manh giả danh tri thức, phong thái cùng vẻ mặt vẫn mang vẻ vô lại đẹp trai như trước.

Hà Diễn mặc một bộ âu phục màu lam tôn lên dáng người cao lớn, mái tóc đen hơi dài vẫn để xõa xuống, khuôn mặt vẫn đẹp trai như cũ, trong đôi mắt đẹp vẫn nóng cháy như cũ, khóe miệng vẫn mang cười như cũ, mang vẻ xinh đẹp loá mắt xuất hiện ở trước mặt Trình Dục.

Nhận thấy nhịp tim hỗn loạn của mình, Trình Dục nghĩ, đáng chết, sao mấy ngày không gặp mà khi gặp lại lại cảm thấy hình như hần đẹp trai hơn. Nhất định không thể cho hần biết vừa rồi Trình Dục mang cảm xúc cô đơn gì nghĩ đến hần.

-Anh ... Sao anh lại ở đây?

Trình Dục ngạc nhiên nhìn Hà Diễn nhanh như vậy đã mờ tối. Lúc con sói này vào mình hòa toàn không nhận ra.

-Đến cũng không nói trước một tiếng, để tôi chuẩn bị tốt một chút.

Trình Dục bình tĩnh đi về phía giường, định lúc Hà Diễn không chú ý sẽ cúi xuống lấy khẩu súng lúc này mình vừa để trong đồng quần áo cởi ra.

Khi tay anh nhẹ nhàng tìm trên giường, Hà Diễn đã cười với anh.

-Đừng tìm. Ở đây.

Hà Diễn vô cùng đắc ý đưa một khẩu súng ra trước mặt Trình Dục, chính là khẩu màu bạc mấy hôm trước anh mới mua. Ánh sáng từ đèn chiếu xuống hai khẩu súng tuyệt mỹ trong tay Hà Diễn, cả hai đều nhắm vào Trình Dục.

-Anh từ xa đến đây, muốn tôi làm gì?

Bị hai khẩu súng chĩa vào, Trình Dục không câu giờ mà trực tiếp vào thẳng vấn đề, hỏi Hà Diễn.

-Đừng nói chỉ là đến thân mật với tôi.

-Tôi định nói với anh, anh bỏ đi phòng trắng mật trên con thuyền xa hoa đó chỉ còn mình tôi ở, không tránh khỏi có hơi cô đơn.

-Anh có thể tìm MB tiếp khách ở quán.

-Bọn họ sao có thể sánh với anh.

-Hà Diễn, đừng tiếp tục nói đùa nữa. Anh rốt cục muốn gì từ tôi? Anh biết thân thế của tôi.

-Không khác lắm.

-Vậy mau nói cho tôi biết.

Trình Dục nhìn Hà Diễn với ánh mắt tràn ngập chờ mong, không còn sự chán ghét như trước. Gã đàn ông mấy phút trước còn nhớ đến giờ lại đứng trước mặt mình, so với việc bị hần coi như trò hề mà lấy súng nhắm vào thì Trình Dục hôm nay đã trải qua nguy hiểm thực sự, đến giờ còn chưa hoàn toàn định hồn, trong lòng vô cùng lo lắng.

Nếu Hà Diễn biết chuyện Trình Dục muốn biết, hần muốn để sống dễ chịu thì nên nói ra chứ. Anh không muốn tiếp tục chịu tra tấn nữa. Mấy ngày qua nhìn con chim cũng còn có tổ, có chim bố chim mẹ, mình lại không hề hay biết cha mẹ mình là ai, nhà mình ở đâu.

Trình Dục mong đợi Hà Diễn sẽ nói mọi việc. Coi như thế giới này thực sự tàn nhẫn hay thay đổi đi thì ít nhất lúc đó bọn họ thực sự đã có những chuyện đáng nhớ. Trong anh tồn tại sự kỳ vọng không nói nên lời với Hà Diễn.

-Anh đã gặp Lộ Tiêu?

Hà Diễn nghiêm túc hỏi.

— Lộ Tiêu, Trình Dục nhớ ra Nhan Minh có gọi người thanh niên gián điệp bằng cái tên này, nhẹ giọng đáp:

-Đúng. Hần là cảnh sát?

Khi nghe anh hỏi câu này Hà Diễn biết thực ra Trình Dục biết rất ít, vừa mới có thông tin mà đã tự tiện chạy theo người ta thật làm tinh thần hần không thể yên nổi, không thể không dùng tỷ thủ đoạn để truy ra nơi anh trốn đi. Rốt cục cũng tra ra mã hiệu của mấy đồ quý giá mà Hà Diễn mua cho đã bán ở hiệu cầm đồ. Vì thế mấy ngày mấy đêm qua hần tức tốc tới Thượng Hải.

-...Coi vậy đi. Công an Hồng Kông.

Mày Hà Diễn hơi nhúu lại, nói cho Trình Dục.

-Hắn vì sao lại qua lại với anh?

-Việc này tạm thời tôi không thể nói cho anh biết.

-Anh đừng chặn họng tôi như thế, nói hết tất cả cho tôi.

Mười mấy năm qua, Trình Dục đều khao khát muốn biết thân phận của mình. Anh muốn biết mình là con ai, sinh ra ở gia đình như thế nào. Nếu không bị bắt cóc rồi bán đi liệu mình sẽ trở thành người ra sao, có giống như bây giờ không – làm một kẻ bán mạng trong thế giới ngầm, cả đời chỉ có thể đứng sau lưng nhìn trộm Phi Long nhưng không có dũng khí bước lên, cho dù là một lần ôm Phi Long hay nói cho hắn biết cảm giác của mình.

Cho nên, có rất nhiều rất nhiều năm, Trình Dục muốn biết thân thế mình đến phát điên lên.

-Tôi không làm việc lỗ vốn. Nếu tôi nói cho anh, anh sẽ đáp lại tôi thế nào?

Để trừng phạt Trình Dục xảo quyệt đã chuốc mình thuốc khi còn ở trên tàu, cải trang thành mình đi gặp Lộ Tiêu, cộng với nhiều ngày anh khiến hắn ôm một bụng lo lắng, giờ phút này Hà Diễn định tính kế anh một chút.

-Tôi...

Trình Dục lúc này cũng không có gì có thể đáng đưa ra mặc cả với Hà Diễn. Ngoại trừ cơ thể nóng bừng lúc tắm khi nghĩ đến hắn.

Anh lẳng lẳng suy nghĩ chừng một phút, sau đó cởi áo ngủ trên người xuống. Cả người trần trụi đứng trước mặt Hà Diễn, khăn giọng nói với hắn:

-Tôi dùng cơ thể này báo đáp anh.

-Không tồi, tiếp tục đi.

Hà Diễn nuốt nuốt nước miếng, đôi mắt lóe sáng rực rỡ như đá quý chần chừ nhìn thân thể mềm mại ẩm ướt của Trình Dục. Hà Diễn không biết vừa rồi trong phòng tắm anh ta làm gì, nhưng giờ phút này cả người trần ngật hấp dẫn.

Hai nụ hoa đỏ tươi đứng thẳng. Làn da trắng nõn ánh lên nét sáng bóng. Vật giữa chân dưới cái nhìn chăm chú của Hà Diễn khẽ run, chảy ra chất lỏng ướt át. Không phải anh ta đã tự an ủi ở phòng tắm chứ? Hắn hưng phấn ảo tưởng việc mà mấy phút trước có khả năng xảy ra.

-Trước tự mình sờ ...

Hà Diễn mỉm cười, ngồi xuống sofa ở góc tường bên trái, nhấc hai chân bắt chéo, dùng bộ mặt hưởng thụ quan sát Trình Dục có thể vì bí mật thân thể mà đắm chìm trong dục vọng trước mặt mình không.

-Anh...Không nên quá đáng...

Trình Dục không phải kẻ ngốc, anh hiểu lời ấy của hắn có ý gì. Hà Diễn biến anh thành kẻ hèn hạ, ti tiện.

-Tốt nhất là chính mình đạt được cao trào, bằng không tôi cũng không nhớ nổi Lộ Tiêu đã nói những chuyện gì về Trình Ngữ Huyền đâu.

Hà Diễn ngây ngốc phát hiện thì ra mình cũng có thể kìm chế Trình Dục như vậy.

-...

Đêm tối tĩnh lặng, trong phòng không khí đầy giăng co. Khoảng chừng nửa phút, Trình Dục miễn cưỡng đưa bàn tay cứng nhắc đến vật ở giữa cơ thể nói mình không làm được.

Hà Diễn biết ý định của anh, cũng không định sẽ khiến anh khó xử và nhục nhã, vì thế bắt đầu sử dụng những từ ngữ kích thích, giúp anh làm những hành động tự an ủi.

-Tưởng tượng đó là tay tôi đang nhẹ nhàng vuốt ve, từ hai gò má, xương quai xanh, dần xuống ngực, sau đó hơi dùng sức đè nụ hoa xuống. Anh cảm thấy bị tôi đè như thế rất khó chịu nhưng nơi đó lại càng muốn đè nhiều hơn, ước tôi dùng thêm sức vào nó. Cho nên, tôi sờ phía bên kia của anh.

-Ừ...

Trình Dục nghe theo đưa tay rời đến nụ hoa mình chà xát. Lúc ban đầu chỉ cảm thấy xấu hổ nhưng rất nhanh sau đó đã chuyển sang trạng thái nóng rực đầy khoái cảm.

-Từ từ, hai bên của anh bị tôi chơi đùa nhiệt tình, anh phát ra tiếng kêu thẹn thùng âm thầm, lý trí thì mách bảo chán ghét bị tôi đụng chạm nhưng thân thể lại vô cùng thoải mái ...

-Ồ...

Trình Dục vừa tự an ủi vừa thốt ra tiếng thở dốc nhỏ vụn.

-Sau khi chơi đủ rồi, tôi vươn đầu lưỡi ẩm áp dính đầy nước bọt liếm chúng, cả hai đều cắn mút, chúng sẽ trở nên mềm cảm như vú của phụ nữ vậy, anh bị tôi kích thích đến ngứa đầu thở hổn hển.

-A a...

Hai má Trình Dục đã biến thành màu hồng, hai mắt khép hờ nhìn thấy ảo giác, dường như đang thấy Hà Diễm dùng đôi môi đỏ tươi ẩm ướt chơi đùa nụ hoa nhỏ của mình.

-Tôi vừa mút chúng, vừa hướng tay về phía chỗ giữa của anh. Cầm phân thân đã cứng rắn kia lên ma sát. Để anh vừa lòng lực của tôi rất lớn. Anh không lâu liền bắn ra, sau đó lỗ nhỏ của anh trở nên ngứa ngáy như có mấy con giun đang bò. Anh sẽ muốn, thật muốn tôi giúp anh làm biến mất cảm giác ngứa này ... Cho nên tôi cho một ngón tay vào, đâm vào chỗ bí ẩn đó của anh ...

-A... A

Hai mắt khép hờ, một tay chạm đến nụ hoa của mình, một tay ma sát dương vật Trình Dục rất muốn nhanh chóng đạt đến cao trào tuyệt đỉnh. Nhưng cảm giác không đủ, còn thiếu cái gì đó, như thế này tuyệt đối không được.

-Không không được, tôi không ra được ...

Trình Dục sầu não rên rỉ.

-Vì sao?

Đang bị món ăn sống động ngon miệng trước mặt khiêu khích đến mức trướng phát đau, Hà Diễm khàn khàn hỏi.

-Bởi vì ... Bởi vì tôi muốn anh.

Trình Dục nói thật.

Giây tiếp theo, người chỉ đạo hành động tự an ủi đến bên cạnh ôm anh lên giường, thực sự âu yếm anh.

-Anh cần tôi, đúng không?

Thanh âm trầm ngập chờ mong vang bên tai Trình Dục, rõ ràng thấy vành tai đỏ lên của anh nhưng trái tim hẳn vẫn thấy rộn ràng từng đợt từng đợt.

Hà Diễm chưa bao giờ dám hy vọng xa vời rằng anh ta sẽ yêu mình, hẳn chỉ hy vọng anh ta cần mình. Hẳn sẽ không để Phi Long kia có cơ hội chăm sóc gần gũi với anh ta. Từ khi ở Tokyo lập bẫy nhốt anh ta lại bên người, Hà Diễm chỉ một lòng quan tâm, mong anh ta có thể cần đến mình. Giữa họ chỉ là quan hệ chăm sóc và làm chuyện đó thôi cũng đủ để hẳn thấy hạnh phúc.

-Nói cho tôi biết thân phận của mình.

Trình Dục cảm giác thân thể của mình bị Hà Diễm ôm đến tan chảy. Bị người kia đặt dưới thân như vậy, anh không còn cảm giác oán hận hay chán ghét như trước đây nữa mà thay vào đó là an toàn. Hẳn đột nhiên nhảy vào phòng mình, đặc ý dùng hai khẩu súng nhắm vào mình, cuối cùng lại dịu dàng ôm lấy mình.

-Nhưng vừa rồi chính anh không bắn nha ...

Hà Diễn say đắm hôn lên hai gò má ửng hồng của Trình Dục. Lúc tự an ủi đã xinh đẹp đến nhường này, chẳng lạ vì sao Hà Diễn lại đắm sâu vì anh như vậy. Cho dù có nguy hiểm gì sắp đến, hắn cũng tự nguyện bước chân vào.

-Cho nên, sau đó, ngoan ngoan cảm nhận tôi, làm xong tôi sẽ nói cho anh biết.

-Đồ nói dối, không được ... Ô Ô ...

-Nhưng tôi đến giờ vẫn không lừa được anh. Anh thông minh như vậy làm sao bị tôi lừa được, anh vẫn biết thế mà?

Hà Diễn xoay người một cái ngồi vào đầu giường, dùng sức mạnh thần tốc như vũ bão đưa Trình Dục ngồi vào hạ thân của mình, tách hai chân anh ra, uốn eo từ từ đâm vào miệng lỗ sớm đã rộng mở, thỏa mãn điều cả buổi tối này anh mong mỏi.

Cảm giác trống rỗng bị nam tính nóng bỏng của Hà Diễn mạnh mẽ lấp đầy, cơ thể anh gần như tê liệt, lý trí bắt đầu rời xa, sự lo âu phiền não đều bị xóa tan, cả người như đang sung sướng chìm trong kẹo ngọt.

Mềm mại, ngọt ngào, say mê. Đó là toàn bộ cảm giác có thể hình dung khi bị Hà Diễn đâm vào. Giờ phút này, Trình Dục mới hiểu thì ra mình cần Hà Diễn đến thế.

Hà Diễn nhẹ nhàng muốn anh, hắn biết mấy ngày qua ở Thượng Hải anh đã phải nhẫn nại thế nào, cô đơn đến đâu. Mấy năm qua, anh vẫn tự vượt qua như vậy, rõ ràng là một người tràn đầy năng lực thế mà lại cung cúc tận tụy hỗ trợ cho bang Phi Long lớn mạnh như bây giờ, hy sinh rồi tự gây áp lực cho bản thân nhiều như vậy, đến giờ bản thân mình là ai cũng không biết.

Anh như vậy khiến Hà Diễn đau lòng.

Hà Diễn biến anh thành tù nhân, nhưng vẫn giữ lại chỉ là vì muốn chăm sóc anh ta, tưởng như không cần gì nhưng sâu thẳm trong tâm hồn vẫn khao khát tình yêu.

-Hà Diễn ... Ừ ừ ... Hà Diễn ... Cho tôi nhiều hơn, tôi muốn của anh nhiều hơn ...

Ngồi trên đùi Hà Diễn, trần trụi đón nhận va chạm từ bốn phương, Trình Dục quẩn quýt si mê kêu tên Hà Diễn. Đây là lần đầu tiên, anh theo cảm xúc trên giường muốn Hà Diễn giữ lấy mình như vậy. Màn đêm yên tĩnh bao phủ bên trong tiếng thở dốc của hai người.

Tiếng kêu dâm dăng triền miên vì bị kích tình mà phóng ra dịch bắn lên cả tấm đệm trên giường, một lần lại một lần. Hai người say sưa cùng một chỗ, một chút cũng không muốn buông nhau ra.

Hương thơm từ đóa hoa màu trắng phảng phất trong không gian. Xung quanh khách sạn không có công viên vậy mùi này từ đâu đến. Thời tiết bây giờ đã đến xuân sao? Đúng, là mùa xuân. Mùa trăm hoa đua nở.

Trình Dục mở to mắt, thấy đầu giường có đóa hoa hồng màu trắng, cánh cánh lớp lớp lại đọng những giọt sương, lóng lánh phản chiếu dưới ánh sáng ban ngày. Hắn đi mua đóa hoa tươi này lúc nào, người đâu rồi?

Trình Dục cúi đầu nhìn thấy những vết hôn ấn trên da thịt trắng nõn của mình, nhớ lại tối qua mình đã làm chuyện gì với hắn.

— Đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt kia giống như được thưởng thức hương vị ngọt ngào của những viên kẹo đường mềm dẻo, cuộc đời này Trình Dục chỉ cần theo hắn hưởng phúc là đủ. Như vậy hắn đã trở thành gì của anh?

Đặt bên cạnh đóa hoa là khẩu súng tay nhỏ bé, là của Trình Dục. Hà Diễn trả súng lại cho anh, sau đó liền bỏ đi, trong phòng chỉ còn mình Trình Dục.

-Hà Diễn...

Trình Dục thử gọi một tiếng. Nhưng không gian im ắng không ai đáp lời.

-Đáng giận!

Trình Dục hét to, mình lại bị hấn lừa, rõ ràng tối hôm qua nói sau khi làm xong sẽ kể về thân phận của mình.

Ăn mình không còn mảnh vụn xong xuôi liền để lại một bó hoa bỏ đi một mình, rốt cục quý kế của hấn là gì? Lần lượt lôi mình ra chơi đùa, còn ẩn ý nói không lừa mình.

Trình Dục buồn bực nhặt hộp thuốc bên cái gối mở ra, lấy một điều. Anh không thích hút nhưng trong tình huống hiện tại, anh rất muốn dùng khói thuốc để phát tiết một chút những bực bội sinh ra vì Hà Diễn.

Thuốc là của Hà Diễn để lại. Lúc hấn đi khá vội vàng cộng với không muốn đánh thức anh nên bao thuốc luôn mang theo cũng quên.

-Ồ hèn!

Trình Dục cắn răng mắng, rõ ràng là đồ vô lại còn học văn nhân tặng hoa. Giống đóa hoa xinh đẹp đã bị mình ném đi trên con đường dọc bờ biển kia, bó hoa trên tủ đầu giường cũng trắng tinh khôi một màu như vậy.

Đã một lần bị ném đi. Đây sẽ là lần thứ hai.

Hà Diễn đúng là một gã mặt dày đến không thể tả, nhưng giờ đường đường là một ông chủ lớn, có tiền có thế, thủ đoạn để níu chân một người nhiều lắm sao với mình hấn chỉ làm hành động đơn giản này?

Chỉ tặng hoa. Chỉ để lại duy nhất đóa hoa trắng này mà thôi. Lần thứ nhất bị Trình Dục không kiên nhẫn mà vứt đi vậy lần thứ hai cũng bị ném vậy thôi.

Môi ngậm điều thuốc của Trình Dục dần cong lên thành nụ cười. Nhận ra dù tối qua lại bị hấn lừa một cú nhưng mình vẫn không thể ghét hấn được.

Yên lặng ngậm thuốc, mùi thuốc lá vừa xa lạ vừa quen thuộc vậy lấy anh, người Trình Dục trần trụi đi vào phòng tắm rửa mặt, nhìn thấy bản thân sau cuộc hoan ái với Hà Diễn. Khấp người là dấu hôn, dày đặc ở chỗ bắp đùi.

Má anh đỏ lên, trong lòng lặng lẽ thề, nếu lần sau tên cầm thú kia còn dám bạt mạng như vậy nhất định sẽ hết sức chinh hấn. Khiến hấn hiểu người đã dám tặng hoa cho mình nhất định không được đột nhiên biến mất.

Suo Dior là tổ chức tội phạm buôn lậu súng ống nổi tiếng ở Mỹ, chưa ai từng đến trụ sở chính của họ, nhưng thế lực lại không đâu không có. Hiện tại người đứng đầu là một người đàn ông Trung Quốc tuổi trẻ.

Nghe nói mấy chục năm trước, người thành lập ra tổ chức này cũng là một Hoa kiều, một giáo sư được có tài năng thiên phú về ngành học này, học tiến sĩ ở đại học Columbia xong liền nghiên cứu ra một loại thuốc mới, nhanh chóng sau đó bị giới hắc đạo New York để mắt tới, ý đồ lấy người nhà ông ta ra uy hiếp khiến người đó nửa tự nguyện nửa bị bắt dẫn thân vào con đường tội phạm lạc lối.

Nhưng sau khi vị giáo sư gia nhập hắc bang, cũng không trở thành người máy bị hoàn toàn khống chế. Nhờ năng lực bản thân cùng khí phách, ông không chỉ dần dần thoát khỏi khống chế của bọn họ mà còn thành lập tổ chức riêng của mình – Suo Dior, một tổ chức tội phạm cao cấp về y dược.

Đồng thời ông còn có một gia đình hạnh phúc, người vợ xinh đẹp sinh cho ông một đứa con trai thông minh lanh lợi, sau đó ba năm lại sinh một cô con gái, một trai một gái một lớn một nhỏ sống hòa thuận với nhau. Với hậu phương vững chắc như thế nên dù thân nhúng chàm vị giáo sư vẫn cảm thấy cuộc đời mình thật mỹ mãn.

Giáo sư không muốn hai đứa con mình đi vào con đường không thể quay trở lại nên từ nhỏ đã dùng nhạc cổ điển giáo dục con, đưa chúng vào học nội trú ở nhạc viện châu Âu, không cho chúng giống mình trở thành thiên tài thông minh hơn người, chỉ hy vọng chúng có thể sống cuộc đời bình lặng.

Ngay khi mới bắt đầu chuyện ông lo lắng đã được giải quyết như vậy, con trai và con gái đều rất thích âm nhạc, tuyệt nhiên không muốn bước vào phòng thí nghiệm sức mùi hóa chất nhạt nhẽo.

Nhưng bước ngoặt khiến vị giáo sư kinh ngạc vẫn xảy ra. Con trai ông năm tám tuổi bị bắt cóc sau đó khoảng nửa năm mới được thủ hạ của ông tìm lại được, trở về Suo Dior nhưng giáo sư không vì tìm được con mà vui vẻ.

Ông giận dữ không thừa nhận nó là con mình, nói nó là đứa nào đó bị đưa về thay thôi. Nhưng tất cả mọi người đều nhận ra hình dáng của con trai ông, vẫn cho rằng nó chính là con trai ông tìm lại được sau vụ bắt cóc.

Giáo sư vẫn lo lắng nói:

-Không. Không phải ... Tuyệt đối không phải ... Tiểu Huyền của ta không có ánh mắt độc ác như vậy.

Sau đó qua vài năm ông cũng quá buồn bực mà qua đời.

Tới nay đứa con mà vị giáo sư không nhận là con cũng đã trưởng thành. Năm nay hai ba tuổi, trở thành người đứng đầu Suo Dior, kinh doanh sừng ống buôn lậu với y được bị cấm buôn bán. Tên hắc là 'Trình Ngữ Huyền'.

Em gái hắc Trình Anny sau khi lớn lên, tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cũng không thừa nhận hắc chính là người anh dượng trước đây cùng chơi đùa với mình.

Để tra rõ việc kì quái này Trình Anny không chỉ trộm đi đối chiếu AND của mình với hắc không khớp nhau, mà còn giấu hắc gia nhập cảnh sát quốc tế, muốn tìm ra rốt cục kẻ nào chủ mưu vụ này, cộng với đi tìm anh trai bị bắt cóc đã thất lạc mười năm nay.

Mà em gái và anh trai gặp nhau chính là vào đêm Hà Diễn đưa anh đến ra mắt. Đêm xuân với cánh hoa anh đào rơi rơi bay lượn hai người nhẹ nhàng ôm nhau nhảy một điệu Waltz.

Hà Diễn nhớ lần đó anh em họ Trình khiêu vũ, cảm thấy hai người thật xứng đôi, khí chất kiêu hãnh rực rỡ cũng giống nhau, thêm cả dù đã hẹn trước cũng vẫn bắt Hà Diễn phải chờ.

Hắc không kiên nhẫn chờ trong một quán cà phê ở Thượng Hải, sau thời gian hẹn đã nửa tiếng, mỹ nhân hẹn anh mới thềm xuất hiện.

Trình Anny mặc bộ Âu phục với tay áo phồng, đội mũ che nắng với cặp kính mát khổng lồ trên mặt, đi về phía Hà Diễn. Gen đúng là một yếu tố kì lạ, cùng một nguồn gen, Hà Diễn thích Trình Dục nên cũng cảm thấy Anny thật xinh đẹp.

Lần đầu tiên gặp nhau Hà Diễn không biết cô là cảnh sát, liếc mắt chòng ghẹo bị cô hung hăng đập lại cho mấy quyền. Hắc cuối cùng cũng biết cô không đơn giản. Sau từ từ quen dần, nhìn dấu vết để lại mới biết so với đồng nghiệp Lộ Tiêu của mình cô còn lợi hại hơn.

-Ông chủ Hà, sao lại hút thuốc? Hút thuốc nhiều không tốt cho sức khỏe.

Anny ngồi xuống bên cạnh bàn, oán trách muốn hắc tắt thuốc.

-Hừ, quản nhiều, cô nghĩ cô là mẹ tôi chắc?

Hà Diễn chưng ra bộ dạng lưu manh cười nói:

-Có bà mẹ xinh đẹp trẻ trung thế này tôi ngủ cũng phải cười tỉnh.

-Đương nhiên không phải, nhưng tôi nghĩ anh tôi cũng không thích đàn ông hút thuốc. Tôi nghĩ anh hiểu.

Trình Anny với sự hài hước của Hà Diễn cũng không tức giận, bình tĩnh trả lời.

Cô cũng không ghét hắc, tự mình từ manh mối ở Mỹ điều tra một đường đến đây, Hà Diễn đã giúp rất nhiều. Cho dù có là cao thủ cải trang ở lại Trung Quốc phá án cũng thường xuyên gặp phải những rắc rối không thể giải quyết, hắc đều tỏ ra thân thiện mà giúp đỡ.

Anny rất cảm ơn Hà Diễn, cảm ơn nhất chính là hắc giúp tìm thấy người anh thất lạc. Ở Tokyo, khi Anny mời Trình Dục khiêu vũ rồi mời anh tham gia buổi dạ tiệc của mình, cảm động nhìn anh mình nhiều năm lưu lạc bên ngoài đã thành người có rên giữa, có ngoại hình anh tuấn. Thì ra anh mình chưa bao giờ làm

mình thất vọng, đáng giá mình vì anh ấy hiểm nguy gia nhập FBI của Mỹ, bỏ qua tất cả những mơ ước thiếu nữ, trở thành một cảnh sát quốc tế lạnh lùng sắc bén.

-Lại nói, tối qua tôi nhìn thấy anh vào phòng anh tôi.

Anny quấy quấy ly cà phê đen không đường, nhẹ nhàng nói. Nếu là người khác Anny nhất định sẽ nắm chặt súng mà đi bảo vệ sự an toàn cho Trình Dục. Nhưng thấy người đến là Hà Diễn nên cô chọn 'giơ cao đánh khẽ'.

-Vậy sao? Sợ tôi thương tổn anh ấy?

Hà Diễn dụi dụi mắt thuốc, đôi môi tuyệt đẹp hé ra nụ cười ngọt ngào.

Chỉ từ nụ cười kia Anny có thể đoán ra hai người họ hôm qua đã có một đêm tuyệt vời thế nào.

-Đương nhiên là không rồi. Chỉ sợ anh bị người theo dõi, anh vẫn liên lạc với Lộ Tiêu. Rất nguy hiểm.

Lộ Tiêu là gián điệp, xuất thân từ cảnh sát Hồng Kông, từng là cảnh sát quốc tế, nhưng hiện tại Mỹ không thừa nhận thân phận cảnh sát của hắn bởi hắn ý mình là gián điệp, khi đang thi hành nhiệm vụ thì lại 'phản bội'.

-Trừ cô ra không ai biết tôi có liên lạc với Lộ Tiêu.

Ánh mắt Hà Diễn lạnh lùng, tỏ vẻ mình đã chú ý Lộ Tiêu kia là một con báo đen nguy hiểm. Mùa đông năm trước, Hà Diễn đã cứu một thanh niên bị đánh đòn hiểm ở quán bar của mình. Hắn không có tiền lại dám vào quán mua xuân. Chính xác mà nói thì không phải mua xuân mà là nằm vùng do một số nhân vật lớn trong hắc đạo gài vào quán bị Hà Diễn phát hiện tại chỗ.

Hà Diễn nhận ra hắn, là mắt xích. Khi Hà Diễn quyết định giáo huấn hắn, hắn dùng ánh mắt sắc bén nhìn anh, nói anh biết một số việc, một số thứ khiến Hà Diễn hứng thú, mà đó chính là thân thể của Trình Dục.

Làm gián điệp ở Suo Dior nên Lộ Tiêu biết bí mật của kẻ đứng đầu tổ chức này, điều tra đứa bé lúc trước bị bắt cóc rồi bán đến Trung Quốc chính là Trình Dục.

Hà Diễn có tình cảm ái mộ với anh, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều nhìn thấy. Chỉ cần hơi để ý đến hắc bang trong nước đều thấy Hà Diễn để ý Trình Dục nhiều thế nào. Lộ Tiêu lấy bí mật thân phận của Trình Dục để đổi lại hắn được cho chỗ ẩn náu và giúp đỡ. Lúc đó hắn bị Suo Dior và cảnh sát Mỹ hai bên truy tìm, ít nhiều nhờ tài cán của Hà Diễn mà hắn được tự do đến bây giờ.

Tóm lại Lộ Tiêu đúng là một tên nguy hiểm vô cùng, Hà Diễn và Trình Anny vẫn lo hắn sẽ phá hỏng kế hoạch của bọn họ.

-Đừng coi thường vị anh già cáo già của tôi, hắn sắp đuổi tới nơi rồi, đừng quên người đại diện ở Tokyo của tôi cũng là do hắn giết.

Anny nhắc nhở Hà Diễn. Người đàn ông đáng thương kia chỉ nhìn thấy mặt thật của hắn mà đã chết dưới súng hắn.

-Điều này tôi biết.

Hà Diễn từng bị Trình Dục tình nghi là hung thủ giết người trong vụ mưu sát nên sớm nhận ra tình hình đã trở nên ngày càng xấu.

-Trước mắt có biện pháp nào trấn an được hắn không?

-Trình Dục có lẽ không muốn trở về Suo Dior nhưng giờ đó lại là điều Trình Ngữ Huyền lo sợ anh ấy sẽ làm.

-Hắn biết anh trai ruột của cô là Trình Dục?

-Tôi đoán là vẫn chưa nhưng nhanh thôi.

-Tên tiểu tử Lộ Tiêu kia nói không chừng sẽ bán đứng chúng ta. Hắn 'phản bội' thành quen rồi.

-Có lẽ vậy.

Khói từ tay Hà Diễn lặng lẽ bay lên.

Hà Diễn nhất thời cũng không có biện pháp nào. Nếu thực sự Lộ Tiêu bán đứng họ vậy mọi chuyện kể tiếp xảy ra hẳn cũng không thể không chế được.

Ngón tay ôm Trình Dục đêm qua vẫn còn lưu lại độ ẩm làn da của anh, hôn môi còn lưu lại vị thơm ngọt trong miệng anh, người đàn ông xinh đẹp kia, người Hà Diễn thích, hẳn tuyệt đối sẽ không để anh xảy ra bất kỳ nguy hiểm gì.

Hắn sợ dĩ giăng bẫy anh ở Tokyo, giam anh bên mình, tất cả đều vì muốn bảo vệ anh. Khi hắn biết bí mật thân thể của anh liền đứng ngồi không yên. Không còn có thể đứng từ xa quan sát mà phải đưa anh đến bên cạnh mình mới yên tâm.

Đám người Anny, Lộ Tiêu xuất hiện, hơn nữa tổ chức Suo Dior thay đổi, khiến người hay cột nhả như Hà Diễn cũng phải khấn trương nhưng lập trường hắn vẫn kiên quyết bảo vệ anh.

Trình Dục là người của Phi Long, thề sống nguyện chết trung thành với người khác. Chuyện Hà Diễn muốn bảo vệ anh thật kỳ lạ, hơn nữa anh cũng chán ghét hắn. Hắn nói gì anh cũng không nghe, hơn nữa còn có việc giữ mặt mũi cho mình nên hắn cũng không quấy nhiễu anh, khiến anh càng thêm lo lắng.

Vì thế mấy ngày nay, Hà Diễn chỉ làm ra vẻ vô lại dùng thế lực bắt ép Trình Dục phải ở cạnh mình. Có lẽ mình thực là một kẻ xấu xa, cưỡng bức anh làm tình với mình, nhưng khi thực sự đối diện với con người xinh đẹp bên mình kia, Hà Diễn sao có thể kiểm soát được bản thân?

Hà Diễn thích Trình Dục. Lần bị thủ hạ của anh bắt lên xe, quỳ xuống trước mặt anh, tim Hà Diễn đã xao động trước anh. Trình Dục nói:

Thế giới này rất rộng lớn, vĩnh viễn đừng tự cho mình là đúng mới sống tốt được.

Những lời có vẻ khó nghe lại như lạnh lùng mĩa mai khiến hắn hăng hái lập nghiệp riêng, hắn không phải chỉ là đứa vô lại. Những gì Trình Dục học hắn cũng học, hắn tự học rất nhiều môn, làm đến nơi đến chốn dựng được một thế lực ở Hồng Kông cho bản thân, nghĩ đến cái nhìn của anh về mình sẽ thay đổi, không ngờ trong mắt Trình Dục hắn vẫn chỉ là một tên hèn hạ thấp kém.

Nhưng thế thì làm sao? Chỉ cần có thể bảo vệ tốt cho anh, được một Trình Dục bình tĩnh cơ trí cần đến là đủ rồi, không phải sao? Tất cả trước mắt đều hướng về phía mình là đủ.

Tình yêu là một thứ rất phức tạp, Hà Diễn cũng không học. Bộ môn này có vẻ rất khó để con người hiểu hết. Hắn chỉ biết ôm lấy Trình Dục trong ngực hôn và giữ lấy, là quãng thời gian đẹp nhất mà hắn trải qua.

Nếu có thể Hà Diễn hy vọng về sau vẫn được hạnh phúc ở bên anh, ôm anh vào lòng, không để anh phải chịu bất kỳ vết thương nào.

Một khắc ngắn ngủi trôi qua, câu chuyện đầy thận trọng cũng chấm dứt, bước tiếp theo phải tiến hành thể nào đành ‘tùy cơ ứng biến’ vậy.

-Tôi phải về.

Anny đứng dậy, trước khi đi...

-Đây là thứ cho người đó.

Anny từ túi xách lấy ra một bình nhỏ đựng nước thuốc.

-Đây là cái gì?

Hà Diễn không rõ.

-Nghe nói cha tôi đã nghiên cứu ra rất nhiều loại thuốc, có lẽ lúc trước Trình Dục đã uống thuốc này mà quên đi ký ức bấy năm đầu đời. Mong anh giúp tôi tìm người phân tích nó.

-Cô lấy nó từ đâu? Không phải lại giả đấy chứ.

Trước đây Anny đã đưa hắn thuốc như vậy, định nhờ hắn tìm người phân tích thuốc, nhằm vào việc nghiên cứu tạo ra thuốc có thể giúp Trình Dục khôi phục ký ức.

Cho nên sau khi Hà Diễn ‘bắt giam’ Trình Dục, thường xuyên bắt anh uống mấy loại thuốc. Đó đều là thuốc hấn cùng Anny hy vọng giúp anh nhớ lại mình là ai. Nhưng không hề có hiệu quả. Đến giờ phút này Trình Dục vẫn không hề nhớ ra chuyện gì trước đây cả.

-Điều này anh không phải lo. Còn nữa, khi bảo thủ hạ làm việc nhớ bớt huênh hoang một chút, đừng khiến luật sư họ Chu kia tập trung chú ý vào anh. Nếu anh ngồi tù, chúng ta đều gặp rắc rối.

Trong mắt cảnh sát quốc tế như Anny, Hà Diễn cũng không phải một loại tội phạm, ít nhất cũng không phải loại nên bị pháp luật nghiêm trị. Anny không muốn vì mấy chuyện cón con mà hấn ăn tráp của tòa, không tiếp tục tham gia vào kế hoạch của mình được nữa, như vậy cũng không thể bảo vệ được Trình Dục.

-A, hiểu rồi. Tôi với luật sư Chu cũng không có hứng thú với nhau. Yên tâm đi.

Hà Diễn miễn cưỡng đáp, cười yếu ớt nhìn Anny rời đi. Đường như mỗi người trên thế giới này đều vì mục tiêu của mình mà cố gắng, hấn cũng nên cố lên.

8. Chương 8: Thê Thân Nguy Hiểm

Hôm sau trời Thượng Hải mưa nhỏ. Đường cái bên ngoài thưa thớt người qua lại.

Khách thuê phòng 303 khách sạn Liên Hương đã nhanh chóng trả phòng, biến mất không còn tăm hơi. Trình Dục đến quá muộn, không kịp chặn Nhan Minh lại hỏi mọi chuyện rõ ràng. Cùng lúc đó, Hà Diễn cũng không biết đã biến đi đâu rồi.

Đáng giận! Chuyện điều tra thân thế của mình đến đây lại không thể tiếp tục được. Trình Dục cô đơn kéo sát áo gió lại, chậm chậm bước qua ngã tư đường trong những cơn gió lớn đầu xuân.

-Đánh nó, đánh nó đi, nó là đồ ngu!

Bỗng nhiên Trình Dục thấy bên cạnh ngã tư có mấy đứa trẻ đang chơi đùa bắt nạt một đứa bé trai gầy nhỏ, nhất thời làm anh nhớ lại nhiều chuyện đã qua.

Trước đây, Trình Dục đã sống như vậy. Không ai quan tâm chăm sóc. Anh biết mình bị bọn buôn người lừa bán trẻ con, trong thế giới hắc đạo tàn nhẫn vô tình không một chỗ dựa, một đứa không đủ kiên cường sẽ mất cái mạng nhỏ. Cho nên anh vẫn luôn cố gắng tỉnh táo mà sống, khi làm việc gì cũng giữ im lặng, không để mình mắc bất kỳ sai lầm gì.

Nhưng mùa xuân năm nay, anh vẫn phạm phải một cái, bại dưới tay Hà Diễn, biến thành tù nhân của hấn, thân thế bị vùi lấp nhiều năm qua lần giằng co này mà bắt đầu lộ ra. Bây giờ chuyện gì cũng không thể khiến anh trốn tránh sự tò mò về bản thân mình.

Nói ngắn gọn, xuân này một Trình Dục xưa nay luôn bình tĩnh dần thay đổi.

-Không được bắt nạt nó!

Khi đứa trẻ gầy nhỏ bị đẩy ngã, một người khác bước lên đứng lúc đỡ lấy nó.

Trình Dục cười, đây không phải mình và Phi Long trước đây sao? Tối nay anh chỉ hỏi hận tại sao lại là Phi Long xuất hiện trong thế giới cô đơn bất lực của mình khi đó, đây nghĩa khí đỡ lấy mình sắp bị ngã, nhưng chỉ xuất phát từ tình huynh đệ thuần túy, không chút tình yêu.

Nói tới Hà Diễn ... Có thể coi như hấn đã bước vào cuộc đời Trình Dục chậm một bước sao?

Dừng chân quan sát mấy đứa trẻ chơi ở đầu đường trong chốc lát, thấy hơi hơi đói bụng nên anh mua một củ khoai nướng ở quán ven đường, tựa vào góc tường vừa tào nhả ăn khoai vừa lên kế hoạch cho bước hành động kế tiếp.

Nếu Nhan Minh đã chạy mất vậy giờ mình nên tìm Hà Diễn, dùng mọi cách bắt hấn nói ra. Đồng thời, còn nên gọi điện cho Phi Long, mặc kệ giờ hấn có coi mình thế nào, có còn cho mình là người hấn tin tưởng nhất không hay đã coi là kẻ phản bội, không cần quan tâm gì nữa. Anh chỉ cần nói cho Phi Long, việc kinh doanh buôn lậu sủng ồng của bang đã bị người khác để mắt đến, hấn làm việc nhất định phải cẩn thận.

Gió trong phố càng lúc càng lớn khiến tóc anh bay bay. Một người vô tình đi ngang qua cũng không nhận được mà ngoái đầu nhìn lại người thanh niên tuấn tú lịch sự đẹp trai kia. Anh vì thế đành tìm một quán nhỏ hẻo lánh ăn trưa.

Ăn khoai lang xong Trình Dục xoa xoa tay xoay người đi vào một con ngõ đang vù vù gió thổi. Đi qua hai dãy phố, anh phát hiện có người theo dõi mình, ngay từ lúc anh đứng trên đường ăn khoai đã cảm giác có ánh mắt không thiện ý dõi theo mình, nhưng khi cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh lại không thấy kẻ nào đáng nghi.

Bây giờ đã theo kịp rồi sao. Hành tẩu nhiều năm trong hắc đạo đã nuôi dưỡng trực giác sắc bén nhắc nhở Trình Dục nguy hiểm đang tới gần. Anh có ý giả vờ như không phát hiện ra chuyện gì. Để mạo hiểm ‘dụ rắn ra khỏi hang’, anh đi vào một ngõ cụt, mà cái tên theo dõi ngu ngốc kia cũng đi vào cùng.

Thấy một đồng lõa xộn trước mặt, Trình Dục liền dùng tốc độ nhanh nhất xoay người lại, không hề cổ kè bám đuôi.

-Ai phái mày tới?

-Nhị gia, là em.

Đối phương mỉm cười lấy lòng, âm thanh run run.

-Đại ca Phi Long phái em đi tìm anh.”

Trình Dục thấy tên tay chân trước mắt này có chút quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra hẳn là ai.

-Chú là ...

-Anh quên à? Em là Thổ Ti. Lần trước từng giúp anh đánh bại bọn hội Phượng Hoàng ở Hồng Kông.

Thổ Ti – Trình Dục vẫn không có ấn tượng gì với cái tên này, nhưng đại khái có thể đoán hẳn là một tên lâu la trong bang mình. Nếu không phải sẽ không biết Trình Dục từng dẫn người đến trừng trị lũ người Phượng Hoàng hội không tuân thủ quy tắc “bang phái hắc đạo chung sống hòa bình”.

-Sao chú tìm được đến đây?

Trình Dục tò mò sao Thổ Ti có thể biết hành tung của mình, rõ ràng từ đầu đến giờ anh đều hành động độc lập. Hơn nữa chỉ mới định liên lạc với Phi Long nhưng chưa đi gọi điện thật mà. Thổ Ti nhất định không phải do Phi Long phái đi tìm mình, điểm này thôi đã không hợp với tác phong làm việc của người kia.

-Vì đại ca nói anh ở đây, anh mất tích lâu như vậy anh em trong bang đều nhớ anh phát điên. Nhị gia, bang Phi Long chúng ta một ngày cũng không thể thiếu anh.

Thổ Ti nịnh nọt cười nói.

-Vậy ... sao

Nhưng anh không tài nào tin vào lời cái tên Thổ Ti đột nhiên xuất hiện này. Nếu Phi Long muốn tìm mình nhất định sẽ làm một mình, đó là bởi giữa bọn họ sớm đã có quy tắc – “Việc giữa hai người tuyệt sẽ không có bên thứ ba”. Lăn lộn trên con đường nguy hiểm không có điểm dừng này, Trình Dục và Phi Long chỉ vĩnh viễn tin nhau mà thôi.

-Lão đại đang chờ anh ở bến cảng, bảo em tới đón anh.

-Sao anh ta đến mà không báo trước cho tôi biết?

-Anh ấy muốn khiến anh bất ngờ.

-Vết thương trên mặt chú là sao?

Nhìn kỹ Trình Dục thấy có vết bầm đậm trên mặt Thổ Ti, khóe miệng sưng khiến môi không khép nổi.

-Cái này là do đánh nhau với người ta, không sao. Nhị gia, đi với em.

Thổ Ti vội vàng muốn đưa Trình Dục tới nơi hẳn muốn đưa anh tới.

Thời khắc Thổ Ti thể hiện nét bối rối, Trình Dục giơ súng lên.

-Nói tao biết, ai phái mày tới?

Anh lạnh lùng hỏi.

-...

Nháy mắt hắn liền lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, khó xử không mở miệng nói.

-Mày có biết tao ghét nhất là kẻ phản bội. Lần trước đi giải quyết Phương Hoàng, chúng bị tao xử thê thảm như vậy là vì dám cài phản bội trong bang ta."

-Em ... Thật ra ... Nhị gia, anh tha cho em, tha cho em đi mà ...

Thổ Ti với vết thương trên mặt, vẻ nịnh nọt đột nhiên biến thành kinh hoàng sợ hãi. Hắn biết Trình Dục là người nguy hiểm. Nhưng hiện giờ gây áp lực cho hắn không chỉ có mình anh, còn có một kẻ với bộ dạng y hệt anh vô cùng nguy hiểm khác. Thổ Ti không hay không biết bị cuốn vào cuộc chiến giữa bọn họ.

-Em, em chỉ muốn sống thôi!

Thổ Ti kêu thảm.

Nghe lời cầu xin của Thổ Ti, anh cảm thán hắn đúng là kẻ phản bội vô dụng. Nhưng khi đổi cách nhìn nhận, việc hắn xuất hiện cũng là chuyện tốt, chứng tỏ đối phương vẫn âm thầm ẩn giấu đã chủ động tìm tới đây, nói vậy kẻ giết người ở bữa tiệc của Anny trước đây cũng là người này.

Bỗng nhiên, "pằng -" một tiếng súng từ đầu hẻm vang lên. Viên đạn bay về phía Thổ Ti, Trình Dục nhanh tay nhanh mắt, dùng sức kéo hắn đi, khiến viên đạn bay trong không trung găm vào bức tường vôi.

-Nhị gia, anh ... Anh vừa rồi cứu em ...

Về mặt Thổ Ti kinh ngạc không thể tin, hắn không ngờ Trình Dục phát hiện hắn phản bội bang phái vẫn tự nguyện cứu hắn một mạng. Điều này có lẽ là vì anh nổi tiếng trọng danh dự. Cho dù địa vị có cao cũng sẽ không tùy tiện giết người.

-Nhị gia! Chạy mau!

Nghe thấy tiếng bước chân đang tiến gần, Thổ Ti kêu to.

-Bọn họ có rất nhiều người, họ muốn anh phải chết!

Nói xong những lời này, Thổ Ti giống như con chuột vội lẩn đi.

Còn mình Trình Dục đứng trong ngõ. Anh không định trốn, cho dù thoát nhìn nhân lực đối phương trang bị đầy đủ súng ống, anh vẫn sẽ chọn ở lại. Vì anh muốn biết mình rốt cục đang đối đầu với ai. Nếu trốn trong tối gây khó dễ cho anh em anh, theo dõi đường đi nước bước của anh, thật hèn hạ. Chỉ có loại yếu đuối vô dụng mới làm cái trò đấy!

Trình Dục có thể khẳng định đối phương không phải Hà Diễn vì hắn không phải người như vậy. Hà Diễn hẳn cho dù có bị anh cự tuyệt vẫn tự nguyện tặng hoa lần thứ hai, đầy can đảm.

Trình Dục chủ động đi ra khỏi con ngõ nhỏ, trong những trận gió lớn nơi bến cảng, giống như đang soi gương, anh nhìn thấy một người với bộ dạng giống mình y đúc. Trình Dục ngạc nhiên không thể tưởng tượng nổi.

-Cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau.

Người kia mỉm cười nói. Khuôn mặt hắn cùng Trình Dục cực kỳ giống nhau, nhưng cao hơn anh một chút. Người đàn ông mặc một bộ tây trang đen tuyền, đôi môi đỏ mọng ngậm điếu thuốc, tóc màu vàng kim có chút rối khi những cơn gió đêm thổi qua.

Nói thật hắn đúng là một kẻ anh tuấn không thua gì Trình Dục. Hơn nữa ở hắn có loại khí chất kiêu ngạo mà anh không có. Trình Dục cảm giác như mình bị người kia vượt mặt.

-Anh...

Trình Dục vô cùng khiếp sợ, anh không nghĩ mình có anh em lại còn giống mình như đúc thế này.

-Ngạc nhiên đúng không? Nếu ví thể xác giống quần áo, tôi mặc nhiều năm qua luôn sợ ngày nào đó anh sẽ bắt tôi cởi ra, sau đó tôi sẽ mất đi tất cả. Sau khi tìm thấy anh vậy tôi nghĩ mình không cần tiếp tục lo lắng nữa.

-Tôi không hiểu anh đang nói gì.

-Tôi là Trình Ngữ Huyền.

Hắn cười nói.

-Trình Ngữ Huyền?

Nếu hắn ta là Trình Ngữ Huyền thì mình là ai. Trình Dục bắt đầu hỗn loạn.

-Để làm Trình Ngữ Huyền, tôi đã đi phẫu thuật thẩm mỹ.

Hắn nói với giọng có vẻ ỨC CHẾ.

-Nhưng lại không chỉnh được vân tay của anh.

-Rốt cục anh là ai?

Trình Dục không hiểu vì sao người kia lại vì mình mà chỉnh dung.

-Tôi muốn nghiên cứu rồi phát triển một ít thuốc, tôi cần vân tay của anh ...

Cha Trình Dục, Trình giáo sư để lại một số thuốc kỳ diệu, khóa trong một mật thất, mà chìa khóa có thể mở căn phòng bí mật kia lại chính là vân tay của con trai ông. Cho nên dù đã chỉnh dung nhưng hắn chỉ có thể có ngoại hình giống anh mà không thể có vân tay để mở kho báu kia.

-Vì sao tôi phải đưa cho anh?

Trình Dục cười lạnh.

-Anh tạo ra quá nhiều phiền phức cho tôi, hơn nữa tôi ghét loại tội phạm hơi tỵ là giết người.

Vừa rồi, nếu không nhờ anh tỉnh táo Thổ Ti sớm đã chết dưới súng kẻ kia. Mà người đại diện của Anny đại khái cũng bị hắn cướp đi tính mạng. Vậy anh không muốn nảy sinh bất kỳ quan hệ nào với kẻ giết người không chớp mắt này.

-Anh tức giận vì vừa rồi tôi ra tay với tên nhãi nhép kia? Hắn không đáng chết sao? Hắn đã phản bội anh.

-Hắn chỉ vì muốn sống thôi. Để hắn tuyệt đối phục tùng nên anh mới đánh hắn thành như vậy, cuối cùng thấy không còn lợi ích gì nên giết đi, điều này càng khiến tôi ghét loại như anh.

-Tôi cũng không cần anh thích tôi. Cũng giống em gái anh thôi, tôi không cần mấy người thích."

-Anh nói em gái, chẳng nhẽ là Anny.

-Đương nhiên, nếu không chẳng nhẽ một mỹ nhân xinh đẹp như vậy lại động tâm với một thằng gay như anh, kỳ lạ.

-Ai bảo anh tôi là gay?

-Đừng giả vờ. Mọi việc của anh tôi đều biết, cùng tôi về Mỹ mở mật thất ra. Tôi cũng sẽ không tiếp tục gây khó dễ anh nữa.

Lúc này Trình Dục đã nắm được đại khái tình hình. Người đàn ông kia là đồng bọn với kẻ bắt cóc mình trước đây. Khi anh biến mất, hắn liền thay thế anh làm con trai nhà họ Trình, Trình Ngữ Huyền.

Nhưng thể thân vẫn chỉ là thể thân, đâu thể làm một việc mà cho dù thể nào hắn cũng không làm được, ví như sự tín nhiệm từ cô em Trình Anny thông minh, hay dấu vân tay độc nhất vô nhị có thể mở mật thất ra.

-Tôi sẽ không đi cùng anh.

Trong không gian giấy rác đang tung bay anh giờ khẩu súng nhắm thẳng kẻ kia, khi làm việc bên ngoài anh ghét nhất là tác phong gât đầu bừa, Trình Dục bắt đầu thấy hận hấn. Nếu không có hấn anh sẽ có một cuộc đời khác. Có lẽ sẽ không làm hắc đạo, là một người bình thường với cuộc sống êm đềm hạnh phúc.

-Anh sẽ không ngại thơ đến mức cho rằng tôi đến mà không chuẩn bị là tìm được anh sao?

Hấn bật cười, ném mẩu thuốc đi. Sau đó xung quanh hiện ra một loạt sát thủ đồng phục y nhau cầm súng bước ra.

-Nếu thông minh tôi nghĩ anh biết nên làm gì.

Hấn quay đầu nhìn Trình Dục, đầy tự tin.

-Gọi nhiều viện trợ đến vậy, tôi chỉ có thể nói anh là một kẻ nhát gan vô dụng.

Anh cong khỏe miệng, cảm thấy chỉ có kẻ yếu thế mới bày ra thế trận này. Hấn cùng tay chân của mình đông đảo bủa vây lấy mình như vậy chỉ là để lấy được vãn tay của mình.

-Tôi không muốn rời khỏi nhà, hay anh chặt tay tôi mang đi, như vậy giảm được nhiều phiền toái cho tôi.

Trình Dục lạnh lùng nói.

-Ý kiến hay, nhưng tôi không biết chính xác là ngón nào để mở, vậy hấn nên chặt cả bàn tay đi. Còn không biết cha anh có thiết lập chế độ vẫn kích hoạt với người chết không.

Hấn tàn nhẫn ụ hiếp.

-Bởi vậy để đảm bảo, ta nghĩ nên bắt sống.

-Nếu có năng lực thì cứ thử xem.

Nói xong câu đó, Trình Dục quay người bỏ chạy giống như một con báo, với tốc độ nhanh nhất trốn vào khu nhà ở đang xây dựng bị bỏ hoang gần đây trong khi tránh những viên đạn hướng mình bắn tới.

Viên đạn bay qua tai, tim anh đập mạnh đến nỗi muốn nhảy khỏi lồng ngực. Đó tuyệt đối là thời khắc đe dọa tính mạng nguy hiểm nhất từ trước tới nay. Bằng tính toán đại khái trong đầu, bên ngoài ít nhất cũng phải đến ba mươi người.

Kẻ tóc vàng độc ác hoàn toàn nắm chắc phần thắng sẽ bắt được anh. Nếu mình thực sự giao tay cho hấn, vậy mình cũng không thể sống tiếp. Bởi vì đôi tay này còn muốn làm rất nhiều việc quan trọng, ví như –

Trình Dục một bên đầu lại bằng khẩu súng trong tay, một bên nhắm mắt tưởng tượng ý nghĩa của đôi tay này đối với mình. Anh rất cần chúng – dùng chúng để tự bảo vệ mình, dùng chúng ăn khoai lang, dùng chúng lật trang sách, dùng chúng mở cửa xe, dùng chúng để rửa mặt, dùng chúng để... ôm Hà Diễm. Suy nghĩ kích động của Trình Dục cuối cùng dừng lại ở hình ảnh ôm lấy Hà Diễm.

Nếu tay thực sự bị tên ngoại lai kia mang đi, sẽ không còn ôm Hà Diễm được nữa. Ôm lấy con người luôn mỉm cười luôn khiến anh không tự chủ đắm chìm vào, nhiệt độ cùng cảm xúc an tâm anh sẽ không bao giờ cảm nhận được nữa. Chỉ điểm này thôi, anh muốn nhanh chóng trốn thoát khỏi nơi này.

Đang nghĩ vẩn vơ tiếng súng bắt đầu vang lên gần đây. Trình Dục cười nhạo bản thân vào lúc này lại nhớ đến tên Hà Diễm hạ lưu kia, rốt cuộc mình bị làm sao? Nhưng tự phóng túng nhớ hấn một lần cuối cũng không quan trọng lắm, coi như mình thực sự vẫn tốt đi. Nếu có nằm xuống, chết rồi muốn cũng không còn nghĩ được nữa.

Đêm nay anh nghĩ mình sẽ không thoát được. Cho đến khi có bên thứ ba tham gia vào cuộc chiến.

Hà Diễm đến. Hấn không buồn vũ khí, cũng hiếm khi bắn ai, chỉ kinh doanh quán bar chứ ít khi dính vào chuyện nguy hiểm. Nhưng tối nay hấn vì Trình Dục mà đến.

Hấn dẫn theo đông đảo thủ hạ đến cùng. Sau một hồi hai bên lực lượng cân bằng giao tranh, đối phương rút lui. Trình Dục đi ra chỗ sáng sửa, đối mặt Hà Diễm, cảm xúc kích động đến không thể mở miệng nói câu gì.

-Tôi đến, ngoài ý muốn của anh?

Trong lòng hắn biết rõ vừa rồi anh đã trải qua bể tắc thế nào, cong đôi môi duyên dáng lên mỉm cười với anh, chậm rãi giương tay về phía anh ý bảo anh trở về trong lòng hắn.

Buổi sáng khi ra ngoài, Hà Diễm không nghĩ kẻ kia ở Mỹ đã nhanh như vậy tìm đến. Hắn định sau khi gặp Anny buổi tối về sẽ nói cho anh biết về thân thể của mình và nguy hiểm đang rình rập, còn cả lý do vì sao mấy ngày qua hắn lại ngày ngày bắt anh phải ở bên mình.

Vì hắn muốn bảo vệ anh, cho dù nghe có vẻ chẳng có gì đáng kể. Hắn sẽ lấy hết can đảm nghiêm túc nói chuyện với anh về suy nghĩ của mình.

Hà Diễm yêu Trình Dục, ngay từ lần đầu tiên hai người gặp nhau, hắn đã bị khuôn mặt anh hấp dẫn, về sau khi biết anh là Nhị gia bang Phi Long lại không kìm chế được mà yêu anh.

-Anh tới muộn quá...

Giọng Trình Dục run run, đôi mắt nhìn hắn ánh lên tia sáng nói.

-Anh cũng thật xảo quyệt, mới rồi thuộc hạ của tôi còn nói anh đứng ở đầu đường ăn khoai lang, bỗng nhiên không thấy đâu nữa.

Rõ ràng hắn đã phái người âm thầm đi theo anh nhưng anh lại cố ý cắt đuôi chúng. Cả ngày hôm nay, thực ra có đến hai nhóm theo dõi Trình Dục, thứ nhất là của Hà Diễm để bảo vệ nên đi theo, thứ hai là của tên tóc vàng kia, để bắt anh nên theo dõi.

-... Ôm lấy tôi.

-... Vì sao?

-Vì tôi yêu anh.

-Tôi biết anh giỏi nhất chuyện gì mà, là lừa người."

-Nhưng cho tới giờ tôi chưa từng lừa anh, nên tôi chọn cả đời này sẽ nói thật với anh.

-Tôi không tin.

-Vậy hãy cho tôi thời gian, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy. Cho dù bao lâu đi chăng nữa, cho dù anh có gặp phải điều gì, tôi đều sẽ chứng minh tình cảm tôi dành cho anh.

-...

Từng đợt sóng cảm xúc như vỡ òa, Trình Dục cuối cùng rơi vào vòng tay của Hà Diễm, dùng đôi bàn tay vô cùng quan trọng kia vòng qua nách hắn, ôm lấy tấm lưng rộng lớn của hắn. Hai tay mình khao khát giữ lại thì ra là bởi vì có thể ôm lấy người này, như vậy có thể bình tâm lại.

Sự cô độc bất lực khi phải tự trưởng thành, những áp lực tự gây cho chính mình khi lặn lội trên giang hồ, nguy hiểm mà thân thể không đơn giản mang lại... Tất cả mọi thứ chỉ vì cái ôm từ con người luôn mỉm cười dịu dàng này mà tan thành mây khói.

Hắn nói cho hắn thời gian, hắn sẽ chứng minh cho anh xem. Cho dù hắn là kẻ nói dối, Trình Dục cũng sẽ dành ngoại lệ cho hắn. Cả đời sẽ nói thật với mình, sẽ dùng thật tâm đối xử.

Qua đợt đầu sướng, khi chìm vào ngực Hà Diễm Trình Dục tràn ngập chờ mong. Một đêm tàn sát đã qua, cuối cùng những bí ẩn về thân phận nhiều năm qua cũng dần dần hé lộ. Nhưng không có gì đáng vui mừng cả bởi nó đại diện cho ngày mai đầy sóng gió. Song lồng ngực ấm áp của Hà Diễm là điểm tựa cho những cảm xúc bất an khủng hoảng trong lòng mình.

Thời khắc bất lực thế này, mình có thể dựa vào con người này chứ?

Hà Diễm đưa anh về một căn phòng trọ, đặt anh trên chiếc giường đôi, Trình Dục nhắm mắt lại ôm Hà Diễm cùng nhau ngủ, không ngờ trong tình huống phức tạp như hiện tại vẫn có thể đặt lưng là ngủ đến tận sáng.

Khi mở mắt ra, qua ánh sáng có thể quan sát toàn cảnh căn phòng. Nơi này không giống biệt thự của Hà Diễm ở Tokyo, nơi nơi xa hoa.

Trong phòng chỉ có đồ dùng đơn giản, sàn gỗ sáng bóng và bức rèm với hoa văn trang nhã. Nơi này thật giống như căn phòng trọ bình thường. Trình Dục tò mò sao hắn lại có căn nhà kiểu này, càng ngạc nhiên vì sao hắn lại đưa mình về đây?

Vì sao không về khách sạn họ đang ở? Chắc là chỗ đó đã bị phát hiện, nếu cái tên người Mỹ tóc vàng đã thay anh sống mười năm trời tìm mình hắn sẽ đến khách sạn kia đầu tiên.

Trình Dục lo lắng ôm lấy chính mình, may mắn tối qua mình không bị tên tóc vàng kia bắt.

-Dậy rồi à?

Hà Diễm không biết đã dậy từ lúc nào đang ngồi bên bàn trà tròn cạnh cửa sổ phòng ngủ, mặc bộ quần áo ở nhà màu trắng, ánh sáng mặt trời màu vàng phác họa đường nét cơ thể tinh tế cùng khuôn mặt tuyệt mỹ của người kia.

Mở mắt nhìn thấy cảnh này khiến Trình Dục không khỏi phải thừa nhận Hà Diễm thực là một người đàn ông anh tuấn quá mức, trước đây anh từng vì xuất thân của hắn mà coi thường, nhưng ở cùng nhau một thời gian đã hiểu thêm về con người hắn, Trình Dục mới biết mình đã quá coi thường người này.

Là loại người gì mà trong tình huống cận kề sống chết như vậy vẫn dấn thân vào vì mình? Là loại người gì mà khiến mình hoàn toàn yên tâm rồi cùng ôm nhau ngủ?

Anh không thể không thừa nhận mình đã nảy sinh tình yêu sâu đậm với Hà Diễm.

-Tôi đã chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Hà Diễm cầm tờ báo trong tay nói với anh.

-Cảm ơn.

-Vẫn lo chuyện tối qua sao? Báo cho anh một tin tốt, báo hôm nay không nhắc gì đến vụ bắn súng tối qua.

Hắn nhìn về phía người đang đầu tóc lộn xộn, vẻ mặt nửa tỉnh nửa mê mơ màng màng, thấy anh thực sự thường xuyên vô ý quấy rầy hắn khiến hắn cho đến giờ không thể bày bộ mặt trí thức tao nhã trước mặt anh được.

-Không cần phải lo, cứ giao hết mọi việc cho tôi là được.

-Hà Diễm, tôi có việc muốn hỏi anh.

Trình Dục không thể cứ đồng ý mà giao lại toàn bộ cho hắn lo.

-Là muốn hỏi vì sao tôi lại tham gia vào vụ này đúng không?

Hắn quá hiểu anh.

-Đúng.

Trình Dục ngồi dậy, nghiêm túc nhìn gã đàn ông đang chìm trong ánh sáng vàng kim.

Hà Diễm nâng tách lên uống ngụm cà phê, trao đổi cái nhìn đầy tình ý với anh, trả lời:

-Không phải đã nói rồi sao, vì tôi yêu anh.

-Thật sao? Tôi nghĩ hay là vì anh cũng để mắt đến thứ thuốc kì lạ giấu trong mật thất ở Mỹ...

Trình Dục có lẽ động tâm với Hà Diễm nhưng có khuynh hướng tự bảo vệ mình nên anh vẫn cố giữ tỉnh táo, đừng bị mê hoặc bởi sự ám áp trong lòng. Ít nhất hắn vẫn là hắc đạo.

Nếu tình yêu có thể sinh ra giữa hai người trong hắc đạo hỗn tạp, vậy xác suất sẽ vô cùng nhỏ bé. Trình Dục khó có thể tin phép lạ thực sự có ở Hà Diễm.

-Nực cười, tôi lấy nó để làm gì?

Hắn cười nhạt, ánh mắt có chút đau đớn.

-Anh luôn nghi ngờ tôi thích cái này, ham cái kia, vì sao lại không để tâm cảm nhận tình cảm của tôi một chút?

Anh nghe lời hấn nói mà á khẩu không thốt nên lời.

-Được rồi. Giờ tôi ra ngoài mua đồ ăn về. Anh cứ ở đây. Tôi dùng nhân cách của mình đảm bảo nơi này rất an toàn.

-Nhân cách của anh cũng có thể lấy ra cam đoan?

Ánh mắt Trình Dục lộ vẻ không tin.

-Đúng, nhân cách của tôi. Không giấu anh, trước khi gặp anh tôi thực ra là một người tốt tuân theo kỷ cương pháp luật.

Hà Diễn tức giận. Định ra ngoài mua chút đồ ăn, trước mắt chắc họ phải ở đây một thời gian, trước khi Anny cùng đồng nghiệp là cảnh sát quốc tế có động tĩnh, hấn không định sẽ đơn phương mang Trình Dục ra ngoài mạo hiểm.

Hấn rất ghét đổ máu chết chóc, càng ghét nhìn người mình yêu rơi vào vòng xoáy hiểm nguy.

Cái tên giống hệt Trình Dục kia chính là kẻ hiện đang đứng đầu Suo Dior, hấn muốn lấy vân tay của anh để mở mật thất ra. Nghe có vẻ là chuyện chẳng có gì nhưng không thể đảm bảo rằng sau khi hấn dùng xong tay anh sẽ giữ mạng cho anh, dù sao hấn cũng chỉ là thể thân. Trình Dục mới chính là con trai của giáo sư Trình. Bình thường theo luật rừng, tốt nhất vẫn nên diệt trừ hậu họa.

-Ngoan chờ tôi về.

Giọng ngọt ngào nói với Trình Dục. Hấn mong sau khi mình đi anh sẽ không lại bỏ trốn, xoay người ôm anh một cái, đòi một nụ hôn lưỡi.

Trình Dục không né tránh, ngoan ngoãn hôn hấn, hơn nữa còn di chuyển lưỡi hưởng ứng.

Hôn không sâu nhưng thâm tình. Hà Diễn vô cùng muốn qua nụ hôn này khiến anh nhận ra mình yêu anh nhiều như thế nào, tuyệt đối không còn mục đích gì khác.

Còn Trình Dục chờ đợi kết thúc nụ hôn này mình sẽ thành kẻ khờ chìm đắm trong biển tình, xóa bỏ tất cả nghi ngờ cùng thận trọng, sẽ đặt một trăm phần trăm niềm tin vào hấn.

-Tôi ra ngoài ... Chờ tôi về ...

Người đàn ông hô hấp rối loạn buông môi Trình Dục ra, ánh mắt nóng bỏng đầy quyết đoán dừng ở hình ảnh xinh đẹp của anh, dịu dàng nói:

-Cho dù sau này có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ cùng anh đối diện.

-Được.

Trình Dục im lặng một lát rồi cuộc cũng trả lời. Trình Dục tự nguyện tin tưởng hấn như vậy, nếu lời hấn nói yêu mình là thật.

9. Chương 9: Tình Yêu Gửi Trao

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cửa phòng trọ đóng lại. Một mình Trình Dục ở lại trong phòng, dùng bàn chải đánh răng cùng khăn rửa mặt mới tinh mà Hà Diễn đã chuẩn bị sẵn, thông thả vén bức rèm mỏng ngắm nhìn khung cảnh xung quanh nơi này. Đập vào mắt là quảng trường của một công viên. Vì hôm nay là cuối tuần nên có rất nhiều trẻ con cùng các cụ già đi chơi.

Xung quanh là những khóm hoa sum xuê đang vươn mình tắm nắng. Có rất nhiều ô tô gia đình bình dân hoặc kém hơn chút. Đây đích thực là một khu dân cư bình thường ở Thượng Hải, không có nguy hiểm gì tồn tại.

Hơn nữa, lúc này Hà Diễm có vẻ không sắp xếp thủ hạ mai phục bốn phía. Điều này chứng tỏ hẳn coi nơi này là chỗ an toàn để mình và Trình Dục ở lại.

Kiểm tra an toàn khu vực xung quanh mình xong, Trình Dục thả lỏng thần kinh đang căng thẳng, quay đầu nhìn căn phòng đi thuê. Một căn phòng thật bình thường, không đến 50m², đồ dùng đơn giản nhưng cũng có thể coi là đầy đủ.

Ở trên bàn trà trong phòng khách, Trình Dục nhìn thấy một tấm ảnh, ngỡ ngơ đoán ra người đứng giữa chính là Hà Diễm khi còn trẻ, khoảng 17 – 18, thoát nhìn đã toát ra vẻ đẹp trai như bây giờ. Bên cạnh có một nam một nữ lớn tuổi hơn là cha mẹ hẳn, ba người mỉm cười cầm tay dựa sát vào nhau.

Trình Dục không khỏi nở nụ cười hâm mộ trước hình ảnh này, không thể tưởng tượng một kẻ biến thái như Hà Diễm lại lớn lên trong gia đình hạnh phúc đầy đủ như vậy. Căn cứ vào bức ảnh này, Trình Dục có thể suy đoán Hà Diễm đưa anh đến sào huyệt của mình trước khi trở thành lang sói như bây giờ. Nơi này chắc là chưa từng cho hắc đạo hỗn tạp nào ở qua.

Đang nghĩ đến đây, ở huyền quan vang lên tiếng động, có người đang dùng chìa khóa mở cửa. Trình Dục tưởng Hà Diễm trở lại nhưng vừa quay đầu thấy một người thấp hơn Hà Diễm rất nhiều. Anh lập tức tỉnh táo lao nhanh vào phòng ngủ cầm súng, trốn sau cửa phòng ngủ chờ thời cơ ra tay.

-Tiểu Diễm, mày đã về hả con?

Giọng một người đàn ông trung tuổi vang lên khắp phòng.

-Là mày đúng không? Thằng con bất hiếu, về cũng không nói với cha già mày một tiếng.

Người đàn ông trung niên vừa nói vừa đóng cửa phòng, mang theo một túi to đồ siêu thị đi vào nhà, rồi bắt đầu không ngừng cằn nhằn, trách mắng.

Nhìn chỗ để giày ở huyền quan, ông biết trong phòng có người, hơn nữa chắc chắn người đó là con mình. Ngoài hẳn ra chẳng còn ai có chìa khóa chỗ này nữa.

-Mấy năm nay mày trốn nhà đi bụi, rồi lại trốn nhà đi, rồi lại lại trốn nhà đi, đi rồi thì còn về làm gì! Sao thỉnh thoảng lại còn về đây? Cho mày nơi ở tốt như thế, cho mày kết hôn với Hương Cầm mày lại không lấy, chạy đi làm trai bao, có phải kiếm được nhiều tiền lắm không? Mỗi lần về đều đưa một đồng tiền, kết quả thì sao? Mày bán thân thể mày nên sung sướng lắm phỏng? Mẹ mày suốt ngày nói, mày không còn nhỏ nữa đã hai tư tuổi đầu rồi, thêm năm nữa thì chắc chẳng còn khách nào muốn gọi mày nữa đâu, bảo mày về nhà làm ăn tử tế ...

-Phi...

Trình Dục càng nghe càng không nhịn được cười, nhanh chóng đoán ra Tiểu Diễm là ai, chính là Hà Diễm đây mà. Thấy hình dáng người vừa tới, anh cũng biết đó là một trong ba người trong bức ảnh chụp – cha của Hà Diễm.

-Mày ra đây cho tao. Mày tưởng tao không biết mày trốn trong phòng ngủ hả.

Tiếng vọng lại ngày càng gần.

Trình Dục đang cúi đầu giấu súng vào người thì bất thành linh bị một cái nôi xào rau đánh vào đầu.

“Trai bao đã hơn 24 rồi nên da mặt đầy quá nhỉ, xem tao dùng nôi đánh chết mày.

Cha Hà Diễm nổi giận muốn giáo huấn thanh niên trước mặt. Mười bảy tuổi đã trốn nhà bỏ đi, bao nhiêu năm như vậy vẫn kiên quyết phiêu bạt ngoài đường, một chút cũng không nghĩ đến gia đình.

-Ôi ... Đau, đau quá ...

Trình Dục ngẩng đầu kêu to. Bố Hà mới phát hiện người này không phải con mình.

-Xin, xin lỗi! Bác cứ tưởng cháu là thằng con bất hiếu mất dạy nhà bác.

Bố Hà đã hơn bốn mươi tuổi đỏ mặt. Giây tiếp theo mới bắt đầu nghĩ sao người lạ này lại xuất hiện trong nhà mình.

-Cậu là ai? Sao lại ở trong nhà tôi? Trộm đúng không? Mày đúng là tên trộm đáng chết, trộm nhà ai không trộm lại đi trộm nhà này, mày xem xem, nơi này có cái gì đáng giá, có cái gì đáng giá? A a? Con tao là trai bao quá tuổi ở quán bar đêm, vậy còn chưa đủ tra tấn tao sao? Mà giờ mày lại còn tới nhà tao ăn trộm... Ô ô...

Trình Dục bị bố Hà nói nhiều đến khó xử, không biết phải giải thích sự xuất hiện của mình ở đây như thế nào.

-Bác ơi...

Trình Dục kính trọng xưng hô với bố Hà.

Bố Hà không trả lời, tự đắm chìm trong ảo tưởng của mình. Trình Dục không biết ai nói cho bố Hà Diễn là trai bao, hẳn bị gọi thế thật đáng thương.

-Ô ô ô ... tôi đúng là một người cha số khổ mà ...

-Bác!

Trình Dục cất cao giọng, nói với bố Hà:

-Cháu không phải là trộm, cháu là bạn của Hà Diễn, anh ấy ra ngoài mua vài thứ, lát nữa sẽ về.

-Hả? Cái gì? Không phải trộm?

Bố Hà lấy tay lau mắt hoàn toàn không chảy nước, phần khởi hồi:

-Tý nữa nó sẽ về thật hả?

-Vâng.

-Vậy ...

Bố Hà nín khóc mỉm cười, quàng tay qua thắt lưng Trình Dục vui tươi hơn hỏi:

-Vậy nó có nói sẽ ở lại bao lâu không?

Đối mặt với vị trưởng bối sốt ruột đang tâm tâm niệm niệm về đứa con, Trình Dục không tỏ ra ngại ngùng, ngược lại còn thấy như mình được bao bọc ấm áp vậy. Trong suốt cuộc đời điều mình còn thiếu tới bây giờ chính là cảm giác ấm áp khi được người thân ôm vào lòng.

-Anh... anh ấy nói sẽ không bỏ đi nữa đâu ạ.

-Thật sao?

Bố Hà cảm động giọng khàn khàn.

-Cháu không biết một mình nó lặn lội ngoài kia, bác với mẹ nó nhớ nó đến nhường nào đâu.

-Thật mà. Anh ấy thực sự nói như thế.

-Đợi một chút. Bác nấu lẩu chiêu đãi cháu. Cháu có thích ăn lẩu không?

Bố Hà vừa đi mua đồ ăn về.

-Thích ạ.

-Vậy, nói bác biết cháu là bạn bè thế nào với Tiểu Diễn? Nói bác biết nó ở bên ngoài sống thế nào?

Sau một hồi làm quen đầy hỗn loạn, Bố Hà bắt đầu tìm hiểu về chuyện của thằng con qua Trình Dục, ánh mắt bừng lên ánh sáng tràn ngập mong đợi khiến Trình Dục nhìn thấy cũng phải giật mình.

Đây là lần đầu tiên Trình Dục cảm nhận được sự ràng buộc sâu sắc của tình phụ tử. Không thể ngờ Hà Diễm lại có một người cha quan tâm đến hắn như thế. Hắn đúng là một con sói hạnh phúc.

Trình Dục đem mấy chuyện tốt về hắn kể cho bố Hà nghe còn bố Hà lại kể chuyện trước khi Hà Diễm bỏ nhà đi.

Vốn nhà họ Hà định dùng phòng trọ này làm phòng tân hôn cho Hà Diễm, nhưng thời gian hắn mười mấy tuổi đi Hồng Kông, không biết đến đâu gặp ai xảy ra chuyện gì mà sau khi trở về không chấp nhận hôn nhân do gia đình sắp đặt, hơn nữa vẫn tiếp tục chọn ở lại Hồng Kông.

Cả nhà không biết hắn bị làm sao, cũng không rõ hắn mưu sinh ở Hồng Kông như thế nào. Mãi đến có một lần, họ hàng của gia đình họ Hà vô tình nhìn thấy hắn ở một quán bar. Bố Hà tức giận hỏi hắn có phải ở đó làm trai bao không. Hắn cũng không phủ nhận. Cho nên cả nhà liền cho rằng con trai mình làm trai bao ở Hồng Kông.

-Cháu nói có phải không? Nó đường đường là một người đàn ông, đẹp trai như vậy, điều tốt không làm lại cố tình đi làm trai bao?

Nồi đun trên bếp tỏa ra từng đợt khói trắng, bố Hà đứng trước nồi tay cầm cái muôi khuấy đều, biểu tình chỉ hận 'không rèn được sắt thành thép'.

Ở bên cạnh giúp rửa rau Trình Dục chỉ biết cười trừ. Anh không biết có nên nói cho vị bố Hà đáng mến này rằng con bác không phải trai bao, mà là ông chủ quán trai bao. Nhưng nghề sau thực tốt hơn nhiều so với nghề trước đi. Ha ha ha ha. Trong bụng Trình Dục cười đến nội thương.

-Nó còn nói với bác khi tích góp đủ tiền rồi sẽ cải tà quy chính, sang châu Âu mua nhà hát kịch, nghe nhạc cổ điển nữa chứ. Bác không tin nó!

-Có lẽ anh ấy thực sự tích kiệm đủ tiền cũng không chừng.

Trình Dục nhất thời không có cảm tưởng gì với việc mua nhà hát kịch hay nghe nhạc cổ điển.

-Nó đã 24, sang đến năm sau không còn làm trai bao được nữa.

-Ai nói vậy? Dù sao thoát nhìn anh ấy còn rất trẻ.

-Thoạt nhìn còn trẻ? Cháu xem bác tuổi cũng trẻ đúng không? Bác thực ra mãi mãi tuổi 18 đó. (Bác quá xì-tin)

-Bác, các thứ rửa sạch rồi.

-Được, ra ngoài dọn cái bàn, chuẩn bị ăn cơm.

-Không đợi Tiểu Diễm ă?

-Chờ nó làm gì? Mấy năm qua nó nhậu nhẹt bên ngoài có chờ bác không?

Đến bữa tối khi Hà Diễm mang mấy túi đồ trở về nhìn thấy cảnh tượng một già một trẻ nằm bên cạnh cái nồi đun đến sắp cạn khô. Trên mặt hai người đều lộ ra vẻ thỏa mãn được ăn nhậu chơi bời, thậm chí ngoài phòng khách vút lẩn lóc mấy vỏ chai rượu trắng.

-Hai người... đừng nói với tôi là đã trở thành bạn bè tốt ...

Hà Diễm kinh ngạc nói, sau đó bực mình bước qua mấy cái vỏ rỗng, định đưa người già lên sofa còn ôm người trẻ vào phòng ngủ.

Ai ngờ còn chưa động thủ, bọn họ như có tâm ứng linh thông mà cùng quát lên với Hà Diễm.

-Làm, làm gì? Mày/anh làm gì? Chúng tao/tôi còn chưa tán gẫu xong.

Hai giọng cao cùng vang lên đồng thời khiến Hà Diễm thấy như bị sét đánh. Hắn không biết khi mình không có ở đây hai người này đã nói chuyện kiểu gì với nhau. Tán gẫu gì mà lâu như vậy?

Bố Hà đã được Hà Diễm đỡ đến sofa lại nhanh chóng đến vỗ vỗ gò má ứng hồng do say rượu của Trình Dục ở bên cạnh.

-Còn chưa nói xong với cậu bạn trẻ, cháu xem, cháu xem, đây là ảnh ‘lộ mông’ của nó.

Bố Hà lấy ví ra, mở cho Trình Dục xem mấy bức ảnh thú vị trước đây của Hà Diễn.

-Mông thật vểnh đúng không, trước đây nó cũng rất đẹp trai.

Đang nói được một nửa, bố Hà lại bắt đầu bài ca khóc nháo.

-Nhưng bác không nghĩ nó đẹp trai thế lại đi làm trai bao quán bar! Sao nó có thể đối xử với cha nó như vậy, mất công nuôi nó lớn lên đẹp trai ngời ngời như vậy thế mà nó lại chạy đi làm trai bao.

-Không ... Không sao!

Trình Dục không tỉnh táo hơn bố Hà là bao nhiêu liền ôm lấy cổ ông, đôi mắt dài chớp chớp lớn tiếng tuyên bố.

-Cho dù anh ấy như vậy cháu sẽ thường xuyên tới thăm, đến khi anh ấy tuổi già nhan sắc tàn phai, cháu cũng sẽ tự nguyện bao dưỡng quãng đời còn lại của anh ấy để anh ấy cả đời không thất nghiệp.”

-Cháu đúng là người tốt!

Hy vọng cấp thiết đứa con mình được quý công tử hắc đạo bao dưỡng khiến bố Hà cảm động ôm lấy Trình Dục. Anh cũng nhiệt tình theo, hai nhau ôm chặt lấy nhau.

Giây tiếp theo, bố Hà như chợt nhớ đến điều gì, nói:

-Nhưng cháu là đàn ông, chẳng lẽ cái mông vểnh của thằng con bác từ nay về sau cũng vẫn chỉ để đàn ông thưởng thức?

-Vậy cũng tốt, ít nhất có người biết được anh ấy đẹp.

-Cũng đúng, cũng đúng.

-Cháu sẽ hết lòng chăm sóc anh ấy.

-Cảm động quá. Nó về sau phải dựa vào cháu.

Bố Hà dường như đã yên tâm mà phó thác con trai mình cho Trình Dục.

-Hai người rót cuộc say sưa nói cái gì? Ai đưa cho kịch bản mà diễn đạt thế?

Hà Diễn vì hành động của họ mà hình như trong não có một dây thần kinh đứt phụt, dùng sức ôm lấy Trình Dục say không nhẹ.

-Được rồi, trở về phòng cho tôi, thật không nghĩ anh có thể tìm thấy tiếng nói chung với ông già tôi.

-Không, không muốn, tôi còn phải uống rượu với bác ...

-Một vừa hai phải cho tôi.

-Trai bao quá tuổi kia biết không? Cha anh đã giao tương lai của anh cho tôi.

-Tôi không phải trai bao được chưa.

-Đêm nay tôi mua anh.

-Anh rót cuộc uống bao nhiêu với lão già kia, tỉnh lại cho tôi.

Người đàn ông say mềm được Hà Diễn đưa tới giường, bắt đầu mỉm cười nhìn về phía hắn.

-Giờ tôi mới biết thì ra anh là một người lớn lên trong hạnh phúc.

-Anh hâm mộ?

Hà Diễn biết dù Trình Dục có trưởng thành nhưng vẫn luôn cô đơn. Lúc này được anh hâm mộ như vậy, Hà Diễn thấy đau lòng thay cho anh.

-Tôi không hiểu, anh rõ ràng có một gia đình hạnh phúc như vậy, lại lừa họ đi làm hắc đạo hư hỏng. Cứ ở đây làm người bình thường không tốt sao? Thế giới phồn hoa bên ngoài kia cũng đâu có đẹp như anh tưởng.

-Anh còn giáo huấn tôi. Tôi lặn lội nhiều năm như vậy, tốt xấu gì cũng thành một ông chủ lớn. Còn anh?

-Tôi?

Ánh mắt Trình Dục cô đơn, gương cười.

-Tôi tới nay chỉ muốn biết mình là ai thôi.

-Sau đó? Bây giờ đã tìm được đáp án?

Hà Diễm nghiêm túc nhìn Trình Dục, anh cũng không uống nhiều, chỉ mượn rượu hứng lên say khướt cùng bố Hà thôi. Nghĩ nếu bạn rượu không nhiệt tình bác sẽ không vui. Tâm ý quan tâm bị Hà Diễm nhìn thấu, anh chính là người thích quan tâm chăm sóc như vậy đấy.

-Bởi vậy giờ anh có biết mình được người khác yêu không?

Khi Hà Diễm hỏi câu này chờ mong Trình Dục sẽ nói ra đáp án hần muốn nghe.

Lang bạt trong hắc đạo nên họ đều uống được rượu, nhưng rất ít khi uống. Bởi có thể yên tâm mà uống là chuyện thật xa xỉ, chỉ cần hơi say một chút là có thể bị người dí súng vào đầu. Trình Dục ít khi uống rượu, đêm nay anh cũng không say nhưng cảm giác dường như đã lên men.

-Coi như đã biết thân phận của mình, biết mình là ai, từ đâu tới nên đi về đâu, tôi vẫn không biết trả lời anh thế nào.

Trình Dục nhanh trí đã hiểu ra lý do vì sao Hà Diễm lại từ bỏ cuộc sống một người bình thường. Là vì muốn đến gần mình, muốn cùng mình hít thở chung một bầu không khí. Ngoại trừ điều này, tới nay anh cũng phát hiện ra vì cái gì mà Hà Diễm lại giăng bẫy giam mình lại, hần chỉ dùng cách của bản thân mình mà thôi.

Biết được những điều này khiến Trình Dục ngạc nhiên, đồng thời cũng khiến anh thấy bối rối. Anh chưa thể cho phép mình tiếp nhận tình yêu sâu sắc bao năm qua Hà Diễm dành cho, đặc biệt khi nhận ra điều này ở người kia là lúc hần chủ động tham dự vào việc nguy hiểm.

Nghĩ lại mấy ngày qua, Trình Dục ở bên người này cảm nhận được quá nhiều hạnh phúc. Đã vô số lần động tâm bởi hần nhưng anh đều cho rằng việc đó là không nên, nhưng giờ phút này lại tràn ngập những lý do hiển nhiên để yêu hần. Hà Diễm yêu mình đến như thế, sau thời gian dài như vậy vẫn yêu mình.

Vậy tình yêu bắt đầu từ khi nào? Chẳng lẽ lại ngay từ lần đầu hai người họ gặp mặt?

-Tôi không tin tình yêu sét đánh.

Trình Dục trầm ngâm nói.

-Không chỉ là tình yêu sét đánh.

Hà Diễm đính chính lại.

Lần đầu tiên gặp mặt, Hà Diễm đã động tâm (aka đổ cái rầm) trước Trình Dục. Hần cũng từ bỏ việc lừa đảo, mặc dù đã đủ tiền nhưng không về quê như dự tính ban đầu mà tiếp tục ở lại Hồng Kông vì Trình Dục. Khi đó hần vẫn chỉ tên nhãi nhép, không thể khiến anh nảy sinh hảo cảm với bản thân. Cố gắng bao năm qua, hần cuối cùng cũng xuất hiện trong mắt anh, trong thế giới của anh.

Cho dù trở thành ông chủ quán bar, hần không thể áp dụng những thủ đoạn thường dùng để lôi kéo sự chú ý của Trình Dục, bây giờ vì có thúc đẩy từ phía thân phận thực của Trình Dục hần mới đem anh giam bên mình. Hần biết, hần là một kẻ xấu xa, nhưng kẻ xấu xa những năm qua vẫn luôn luôn giữ anh trong trái tim.

-Anh có biết? Sở dĩ tôi đối nghịch với bang Phi Long thật ra đều là vì anh. Tôi ghen tỵ vì Phi Long chẳng làm gì mà anh nguyện chết vì hần.

-Anh ta là anh em tốt nhất của tôi. Tôi đương nhiên bán mạng vì anh ấy.

-Anh em sẽ không làm bạn với anh đến già.

-Tôi không nghĩ đến chuyện xa xôi như vậy.

Ngay cả thân thể của mình cũng mới được biết, Trinh Dục chưa từng ảo tưởng cùng ai sống nốt quãng đời còn lại.

-Vậy giao cho tôi, tôi muốn giúp anh.

-Anh đã làm rất nhiều việc cho tôi rồi.

-Vậy sao? Tôi lại cho rằng tôi mới chỉ bắt đầu chính thức bảo vệ người tôi yêu nhất thôi ...

-Hà Diễn ...

-Tôi yêu anh, ngay từ cái ngày tôi lừa tiền anh đã yêu anh rồi.

-Thật sao?

-Đúng.

-Hà Diễn, vậy cũng không thể ... Ôm tôi một chút?

Trinh Dục thì thảo yêu cầu Hà Diễn.

-Nếu anh không chê trên người tôi có mùi rượu ...

Câu nói thêm vào này khiến Hà Diễn đau lòng, anh ấy không biết làm nũng, anh chẳng nhẽ vẫn không hiểu quan hệ giữa bọn họ đã sâu nặng đến mức “chỉ cần anh nói, Hà Diễn nhất định sẽ làm” sao?

-Đương nhiên là được. Cầu còn không được

Hà Diễn đau lòng ôm lấy cái người mà ngay cả khi làm nũng cũng cứng ngắt như hòn đá kia. Rõ ràng mình đã làm nhiều chuyện như vậy, duy chỉ có nói không thốt nên lời.

Hà Diễn hiểu hiện tại anh đang cần một phần dù nhỏ nhoi tin cậy để dựa vào đến mức nào. Phi Long là anh em, anh ấy không muốn gây phiền toái cho hắn. Cho nên lựa chọn cứ dây dưa tự giải quyết với Suo Dior.

-Trên người anh thơm thật, là mùi gì vậy?

Hà Diễn hít thật sâu ngửi hương thơm từ cơ thể Trinh Dục.

-Chắc là mùi thuốc súng ...

Trinh Dục nghĩ người trong hắc đạo như mình trên người cũng chỉ có mùi này.

-Không phải.

-Thế là gì?

-Hương vị tình yêu.

-Anh cũng theo người ta học lãng mạn?

-Không phải. Tôi chỉ nói ra suy nghĩ của mình thôi.

Hà Diễn cúi đầu hôn tóc Trinh Dục, nỉ non. Người tự nhận mình hiểu rõ tình yêu đã nói, yêu một người phải có sự ăn ý. Hà Diễn nghĩ, giờ phút này không cần phải nói cho người kia biết mình muốn bảo vệ anh ấy đến thế nào, chỉ cần được ôm thế này là đủ.

Sau đó, qua nhiệt độ cơ thể, qua những nụ hôn, qua tình yêu trao đi, Trinh Dục sẽ hiểu mình yêu anh ấy đến nhường nào.

Nụ hôn ướt át từ trên cao đổ xuống hai gò má nóng bừng, Trinh Dục thuận theo nhắm hai mắt, cảm nhận tí mĩ tình yêu của Hà Diễn đối với mình như cơn mưa xuân dai dẳng triển miên.

Tiếng nước bọt dần dần vang lên quanh quẩn trong căn phòng không chút ánh sáng.

-Anh thật đẹp. Mỗi lần gặp anh, tôi đều muốn đặt anh dưới thân như thế này.

Hà Diễn cởi từng chiếc cúc trên áo sơmi, kéo quần dài xuống, vuốt ve những đường cong trên thân thể trần trụi, châm lên ngọn lửa tình dục trên người anh.

-Làm không tốt anh lại nảy sinh loại dục vọng này với người khác.

Trình Dục giấu cợt ông chủ đẹp trai của quán MB.

-Đó là dục vọng, không phải yêu.

-Chỉ giỏi mồm mép.

-Quan trọng là từ nay về sau tôi chỉ làm chuyện đó với một mình anh thôi.

Nhắm nháp hương vị của Trình Dục, Hà Diễn đã trở nên không có Trình Dục thì không thể sống tiếp. Hà Diễn nói xong liền đưa ngón tay Trình Dục về phía mình, vươn đầu lưỡi trắng mịn liếm liếm đầu ngón tay anh. Một bên liếm, một bên dùng đôi mắt chứa đầy tình cảm nhìn về phía quần áo gần như không còn trên người anh.

-Đêm nay chúng ta cùng làm một lần. Sau đó ngày mai tôi sẽ sai người đuổi cái đũa thể thân giả mạo anh ra khỏi đất nước này.

-Khẩu khí thật lớn.

-Vì anh, cái gì tôi cũng có thể làm.

-Vậy đêm nay thân thể này sẽ tùy anh.

Trình Dục trả lời lại khiến Hà Diễn phấn khích đến phát run.

-Tôi cam đoan sẽ ăn anh đến mẩu xương cũng không còn.

Hà Diễn nở nụ cười.

-Tôi không sợ bị anh ăn.

Trình Dục cũng cười. Nếu bị người yêu của mình nuốt trọn vào cơ thể người đó thì cũng là một kết cục không tồi. Còn tốt hơn cuộc sống trước đây cả nghìn lần. Ở trong cơ thể hần, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể, dù chỉ nghĩ thôi Trình Dục cũng thấy ấm áp.

Nói ra tuyên bố nóng bỏng đó xong môi anh bị hôn xuống, Hà Diễn không ngừng nhấn nạy bản thân không nuốt luôn người kia vào bụng. Hần là một kẻ thông minh, mưu tính thành thần, những năm gần đây hành tẩu trên thương trường bị cái lợi thúc đẩy nên đặt ra nguyên tắc cho bản thân: chỉ nên kiếm không được lỗ.

Sau khi đối mặt với Trình Dục, hần phát hiện mình luôn lỗ vốn, vì căn bản không biết Trình Dục liệu có cho mình vào mắt không, nên hần vì anh trả giá để sở hữu. Bây giờ nghe được câu trả lời kín đáo từ anh cho tình cảm của mình Hà Diễn thực vui sướng đến muốn vỡ mạch máu.

Hà Diễn kích động hôn lưỡi với Trình Dục, đưa tay xoa cơ thể trần trụi của anh, giống như xác nhận đây chính là anh rồi dùng tay sờ soạng khắp nơi.

Dương vật hồng hồng dưới sự chà xát cũng nhiệt tình đứng lên, mạnh mẽ cứng rắn. Thở dốc trong sung sướng, tay Trình Dục không tự chủ được mà hướng về phía Hà Diễn, cởi áo khoác hần ra, rồi đến áo sơmi cùng khóa quần, chủ động lấy ra hạ thân dưng mảnh của đối phương tùy ý âu yếm, động tác tuy có trúc trắc nhưng chỉ cần là anh đã đủ để cái đó phát huy uy lực.

-Ừ... Ừm...

Cổ họng hai người phát ra âm thanh nghẹn ngào trầm trầm, Trình Dục như thế thật khuyến khích người say mê. Được cùng người mình yêu chìm đắm trong biển tình là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới này. Môi cùng miệng gắn liền, không cần phải nói ra tâm tư với dục vọng nham thạch nóng bỏng, cứ dây dưa không rời là đủ, nước bọt từ cằm hai người chảy xuống.

Thời khắc sắp không thể thở được nữa, họ mới lưu luyến buông môi nhau ra. Nhưng môi Trình Dục không rời thân thể Hà Diễn, đêm nay anh vô cùng nhiệt tình, biểu hiện như thể anh khao khát được Hà Diễn nuốt vào bụng vậy.

Anh hôn môi, cầm, xương quai xanh, lồng ngực người kia, đồng thời không quên dương vật trong tay sớm đã hiên ngang hùng vĩ.

-Ừ...

Hà Diễm phát ra tiếng thở dài không kìm chế nổi.

-Không thoải mái à?

Trình Dục không thật lòng hỏi.

-Không, tiếp tục, đừng có ngừng ...

Hà Diễm rất sợ Trình Dục dừng lại thật.

-Vẫn nên dừng lại tốt hơn. Nhìn anh đã sắp không chịu nổi rồi.

Trình Dục lộ ra nụ cười đắc ý, thả xuống khối thịt tinh thần phần chấn đứng vững đang cầm trong tay của Hà Diễm.

-Chết tiệt ...

Hà Diễm thấp giọng mắng, không ngờ anh cũng có thể phóng dăng đến thế.

-Đừng bắt tôi ăn chay chứ.

-Như vậy là đủ rồi.

Trình Dục di chuyển thân mình xuống giường.

-Như vậy?

Hà Diễm giống con sói ngửi thấy mùi thịt sắp đến miệng rồi mà không được ăn trọn tròng hai mắt, giận dữ không muốn chấm dứt ở đây.

-Đúng.

Lơa thể đi xuống giường, Trình Dục kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra có vẻ như tìm kiếm cái gì đó.

Hà Diễm cũng theo anh xuống giường, một tay đẩy anh vào góc tường phòng ngủ.

-Anh chủ động châm lửa, giờ lại muốn tắt? Anh không biết tôi là loại người gì?"

-Tôi biết.

-Cho nên ...

-Tôi chỉ là xuống giường lấy cái này.

Là bôi trơn. Trình Dục xuống giường tìm bôi trơn, nhưng lại cố ý muốn trêu Hà Diễm, khiến hấn nghĩ anh không muốn làm tình với hấn.

-Anh thật quá đáng, dám trêu tôi.

-Học từ anh.

-To gan thật, đêm nay tôi nhất định phải đùa với anh đến đủ mới thôi.

Hà Diễm cướp bôi trơn từ tay Trình Dục, một bên giữ tay anh đè lên vách tường, tách hai chân anh ra khom người liếm lỗ nhỏ mềm mại. Vừa nhắm nháp hương vị nơi riêng tư kia vừa nói với Trình Dục:

-Tôi sẽ làm cho nơi này há mềm ăn không nổi mới thôi.

-Tự nhiên muốn làm gì cũng được.

Trình Dục dùng thanh âm vô cùng khiêu khích đáp lại.

-Đây là anh nói đấy nhé.

Hà Diễm giống như được cho phép tiếp tục đùa dai, bắt đầu tràn trề tình lực tấn công người mình yêu, không ngừng dùng đầu lưỡi mềm dẻo như rắn tìm tòi lỗ nhỏ của Trình Dục, nhả ra nước bọt thấm ướt bốn phía cửa mình, sau đó một hơi đâm vào trong khiến bên trong mở rộng ra rồi lại co rút vào.

-A a... Hà Diễm ...

Trình Dục không chịu được kích thích đưa cánh tay còn lại đè lên vách tường, lần này đến lượt anh bị hấn âu yếm.

-Phía trước ... Ừ ...

Cái lưỡi đang hưởng thụ chơi đùa với nụ hoa, không ngờ phía trước cứng rắn lại được tay Hà Diễm bao lấy ma sát.

-A, thật thoải mái ...

Trình Dục dâm dăng đang đưa eo trên đỉnh đầu Hà Diễm. Khi bị hấn đụng chạm như vậy mọi lo lắng trong lòng anh đều biến mất, chỉ có thể tập trung cảm nhận khoái cảm cùng sự ấm áp khi trong vòng tay hấn.

Một Trình Dục cô đơn lớn lên cuối cùng cũng tìm được nơi mình thuộc về. Anh là của người đàn ông đang đứng phía sau trầm luân cùng bản thân trong tình dục ngọt ngào.

Nhận thấy nơi đây nhiệt tình của anh đã được mình mở rộng đến mềm mại, Hà Diễm mở nắp bôi trơn đưa chất lỏng lạnh lẽo kia vào lỗ nhỏ giữa hai mông Trình Dục.

-... Lạnh quá, đủ rồi...

Trình Dục cho rằng không cần phải dùng đến chất lỏng này để bôi trơn nữa. Anh đã sớm được Hà Diễm chuẩn bị tốt.

-Anh thật gấp gáp nha. Anh xem tôi còn sợ sẽ làm anh đau, không tốt.

Hà Diễm kiểm tra phía sau anh đã ướt đầm, xác định đã đến lúc mới đưa nam tính nóng rực của mình chậm rãi ấn vào.

-Cảm thấy không? Tôi đang ở trong cơ thể anh.

Tiếng hấn khàn khàn, đầy gợi cảm nói với anh.

-Ừm ...

-Tôi rất muốn sẽ cùng anh như vậy mãi.

Hà Diễm nói ra tâm trạng mỗi lần làm tình cùng Trình Dục.

-Vĩnh viễn không rời.

-Vậy không cần rút ra, cứ để bên trong như thế.

Thêm vào đó là khát vọng của Trình Dục.

Hai thân thể cùng một chỗ bắt đầu chậm rãi ra vào, Hà Diễm từ từ di chuyển trọng nội bích mềm mại. Mồ hôi trên da nhỏ giọt, chỗ kết nối giống như đang phun ra nham thạch núi lửa.

Niềm hạnh phúc có được nhau như vậy giống như loại nham thạch nóng bỏng nhất bao phủ cả hai trong đó. Hà Diễm va chạm trong cơ thể Trình Dục ngày càng mãnh liệt, đồng thời hấn không chỉ truy đuổi sự sung sướng cho mình mình mà còn vòng tay bao lấy nam tính của anh vuốt ve âu yếm, khi thì khiêu khích trên đỉnh, lúc lại xoa nắn phần gốc trắng kiện.

-Hà Diễm ... Ừ ... Tôi, tôi muốn ra –

Trình Dục không nhận được nói với Hà Diễm. Hai tay chống vào bức tường, lỗ nhỏ phía sau bị hấn mạnh mẽ ra vào, dương vật phía trước bị hấn đùa giỡn đến nôn nóng khó chịu.

-Ra là tốt. Anh muốn bắn mấy lần cũng được.

Hà Diễm cương chiều nói.

-Tôi vĩnh viễn sẽ phục vụ anh, chỉ khi anh thoải mái tôi mới thấy hạnh phúc.

Vì thế, thuận theo bình thường, dịch lỏng nóng nóng từ tay Hà Diễm chảy xuống.

-Nóng nha. Lại còn nhiều như vậy.

-Đó là vì anh mới sinh ra nhiệt tình vậy đấy.

Câu chuyện tình yêu trao đi gửi lại cho nhau quanh quẩn trong phòng.

Tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc, tiếng thân thể va chạm vào nhau lộn xộn, thế nên đêm nay một Trình Dục tự vật lộn để sống sót trong hắc đạo bao năm qua lần đầu trải qua một đêm không cô độc.

10. Chương 10: Cuộc Đời Này Không Uống

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hà Diễm sung sướng tỉnh lại trong buổi sáng Thượng Hải chim hót líu lo, tay duỗi ra sờ sờ tìm trên giường, muốn đem con người xinh đẹp đây nhiệt tình đêm qua ôm vào lòng định thủ thỉ một phen, nhưng phát hiện người đã đi mất rồi!

-Đáng giận!

Hà Diễm bị anh lừa! Đã chạy mất rồi!

Sở dĩ đêm qua Trình Dục nhiệt tình như vậy đều là vì trong lòng đã quyết định, sau đó mọi việc sẽ do một mình anh gánh vác. Dù có là Nhị gia bang Phi Long anh cũng không gọi theo ai cùng đi. Anh không muốn vì mình mà huynh đệ Phi Long trở nên hỗn loạn, thâm nghi tự giải quyết rắc rối của mình.

Còn với Hà Diễm, anh rất cảm kích tất cả mọi thứ hần đã làm cho mình, cùng thừa nhận mình đã yêu người kia. Nhưng không thể tiếp tục khiến hần lao vào hiểm nguy không rõ này. Từng cho rằng hần chỉ là một tên vô lại, hiện giờ khi đã biết gia cảnh của Hà Diễm, đã rõ hần bảo vệ mình đến nhường nào anh cũng động tâm trước hần. Vì vậy anh càng không muốn hần vì mình phải chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa.

-Ầy! Đúng là hàng tốt thường lạnh lòng mà ...

Hà Diễm đỡ lấy trán, buồn bực thở dài.

-Luôn bắt tôi đuổi theo, lại muốn thử độ kiên nhẫn của tôi sao.

Suy nghĩ ước chừng một phút, Hà Diễm liền ngồi dậy lớn tiếng tự nói:

-Đời này nếu không đuổi kịp anh tôi sẽ không sống nữa.

Vùng ngoại ô đại học Columbia ở Mỹ, trên mặt cỏ xanh rờn trống trải có một biệt thự kiểu Âu, Trình Dục đứng từ xa nhìn căn nhà đó.

Dùng hết sức nhớ lại, anh nhớ trước đây mình đã ở trong phòng học đàn violon, cũng học cả piano, cùng đứa em gái đánh đàn. Cha và mẹ đứng một bên ngắm nhìn, thật là một khung cảnh hạnh phúc. Nhưng giờ đây tòa nhà đó lại dùng làm trụ sở của tổ chức tội phạm của người khác.

— Suo Dior. Nghe nói tổ chức này càng ngày càng mặc kệ luật pháp cùng đạo đức buôn bán thuốc cùng giết người vô tội. Rất nhiều người trên thế giới vì uống phải thuốc của họ mà mất trí, trở nên điên điên khùng khùng.

Trình Dục nghĩ khi cha mình lúc đầu bắt đầu bắt buộc phải lập nên tổ chức này không nhằm mục đích như vậy. Theo như mong ước ban đầu của ông, chỉ là muốn tìm một chỗ cân bằng giữa đen và trắng.

Giờ mọi chuyện anh đã điều tra xong, cái người vẫn giả làm anh sống ở Mỹ kia, Trình Ngữ Huyền giả sống ở đây với rất nhiều tay chân.

Anh quan sát tình hình bốn phía biệt thự thật lâu, đến tối, con đường bên ngoài nằm đầy những chiếc xe bạc xe đen đắt tiền. Chỉ cần nhìn xe cũng có thể đoán Trình Ngữ Huyền có khoảng bao nhiêu thủ hạ ở đây.

Ngày chủ nhật của tuần thứ ba là ngày người canh chừng ít nhất. Bởi Trình Ngữ Huyền giả đến nhà thờ cầu nguyện. Hắn theo đạo Thiên Chúa nên mới dùng hình một con rắn bò trên thập tự giá làm dấu hiệu của Suo Dior. Ai trong tổ chức này cũng có hình xăm đó.

Lộ Tiêu cũng có nhưng hắn là một tên gián điệp.

Ngày hôm đó trời nắng, Trình Ngữ Huyền giả cùng lái xe với mấy tên thuộc hạ đi tới nhà thờ gần đó. Trong nhà chỉ còn lại mấy người hầu.

Trình Dục bắt lấy thời cơ, đội mũ lưỡi trai, mặc đồ lao động, giả thành nhân viên công ty điện, muốn vào kiểm tra đường dẫn, bởi vừa rồi chủ nhân của biệt thự này – ông Trình đã gọi đến công ty phàn nàn, dây mạng trong phòng không kết nối Internet được. Vừa nói vừa đưa ra một tấm thẻ chứng minh nhân viên giả. Người giúp việc nữ da trắng đơn giản liền tin ngay, cho anh vào nhà.

Sau khi đi vào, ánh mắt Trình Dục như camera tốc độ cao nhìn kỹ tình trạng căn phòng, cấu tạo cùng cách sắp xếp, chợt một phần kí ức hiện lên, anh nhớ trước đây cha mình có xây một phòng bí mật trong này.

-Được rồi. Vấn đề đã được giải quyết. Tôi giờ muốn đi kiểm tra xem đường dẫn các phòng còn lại có thông hay không, hình như máy tính phòng đọc sách cũng không vào được mạng.

Sau khi giả vờ sửa sửa, Trình Dục định đến phòng đọc.

-Phòng đọc sách ư?

Nữ giúp việc nói lộ ra phòng đọc là nơi không thể tự tiện vào.

-Khi ông Trình gọi điện tới yêu cầu sửa chữa, giọng có vẻ khá bức bối. Nếu đợi lúc nữa ông ấy về phát hiện vẫn chưa sửa, chúng ta đều sẽ gặp họa lớn.

-Vây cũng được. Mời anh theo tôi.

Nữ giúp việc nghĩ nghĩ, đưa Trình Dục lên phòng đọc sách tầng hai phía đông bắc.

Trình Dục ổn định hơi thở vào phòng, vì có người đi cùng nên anh đến chỗ bàn học, giả bộ như đang kiểm tra đường dẫn liền lấy ra di động, điện thoại tăng một kêu lên người giúp việc bèn chạy vội xuống tầng để nghe.

Trình Dục lập tức đứng dậy tìm kiếm trên bức tường, kiểm tra xem cửa phòng bí mật ở đâu, sau khi đẩy mạnh giá sách về phía bắc, thấy một vùng tường có màu không khớp với những nơi còn lại, chính là đây.

Anh nhìn thấy công tắc. Người xây mật thất không có ý định giấu nó thật sâu không cho ai phát hiện ra, mà ngược lại sau khi cửa mở ra liền nhìn thấy ngay.

Căn phòng bí mật này được tính toán ở chỗ chỉ mở ra cho đúng người. Chỉ có thể dùng vân tay Trình Dục mới mở ra được.

Anh thử ấn vào một chút sau nó liền mở ra thật. Anh ổn định hô hấp bước vào căn phòng khoảng hơn 30m² tối đen, tưởng tượng mình có thể thấy thí nghiệm của cha hay thuốc mà ông đã chế tạo ra. Nhưng cuối cùng, cái gì cũng không nhìn thấy mà bên trong chỉ có một bức ảnh chụp một nhà bốn người họ, cùng một cây piano cổ điển trắng đen.

Đầu anh đột nhiên đau dữ dội, nhìn thấy cây đàn kia anh bỗng nhớ ra trước khi rời khỏi nhà anh từng cãi nhau với cha. Khi đó anh mới bảy tuổi không muốn phải xa nhà đi học nội trú ở học viện âm nhạc châu Âu, liền nói với cha muốn có một cây đàn dương cầm, sau đó sẽ ở nhà luyện đàn, không đến tận nước Bỉ xa xôi học mà phải hết một học kỳ mới được về nhà.

Cha anh không đồng ý, vẫn bắt anh phải đi đến tận đất nước kia. Lần đó anh tức giận khóc lóc khi bị chở đến sân bay. Chính là đang đi trên đường thì bị người bắt cóc.

Mà giáo sư Trình sau khi biết con mất tích liền vô cùng tự trách đã không thỏa mãn tâm nguyện của con. Nếu như lúc đó ông đồng ý mua đàn cho con để nó học ở nhà, vậy chuyện bất hạnh này cũng sẽ không xảy ra.

Trình Dục khó nhịn được nước mắt trào lên. Thì ra cái gọi là loại thuốc kì diệu căn bản không tồn tại. Trình giáo sư đã mất chỉ thông minh lấy cớ để tổ chức Suo Dior vĩnh viễn sẽ tiếp tục truy tìm con trai mình. Cho nên mới tạo ra tin đồn, chỉ cần mở mật thất này ra sẽ tìm được nghiên cứu tâm huyết suốt đời của ông, có thể đổi nó lấy vô vàn tiền tài cùng quyền lực.

Ông hiểu rõ, mặc kệ Suo Dior có ở trong tay ai đối phương đều sẽ tìm mọi cách chiếm lấy nghiên cứu này. Nhưng với ông cả đời này không có thành công gì. Nếu thời gian có thể quay trở lại, khi đứa con trai khóc lóc nói với ông: Con ghét cha, đưa con đến nơi xa như vậy. sẽ thẳng thắn nói với nó rằng: Đều vì muốn tốt cho con, con có biết cha là kẻ nguy hiểm đến thế nào không? Chỉ đưa con đi xa mới có thể bảo đảm an toàn cho con.

Trên chiếc đàn đã bám một lớp bụi thật dày, nhiều năm đã qua không ai từng bước vào, không biết gian phòng này chứa cái gì. Bây giờ Trình Dục mạo hiểm cả tính mạng để xông vào, tuy không phát hiện loại thuốc quý giá nào nhưng lại đạt được kết quả còn thỏa mãn hơn.

Cho dù đối diện với khuôn mặt giống y như mình nhưng cha vẫn biết đó không phải là anh. Cho dù có cãi nhau nhưng cha vẫn có lý do đầy chính đáng. Cho dù đã rời xa thế giới này cha vẫn không ngừng việc tìm kiếm mình.

... Cảm xúc phức tạp quay cuồng trong lòng Trình Dục, bỗng bên ngoài biệt thự vang lên tiếng động cơ xe. Trình Dục cảnh giác đến bên cửa sổ nhìn ra xa, thấy Trình Ngữ Huyền giả đã quay lại, giống như phát hiện ra mình đã đến đây mà nhanh chóng bước vào.

Trình Dục vội vàng đóng mật thất lại, nhảy ra từ cửa sổ phòng đọc, may chỉ là tầng hai. Nhảy xuống ngã lên mặt cỏ êm ái, không bị thương nhưng chân bị sái một chút. Không kịp kêu đau anh liền đứng dậy bỏ chạy.

Trong phòng vang lên tiếng súng, anh hướng phía ngoài biệt thự mà chạy. Từ cửa sổ có rất nhiều người nhắm vào anh nổ súng, anh nhanh nhẹn né đi. Nhưng vì vết thương nhỏ ở chân mà không chạy nhanh được.

Nếu cứ thế nhất định anh sẽ bị bọn họ bắt. Nếu bị bắt sẽ thành tù nhân của tên Trình Ngữ Huyền giả mạo kia, sẽ không tốt đẹp như khi bị Hà Diễn bắt.

Nói thật khắp thế giới này anh chỉ tự nguyện làm tù nhân của một người. Còn lại không cần tưởng tượng dù có chết cũng sẽ không bao giờ.

Đến hàng rào chỗ vườn hoa, anh bị té ngã. Chân bị thương nên anh không thể từ đây trốn nhanh đi được. Anh nghĩ bây giờ có phải lúc mình nên dùng súng tự giải quyết mình không. Nếu có thể trước khi chết nói cho Hà Diễn biết anh yêu hắn, chỉ tự nguyện trở thành tù nhân của hắn.

Đúng lúc này phía trước xuất hiện một chiếc Ferrari thể thao màu đỏ, cửa kính chỗ lái cùng phụ lái đều đồng thời hạ xuống.

-Lên xe!

Ngồi chỗ lái phụ là Hà Diễn lại một lần nữa trong thời khắc mấu chốt thì xuất hiện (anh hùng cứu mỹ nhân) cứu Trình Dục. Mà lúc này đi cùng hắn còn có đồng bọn, cô tiểu thư Anny xinh đẹp thông minh nhưng đầy thẹn thùng.

-Nhanh nhanh!

Hà Diễn giục. Trình Dục lập tức cắn răng đứng lên nhảy vào chiếc xe đang đỗ trước mặt.

Tiếng súng nhanh chóng còn lại đằng xa. Ba người ngồi trong chiếc xe chạy như bay, hoảng hốt nói.

-Thực không chịu nổi cái tính này của anh ...

Hà Diễn trách mắng Trình Dục.

-Muốn tôi lúc nào cũng phải lo cho tính khí thất thường của anh sao?

-Thật sao? Thế mà tôi cứ nghĩ tính anh lúc nào cũng thất thường, nếu không sao lại làm chuyện này?

-Nói gì vậy, ông già tôi sáng dậy không thấy anh, liền nổi trận lôi đình, muốn tôi nhất định phải tìm anh về.

-Bác quan tâm đến tôi thế sao?

-Đương nhiên, không phải ông đã giao tôi cho anh sao? Kết quả anh cũng chỉ cải trang thành thằng công nhân, đi chôn chĩa nhà người ta.

-Ăn trộm cái gì, tôi chỉ về nhà mình thôi.

Khi chữ “nhà” vừa thốt ra, Anny đang lái xe quay đầu lại nhìn anh. Đã lâu lắm rồi mới đủ dũng khí nói ra một từ muộn màng.

-Anh.

-Tôi ...

Trình Dục còn đang mải đấu võ mồm với Hà Diễm bỗng nhiên nghẹn lời. Trong mắt không tìm thấy mà ầng ậc nước. Xa cách nhiều năm, không ngờ thì ra mình vẫn còn cơ hội được nghe em gái gọi một tiếng anh. Trước đây chỉ ở trong mơ anh mới được cùng người thân đoàn tụ.

Xe dừng lại ở công viên ngoại thành vắng vẻ. Cây cối xung quanh đang độ vào xuân nên càng thêm xanh tốt. Ba người nam thanh nữ tú mua kem rồi ngồi ăn ở quán, vừa ăn vừa nửa đùa nửa nghiêm túc bàn luận kế hoạch tiếp theo.

Nửa tháng sau, cảnh sát Mỹ đánh tan tổ chức Suo Dior, khai ra rất nhiều loại thuốc cấm lưu hành cùng vũ khí trái phép, thêm cả một loạt đối tượng bị tình nghi phạm tội. Nhưng kẻ đứng sau lưng chúng, người có một mái tóc vàng xinh đẹp lại hoàn toàn biến mất.

Anny thể hiện rất tốt trong khi điều tra vụ án lần này, trở thành hình mẫu lý tưởng cho lực lượng cảnh sát quốc tế. Thậm chí phòng cảnh sát Mỹ còn tổ chức buổi lễ khen thưởng và trao tặng huân chương cho cô.

Lúc này xuất hiện trong thân phận thật của mình ở buổi tiệc, Anny mời một vị khách đặc biệt, thì ra đó chính là anh trai thật của cô – Trình Dục. So với cái tên Trình Ngữ Huyền Anny thích gọi anh là Trình Dục hơn.

-Đêm nay em rất đẹp ...

Trình Dục nói câu mà lần trước gặp cô tại Tokyo đã dùng.

-Giống như bông hoa bách hợp tình khôi đẹp say lòng người.

-Cảm ơn.

Anny nhận đóa hoa từ tay Trình Dục. Gặp lại nhau sau nhiều năm xa cách nhưng giữa hai người không có màn cảm xúc kích động dâng trào, hai con người bình tĩnh sắc sảo đều sớm hiểu tâm ý của nhau.

-Anh, anh muốn cùng em đánh đàn không?

-Hả?

Trình Dục nở nụ cười đầy nam tính.

-Đêm nay không khiêu vũ sao?

-Trước đánh đàn, sau khiêu vũ. Anh còn nhớ bản nhạc mà trước đây chúng ta từng học không?

-Đương nhiên...

Khi nhìn thấy cây đàn Anny chuẩn bị cho mình, con người Trình Dục phát ra ánh sáng mừng rỡ.

-Sao lại là nó?

-Bởi vì cái này không phải cha mua cho anh sao?

-Anh là nói, sao em có thể vào căn phòng đó?

-Em từ lâu đã lấy được vân tay của anh từ chỗ Nhan Minh. Cũng sớm biết trong đó không có cái gì gọi là thần dược cả.

-Cho nên dù đã biết mọi việc vẫn để anh mạo hiểm đi tìm hiểu? Thực là đứm em nhẩn tâm.

-Em lao tâm khổ tứ như vậy chỉ là muốn nhìn biểu hiện không gì không làm được của anh trai em thôi.

-Cảm ơn em, Anny.

Một khúc dương cầm êm tai vang lên. Đứng một bên uống cocktail Hà Diễn nghe thấy tiếng liền quay đầu lại, thấy đúng là người mình yêu duyên dáng trong sơ mi trắng cùng bộ vest đen, nổi bật thân hình bên chiếc dương cầm cổ điển đen trắng. Hà Diễn không khỏi im lặng mỉm cười.

Người đàn ông vừa dùng súng lại đánh được dương cầm, vừa can đảm vừa dịu dàng nếu thực sự muốn Hà Diễn đuổi theo cả đời, hẳn cũng ngàn lần đồng ý. Bây giờ sóng gió đã qua, anh không còn nguy hiểm nữa, cũng hiểu mình với Hà Diễn không cùng thuộc chung một loài lang sói.

Suốt quãng thời gian này họ đã thấu hiểu nhau nhiều lắm, không biết tình cảm đã đến mức độ nào rồi?

Tiếng dương cầm chợt sột một nốt. Hà Diễn biết bài Trình Dục đang đàn là bản Sonate Ánh trăng của Beethoven. Vì anh, hẳn không chỉ học nghệ thuật cổ điển, thậm chí còn đến châu Âu mua nhà hát kịch với đàn cho anh.

Anh nói anh chưa từng nghĩ đến cuộc sống khi về già. Cho nên Hà Diễn nghĩ giúp anh, khi tuổi đã xế chiều, hai người sẽ vô lo vô nghĩ an hưởng cùng nhau tại châu Âu, không cần đi đâu nữa.

Thế giới thực rộng lớn, con người thật nhỏ bé. Nhưng nếu được cùng người mình yêu một chỗ, vậy khoảng cách không tồn tại nữa còn mong ước gì hơn?

Theo đuổi Trình Dục mấy năm qua, Hà Diễn đã qua những chốn phồn hoa đô thị nhưng không hề lưu luyến. Vì những nơi đó cũng là vì anh hẳn mới bước qua.

Còn anh thì sao? Sau đây anh sẽ lựa chọn thế nào, đồng ý cùng mình đến châu Âu? Hay vẫn trở về bên cạnh Phi Long? Tâm tư Hà Diễn dần hoảng hốt trong tiếng dương cầm dịu dàng.

Mặc kệ anh có chọn gì Hà Diễn cũng sẽ không ép buộc, hẳn sớm đã tạo thói quen đứng từ xa ngắm nhìn con người tao nhã sắc bén ấy. Lúc này chẳng qua thân thể anh chưa rõ ràng, hẳn lại biết trước nên ý muốn bảo vệ của Hà Diễn trở nên mạnh mẽ rồi cố ý giam anh bên người.

Anh không phải tù nhân mà là người hẳn yêu. Anh lại bắt trái tim hẳn làm tù nhân. Sau này nếu thực sự không thể cùng một chỗ, Hà Diễn hy vọng qua hồi phong ba này khi gặp nhau ít nhất anh ấy có thể không nhìn hẳn bằng ánh mắt khinh thường nữa.

Buổi tiệc diễn ra khá lâu, có lẽ bởi đây là tiệc mừng công của Anny nên có rất nhiều thân thích bạn bè của nhà họ Trình, một đám vội vàng ôm lấy Trình Dục đã trở về, nhiều năm như vậy họ vẫn luôn nhớ đến anh. Bị người thân quay xung quanh nên anh không có cơ hội thoát thân. Hà Diễn uống mười hai ly cocktail đặc chế, khi muốn đi anh vẫn còn đang trò chuyện vui vẻ với một đám người.

Hà Diễn cô độc trở về khách sạn, đêm nay hẳn vẫn như cũ thuê một phòng trăng mật, bởi định đêm nay sẽ có một đêm tuyệt vời. Nếu người đẹp có thể cho mọi chuyện vào quá khứ, cuối cùng vẫn chọn yêu hẳn, nhưng ...

Hắn nản lòng trở về phòng, cúi đầu phục ngả vào sofa, nhìn ra ngoài trùng trùng những tòa nhà chọc trời cắt bầu trời không biết thành bao nhiêu mảnh. Chợt thấy New York với Hồng Kông cũng không khác nhau là bao. Đại khái cảnh đêm nơi đô thị xem ra cũng hao hao giống nhau, đây cũng là do tùy vào tâm trạng người xem không có gì là vui vẻ để thưởng thức. (người buồn cảnh có vui đâu bao giờ)

Cô đơn một mình hẳn định lấy bình rượu ra uống, nhớ ra lúc nãy mình ở bữa tiệc đã uống không ít, nếu lại uống thêm nhỡ may tý nữa sát thủ có đến say như chết như vậy sẽ không còn mạng.

Cuối cùng hắn ngã vào sofa nhìn lên trần nhà, mơ màng chìm vào giấc ngủ. Mở mắt ra là vì có người đang hôn hắn.

Từ ánh sáng hắt lại trong phòng khách, cảnh đêm nơi đây giống như đồ trang trí được treo lên, rực rỡ thấp sáng cả phòng. Dưới cảnh sắc như vậy Trình Dục một bên cởi áo phục của mình một bên hôn lấy đôi môi xinh đẹp còn phảng phất hơi rượu của Hà Diễm.

-Sao em lại ...

Đang mơ mơ rồi mở mắt ra nên hắn không biết Trình Dục vào lúc nào, hơn nữa còn nhiệt tình như thế. Hà Diễm đang nằm trên sofa, anh ngồi trên đùi hắn, cởi áo khoác ra rồi đưa tay cởi sơ mi của hắn.

-Đừng chủ động châm lửa.

Trong ba giây Hà Diễm hiểu ra anh định làm gì.

-Em muốn ngược lại bắt anh làm tù nhân của em.

Trình Dục cười khẽ.

-Chỉ là tù nhân thôi ư?

-Đúng.

Trình Dục thở dài hôn lên môi hắn.

-Nghe Anny nói anh 'lén lút' mua nhà hát kịch ở châu Âu với đàn cho em?

-Cái này...

-Em đã nghĩ, sau này về già em vẫn muốn ở bên cạnh anh.

-Vì sao?

-Bởi vì, em vừa phát hiện ra, em yêu anh.

-Hay là vì cảm kích anh? Cảm kích anh lúc này tìm kiếm được thân phận cho em, luôn bảo vệ em?

-Không, em nhớ rõ lần đầu tiên gặp nhau, anh nhìn em với ánh mắt đầy thâm tình... Em nhớ rõ anh lang thang xuất hiện trước mắt em vô số lần, muốn thu hút sự chú ý của em, càng nhớ nhiệt độ cơ thể anh khi ôm em trong lòng. Cho nên quãng đời về sau mong anh vẫn dùng cơ thể mình ôm lấy em.

-Vậy nhớ rõ cả đời anh cũng sẽ không bao giờ buông em ra ...

-Không bao giờ được chưa?

Trong phòng yên lặng, hai người chậm rãi hôn nhau. Không thay đổi mà âu yếm nhau khi kịch kiệt, tạo nên cảnh quần áo nhau ra.

Trên sofa trong phòng trăng mật xa hoa từng chiếc quần áo rơi xuống, thân thể trần trụi của hai người di chuyển trong ánh sáng.

Như là làm chậm lại tốc độ, họ từ từ hôn nhau, ôm, rồi sau đó cùng một chỗ, những âm thanh trầm thấp từ cổ họng phát ra đầy quyến rũ.

Mọi bão tố đã qua, hai người chọn yêu nhau chậm rãi như thế là vì họ hiểu, đây mới chỉ là khúc dạo đầu, bây giờ họ mới bắt đầu thưởng thức nhấm nháp hương vị ngọt ngào của tình yêu.

Chỉ nghĩ đến sau này mình sẽ cùng người mình yêu nắm tay đến già, cũng không cần vội vã, cứ chậm chậm như vậy ôm anh vào lòng hôn hôn một chút là được.

Giả sử tình yêu là chiến tranh giữa họ, kỳ phùng địch thủ giằng co đánh giá một hồi nhất định sẽ có kẻ thua, vậy có thể làm tù nhân của người kia thì cuộc đời này cũng không còn điều gì nuối tiếc.

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dien-cuong-yeu-cuong-nhiet-he-liet-chi-tu-binh>